அச்சுவேலி ச. குமாரசுவாமிக்குருக்கள் வெளியீடு.

சைவப்பிரகாசிகை

ஐந்தாம் புத்தகம்.

1955.

ஸ்ரீ S. Thillai-Nadarajah
C. H. C
F. II. B

உ
சிவமயம்.

சைவப்பிரகாசிகை

ஐந்தாம் புத்தகம்.

யாழ்ப்பாணம் அச்சுவேலி
சரஸ்வதிவித்தியாசாலை மனேசர்
சிவஸ்ரீ. ச. குமாரசுவாமிக்குருக்கள்
அவர்களால் எழுதப்பெற்று,

ஸ்ரீ ஸ்ரீ S. Padmanabha Iyer.

ஷை குருக்களவர்களின் புத்திரர்
சிவஸ்ரீ. வைத்தீசுவரக்குருக்களால்

பருத்தித்துறை
கலாநிதியந்திரசாலையிற்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

பத்தாம் பதிப்பு.

மன்மதஞு புரட்டாதிமீ.
1955.

[விலை ரூபா ஒன்று.

மதிப்புரை.

வித்தியாதரிசி

பிரமஸ்ரீ. தி. சதாசிவஐயரவர்கள் எழுதியது.

உலகத்தில் மக்கள் எல்லாரும் பாவத்தை நீக்கிப் புண்ணியத்தைச்செய்ய விரும்புவர். புண்ணியங்களுள் மிகச் சிறந்த புண்ணியம் சிவபுண்ணியமாகும். சிவபுண்ணியமாவது சிவபெருமானையும், சிவனடியார்களையும் வழிபடுதலும், அவர் சரிதங் கேட்டலும் முதலாயின. "இறைவரோ தொண்டருள்ளத் தொடுக்கம்; தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே" என்றாராகலின் சிவனடியார்களுடைய பெருமையை அளவிட்டுச் சொல்லமுடியாது. அதனால் சிவகதைகளும், சிவனடியார்கதைகளும் எழுதப்பட்டுள்ள இப்புஸ்தகம் சைவசமயாபிமானிகள் எல்லாராலும் போற்றற்பாலது.

அரும்பெரும் விஷயங்களெல்லாம் இனிய கதைரூபமாக்கி மாணவர்க்கு முதலில் போதிப்பது பழையவழக்கு என்பது. அதனால் அம்மாணவரும் இளமையில் தாம் கற்றறிந்தவற்றை மறவாது மேன்மேலும் விருத்திசெய்வார்கள். இப்புத்தகம் சைவசமயச் சிறுவர்கள் தங்கள் சமயத்தைப்பற்றி அறிந்துகொள்வதற்கு ஏதுவாகும். இதனைத் தொகுத்து இயற்றினார் அச்சுவேலி பிரமஸ்ரீ. ச. குமாரசுவாமிக் குருக்களவர்கள். சமயசாத்திர விற்பன்னரான குருக்களவர்களால் தெளிவான செவ்வியநடையில் எழுதப்பட்டுள்ள இப் புத்தகம் சைவப் பாடசாலைகளிற் சமயபாடப் புத்தகமாக வைத்துப் படிப்பிக்கத்தக்கது என்பது துணிபு.

யாழ்ப்பாணம்.
30-3-33.

தி. சதாசிவஐயர்.

பொருளடக்கம்.

விநாயகக்கடவுள்.

சிவஸ்ரீ. ச. குமாரசுவாமிக்குருக்கள்
அச்சுவேலி.

சிவமயம்.

சைவப்பிரகாசிகை

ஐந்தாம் புத்தகம்.

க. விநாயகக் கடவுள்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்.
[பண்-வியாழக்குறிஞ்சி]

பிடியத னுருவுமை கொளமிகு கரியது
வடிகொடு தனதடி வழிபடு மவரிடர்
கடிகண பதிவர வருளினன் மிகுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை யிறையே.

விநாயகக் கடவுள் சிவபெருமானுடைய மூத்த திருக்குமார ரென்று வேதாகமங்களினாலே புகழ்ந்துரைக்கப்படுவர். அவர் யானை முகத்தையும், பூதவயிற்றையும், தேவ சரீரத்தையும், ஒற்றைக் கொம்பையும், மூன்று திருக்கண்களையும், ஐந்துதிருக்கரங்களையும், இரண்டு திருவடிகளையும் உடையவர். திருச் சடையில் சந்திரன் முதலியவைகளைத் தரித்திருக்கின்றார். சர்ப்பம் முதலியவைகளை ஆபரணமாக அணிந்திருக்கின்றார். திருவருளே திருமேனியாக உடையவர். ஆன்மாக்களது அஞ்ஞானத்தையும், மனத்துன்பங்களையும் நீக்குபவர், விக்கினேசுரர், விநாயகர், கணபதி, சியேட்டராசர் முதலிய திருநாமங்களையுடையவர். பிரணவவடிவமாயுள்ளவர். யாவரும் யாதொரு தொழிலைச்செய்யப்புகினும் முதலில்வணங்கப் படுபவர். தம்மை நினையாதவர்களுக்கு விக்கினங்களை உண்டுபண்ணுதலானும் தம்மை நினைத்தவர்களுக்கு விக்கினங்களைப் போக்குதலானும் விக்கினேசுரர் என்னுந் திருநாமத்தைப் பொருந்தினர். பிதா பிள்ளை என்றது அருள்நாடகமாம். பூவும் பூவினது மணமும் போலச் சிவமும் சிவசத்தியாரும் சிவகுமாரரும் எண்ணப் படுதல் சைவாகம நூற்றுணிபாம்.

முன்னொருகாலத்தில் விட்டுணு முதலிய தேவர்கள் முதலில் மூத்த பிள்ளையாரை வணங்காது, பாற்கடலைக் கடைந்தார்கள்.

விக்கினேசுரர் அவர்கள் வருந்தும்படி மத்தாகக்கொண்ட மந்தர மலையைக் கடலினுள்ளே தாழ்த்து விட்டனர். தேவர்கள் அதனைக் கண்டு, இது விக்கினேசுவர வழிபாடின்மையால் வந்ததென்றறிந்து, தியானித்து வணங்க, அவருடைய திருவருளினால் மத்தாகக் கொண்ட மந்தரம் முன்போல நிலைபெற்றது. தேவர்கள் பாற்கடலைக் கடைந்து அமிர்தம்பெற்று மகிழ்ந்தார்கள்.

முன்னொருகாலத்தில் விட்டுணு பொய்ச்சாட்சி சொல்லிய குற்றத்துக்காக உமாதேவியார் அவரைக் குருட்டுப் பாம்பாகும்படி சபித்தனர். அவர் உடனே பாம்பாய் ஒரு ஆலம்பொந்தினிடமாக இருந்து தவஞ்செய்தார். விநாயகக்கடவுள் அச்சாபத்தை நீக்கி அருள்செய்தார். அச்சாபம் நீங்கிய தினம் மார்கழிமாதத்தில் வரும் பூருவபக்கச் **சட்டி**யாகும். அத்தினத்தில் மெய்யடியார்கள் பலர் விநாயகக் கடவுளைப் பூசித்துப் போகமோக்ஷங்களை அடைந்தார்கள்.

தேவர்கள் விநாயகக்கடவுளை ஆவணிமாதத்தில் வரும் பூருவ பக்கச் சதுர்த்தியில் பூசித்தார்கள். அவர் பஞ்சகிருத்தியநிருத்தஞ் செய்தருளினார். சந்திரன் அவரது திருரூபத்தைப்பார்த்துச் சிரித்தான். விநாயகக் கடவுள் அவனை நோக்கி, "யாவரும் உன்னைப் பாராதவர்களாய் இத்தினத்தில் நிந்தைசெய்தகலை, நீ நீசர்போலாவாய்" என்றார். ஆவணிமாதப் பூருவபக்கச் **சதுர்த்தியில்** உலகோர் அவனைநோக்காது விநாயகருக்கு விசேடபூசை செய்வார்கள்.

உ. விநாயகக் கடவுள்.

II

மிகப் பழைய காலத்திலே கயமுகன் என்னுமோர் அசுரன் இருந்தான். அவன் சிவபெருமானைக்குறித்துத் தவஞ்செய்தான். சிவபெருமான் பிரசன்னமாயினர். அவன் சிவபெருமானிடத்திலே தேவர்கள் எல்லாரையும் வெல்லவும், படைக்கலங்களாலே இறவாதிருக்கவும், இறப்பினும் பிறவாதிருக்கவும் வரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டான். பின்பு தேவர்களைத் தனது கட்டளைக் குட்படுத்தி, உயிர்களை வருத்திக் கொடுமைகளைச் செய்து

உலகத்தை அரசாண்டான். அரசுசெய்யுங் காலத்தில் இந்திரன் முதலிய தேவர்களை நோக்கி, "இமையவர்களே! நீங்கள் தினந் தோறும் எம்முன் வரும்போது, உங்கள் கைகளால் உமது சிரசு களில் மும்முறை குட்டி, கைகளை மாறிக் காதுகளைப் பிடித்துத் தாழ்ந்தெழுந்து அதன்பின் நமது ஏவலைச் செய்யுங்கள்" என்றான். தேவர்கள் அதனை மறுத்தற்கஞ்சி, அவன் முன்பு நின்று அப்புன் றெழிலையும் பிற பணிகளையும் நாடோறுஞ்செய்து, பழியின் மூழ் கினார்கள். பழியின் மூழ்கிய தேவர்கள் அவன் செய்யுந் தீமை களைத் தாங்கவியலாது அவனுடைய உயிரைக் கவரும்படி விநா யகரை வேண்டுதல் செய்தார்கள். விநாயகக்கடவுள் பூதசேனைக ளோடு யுத்தகளத்தை யடைந்து, தமது கொம்பொன்றை முரித் தெறிந்து கயமுகனைச் சங்காரஞ்செய்தார்.

சிவபெருமான் கொடுத்த வரத்தினால் இறவாத கயமுகன் வீழ்ந்து இறந்தவன் போன்று, பழைய வடிவை விட்டு, ஒரு பெருச்சாளி வடிவங்கொண்டு வந்தான். அவர் "நீ நம்மைச் சுமக் குதி" என்று அவனுடைய பிடரிற்றாவி வீற்றிருந்து, அப்பெருச்சாளி வாகனத்தைச் செலுத்தியருளினார்.

தேவர்கள் விநாயகக்கடவுளை வணங்கித் திருமுன் நின்று "எம்பெருமானே! எங்களைத் துன்பப்படுத்திய கயமுகாசுரனைத் தேவரீர் சங்காரஞ் செய்தருளியமையால் உய்ந்தோம்; நாங்கள் நேற்றைவரையும் அந்தக் கயமுகாசுரனுக்கெதிரே தவறாமற் செய்த தொண்டை இன்றுமுதல் தேவரீருடைய சந்நிதானத்திற் செய்வோம் என்றார்கள். பிள்ளையார் "அவ்வாறு செய்குதிர்" என்றார். தேவர்கள் அன்பினோடு முட்டியாகப் பிடித்த இரு கரங் களினாலும் தங்கள் தங்கள் சிரசுகளில் மும்முறை குட்டி, இரண்டு கைகளையும் எதிரெதிராக மாறி, இரண்டு காதுகளையும் பிடித்துக் கொண்டு, கணைக்காலும் தொடையும் ஒன்றையொன்று தொடும் படி மும்முறை தாழ்ந்தெழுந்து வணங்கி நின்றார்கள். விநாயகக் கடவுள் கிருபை செய்தார். தேவர்கள் "இன்று முதல் உலகத் திலுள்ளோர் எவரும் எங்களைப்போல இவ்வணக்கத்தைத் தேவரீ ருடைய சந்நிதானத்திற் செய்துவர அருள் செய்யவேண்டும்" என்று வேண்டுதல் செய்தார்கள். அவர் "அவ்வாறே ஆகுக"

என்றருள் புரிந்து தேவர்களுக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பியருளினர்.

திருநாவுக்கரசுநாயனர்.

திருத்தாண்டகம்.

கைவேழ முகத்தவனைப் படைத்தார் போலுங்
கயாசுரனை யவனாற்கொல் வித்தார் போலும்
செய்வேள்வித் தக்கனைமுன் சிதைத்தார் போலும்
திசைமுகன்றன் சிரமொன்று சிதைத்தார் போலும்
மெய்வேள்வி மூர்த்திதலை யறுத்தார் போலும்
வியன்வீழி மிழலையிடங் கொண்டார் போலும்
ஐவேள்வி யாறங்க மானர் போலு
மடியேனை யாளுடைய வடிக டாமே.

சேக்கிழார் புராணம்.

வானுலகும் மண்ணுலகும் வாழுமறை வாழப்
பான்மைதரு செய்யதமிழ் பார்மிசை விளங்க
ஞானமத வைந்துகர மூன்றுவிழி நால்வா
யானைமுக னைப்பரவி யஞ்சலிசெய் கிற்பாம்.

க. நம்பியாண்டார் நம்பி.

சோழநாட்டிலே, தியாகராசக் கடவுளுடைய திருவடிகளை வணங்கி, செங்கோலோச்சிய அபயகுலசேகர சோழ மகாராசா வானவர் தமது சபையில் வரும் அன்பர்கள், திருஞானசம்பந்தர் முதலிய நாயன்மார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தேவாரத்துள் ஒவ்வோர் பதிகங்களை ஓதக்கேட்டு, கையிரண்டுமுச்சிமேலேற, கண்களில் ஆனந்த வெள்ளம் பொழிய, சரீரம் முழுவதும் புளகம் போர்ப்ப, சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைத் துதித்து, தேவாரத் திருமுறைகளை எங்குந்தேடி இல்லாமையினலே கவலையுறுவாராயினர். அவர் அங்ஙனமிருக்குங்காலத்தில் திருநாரையூரிலே ஆதிசைவப் பிராமணருக்கு உலகமீடேறவும், சைவம் வாழவும் ஒரு சிறுவர் வந்து தோற்றினர்.

அவர் உபநயனஞ்செய்யப்பெற்று, வேதமுதலியகலைகளைப் படித்து வருங் காலத்தில், பிதாவானவர் ஒருருக்குச் செல்ல, நம்பியாண்டார் நம்பி அவரின் கட்டளைப்படி பொல்லாப்பிள்ளையாரைப் பூசிப்பதற்குச் சென்று அபிஷேகம் முதலியவற்றைச் செய்து, நிவேதனத்தைத் திருமுன்னிலையில் வைத்து, "எம்பெருமானே! இதனைத் திருவமுது செய்யவேண்டும்" என்று வணங்கினர். பிள்ளையார் திருவமுது செய்யாதிருப்பதைக்கண்டு நம்பியாண்டார் நம்பி வெம்பி, அடியேன் ஏதேனுந் தவறு செய்ததுண்டா? அடியேன் நிவேதித்திட்ட அமுதைத் திருவமுது செய்யாதது என்னை?" என்று தலையினை மோதப் புகுந்தார். அப்பொழுது பொல்லாப் பிள்ளையார் "நம்பி! பொறு" என்று தடுத்து அந்நிவேதனத்தை உவந்து திருவமுது செய்தருளினர். நம்பியாண்டார்நம்பி "எந்தையே! அடியேன் பாடசாலைக்குச்சென்றல் உபாத்தியாயர் அடிப்பார். ஆதலினுல் வேதமுதலிய கலைகளைத் தேவரீரே ஓதித்தரல் வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்தார். பரமாசாரியராகிய விநாயகக் கடவுளும் ஓதுவிக்க, நம்பியாண்டார்நம்பி ஓதி மகிழ்ந்தார். அதுபோல் மற்றைநாளும் நிகழ, நம்பியாண்டார்நம்பி வீற்றிருந்திடுஞ் செய்தியை அபயகுல சேகர சோழராசாவானவர் கேள்வியுற்று, திருநாரையூர்ப் பொல்லாப்பிள்ளையாருக்கு நம்பியாண்டார்நம்பி நிவேதிக்கும்படி வாழைப்பழம், தேன், அவல், எள்ளுண்டை முதலியவற்ருேடு இராச ராச மன்னவர் அந்நகரில் வந்துசேர்ந்தார். அங்ஙனம் வந்தவர் நம்பியினுடைய பாதங்களை வணங்கி, இவற்றைப் பொல்லாப்பிள்ளையாருக்கு இப்பொழுதே நிவேதிக்க" என்று கூறினர். நம்பி அரசர் கூறியவற்றைக்கேட்டு யானைமுகக் கடவுளுடைய திருவடிகளை வணங்கி, "அரசர் தொகுத்து வைத்த இப்பொருள்களைத் திருவமுது செய்தருளுக" என்று படைத்தனர். விநாயகக்கடவுள் துதிக்கையினுல் ஏற்றுத் திருவமுது செய்தருளினர். அரசர் மனம் நெகிழக் கண்ணீர் வர, நம்பியினுடைய பாதங்களைப் போற்றி, மறையவரே! மூவருடைய திருநெறித்தமிழும் அவருடைய செய்தியும் பூமியில் விளங்கச் செய்தருளுக" என்று போற்றி நின்ருர். நம்பியாண்டார்நம்பி அவ்வரசன் வேண்டுகோட்கு உடன்பட்டு, பொல்லாப்பிள்ளையாருடைய திருவடிகளைவணங்கி விண்ணப்பஞ்செய்தார். பொல்லாப்பிள்ளையார், "நம்பி! தேவாரத்திருமுறைகள் சிதம்

பரத்தில் மூவர் கையடையாளமுள்ள ஓர் அறையில் உள்ளன" என்று திருவாய்மலர்ந்து அவற்றை அருளிய நாயன்மார் சரித்திரத்தையும் அருளிச்செய்தார். நம்பியாண்டார்நம்பி அதனைச் சோழமகாராசாவுக்கு உபதேசித்தருளினர். அரசர்பிரான் நம்பியாண்டார்நம்பியுடன் சிதம்பரத்தை அடைந்து, நடராசரைத் தரிசித்து, தில்லைவாழந்தணரை இறைஞ்சி, அவர்கள் கட்டளைப்படி திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார், திருநாவுக்கரசு நாயனர் சுந்தரமூர்த்திநாயனர் என்னும் மூவரையும் திருவுலாச்செய்து கொண்டுவந்து அவர்கள் கையிலச்சினையுடைய அறையின் பக்கத்தே நிறுத்திக் கதவைத்திறந்து, திருமுறைகளைப் புற்றுமூடியிருப்பதைக்கண்டு, பெருங் கவலைகொண்டார். அப்பொழுது திருவருளாலே "அரசனே! தேவாரத் திருப்பதிகங்களுள் இக்காலத்துக்கு வேண்டுவனவற்றை வைத்து ஏனையவற்றை மண்மூடச் செய்தோம்" என்றோர் அசரீரிவாக்கு எழுந்தது. அந்தத் திருவாக்கைக் கேட்டலும் அரசர் கவலை நீங்கினர். நம்பி தேவாரத் திருப்பதிகங்களையும், திருவாசகம் முதலியவற்றையும் திருமுறையாக வகுத்தருளினர். வகுத்தபின் தமக்கு விநாயகக்கடவுள் உபதேசித்தருளிய பிரகாரம் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியைப் பாடியருளினர்.

பொல்லாப்பிள்ளையாருடைய திருவருளினல் தேவாரத்தமிழ் வேதம் பண்டுபோல வழங்கலாயிற்று.

நம்பியாண்டார் நம்பி சிவாநுபூதிச் செல்வராய் எழுந்தருளியிருந்து சிவபதம் அடைந்தார்.

குறிப்பு:— *பொள்ளார் என்பது பொல்லார் என மருவிற்று. உளி முதலிய வற்றுற்போழ்ந்து செய்யப்படாதவர்என்பது கருத்து. எனவே சுயம்புமூர்த்தி என்பதாம். இலச்சினை என்பது அடையாளம்.*

ச. சிவபெருமான்.

சிவபெருமான் சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அனுக்கிரகம் என்னும் பஞ்சகிருத்தியம் செய்து பசுக்களாகிய எங்களுடைய ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும்மலங்களையும் நீக்கி, மோட்சத்தைக் கொடுக்கவேண்டு மென்னும் பெருங்கருணையினாலே, அருவம், அருவுருவம், உருவம் என்னும் மூவகையான திருமேனிகளைக் கொண்டருளினார். சிவபெருமானுடைய திருமேனி, தோல் எலும்பு முதலிய தாதுக்களாலுண்டாகப்பட்ட நமது அசுத்த சரீரம்போலாகாது திருவருட் சத்திவடிவேயாம். அவர் அருவத் திருமேனியைக் கொள்ளும்போது சிவன் என்னும் திருநாமத்தைப் பொருந்துவர். அருவுருவத்திருமேனியைக் கொள்ளும்போது சதாசிவன் என்னுந் திருநாமத்தைப் பொருந்துவர். இவர் கிரியாசத்தி ரூபமாகிய பீடமும் சிவரூபமாகிய இலிங்கமும் சேர்ந்த கன்மசாதாக்கிய வடிவமாயிருப்பினும் ஐந்து திருமுகமும், பத்துத் திருக்கரங்களும், இரு திருவடிகளும் அமைந்த தியான ரூபியாய் நின்று அருள்செய்வார்,

உருவத் திருமேனியைக் கொள்ளும்போது, மகேசுவரன் என்னும் திருநாமத்தைப் பொருந்துவர். மகேசுவரர் மூன்று திருக்கண்களும், ஏகதேகமும், இருதிருவடிகளும், நஞ்சணிகண்டமும்,

நான்கு திருப்புயங்களும், செந்நிறத் திருமேனியும் உடையவர். வலக்கண்ணைச் சூரியனாகவும், இடக்கண்ணைச் சந்திரனாகவும், நெற்றிக்கண்ணை அக்கினியாகவும் உடையவர். செவிகளிலே பாம்பையும் சங்கையும் குண்டலங்களாகத் தரித்திருக்கிறார். சிவந்த சடையில் பாலசந்திரன், கங்கை, கொன்றைமாலை முதலியவற்றைத் தரித்திருக்கின்றார். திருக்கரங்களிலே மான் மழு முதலியவற்றைத் தரித்திருக்கின்றார். பாம்பு, பிரம விட்டுணுக்களுடைய எலும்பு, பன்றிக்கொம்பு, ஆமையோடு முதலியவைகளை ஆபரணமாக அணிந்திருக்கின்றார். விபூதியைத் திருமேனியிற்றரித்திருக்கின்றார். புலித்தோலை ஆடையாக உடையவர். யானைத்தோலைப் போர்வையாக உடையவர். சிவபெருமான் இவைகளை அணிந்தது தம்பயன் கருதி அன்று; ஆன்மாக்கள் தம்மையே தலைவரென்று அடைந்து தீமைகள் நீங்கி, முத்திபெற்றுய்யும்படியாகவே தரித்தருளினார். சிவபெருமான் இடபவாகனத்தில் உமாதேவியாருடன் தோன்றி அருள் செய்பவர். பஞ்ச கிருத்திய காரணமாகிய நடனத்தை எப்பொழுதுஞ் செய்பவர். இவ்வடிவமே சிவபெருமானுக்கு உருவத்திருமேனியாகும். அவர் வேண்டிய வேண்டிய இடங்களில் வேண்டிய வேண்டிய வடிவங்களைக் கொள்வர்.

ஆன்மாக்களுக்குப் போகத்தை ஊட்டுவதற்காகவும், யோகமுத்தி உதவுதற்காகவும், வினைகளை நீக்குதற்காகவும் சிவபெருமான் ஒருவரே சந்திரசேகரர் முதலிய இருபத்தைந்து மூர்த்தங்களையும் விநாயகர், வீரபத்திரர், வைரவர், சுப்பிரமணியர் என்னும் மூர்த்தங்களையும் கொண்டருளினார். இவர்கள் இரத்தினமும் ஒளியும் போலவும், அக்கினியுஞ் சூடும் போலவும், மரமும் வயிரமும் போலவும் சிவபெருமானினின்றும் பிரித்தெண்ணப்படாதவர்களேயாம்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

திருத்தாண்டகம்.

வங்கமலி கடனஞ்ச முண்டாய் போற்றி
மதயானை யீருரிவை போர்த்தாய் போற்றி
கொங்கலரு நறுங்கொன்றைத் தாராய் போற்றி
கொல்புலித்தோ லாடைக் குழகா போற்றி

சிவபெருமான்.

அங்கணனே யமரர்கடம் மிறைவா போற்றி
யாலமர நீழலறஞ் சொன்னாய் போற்றி
செங்கனகத் தனிக்குன்றே சிவனே போற்றி
திருமூலட் டானனே போற்றி போற்றி.

திருவாசகம்.

தந்ததுன் றன்னைக் கொண்டதென் றன்னைச்
சங்கரா வார்கொலோ சதுர
ரந்தமொன் றில்லா வானந்தம் பெற்றே
னியாதுநீ பெற்றதொன் றென்பாற்
சிந்தையே கோயில் கொண்டவெம் பெருமான்
றிருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யெந்தையே யீசா வுடலிடங் கொண்டா
யானிதற் கிலனோர்கைம் மாறே.

திருவிசைப்பா.

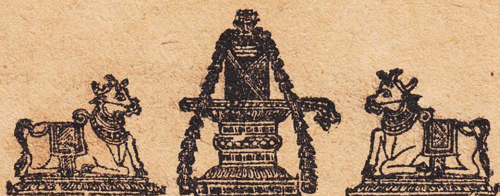
என்னையுன் பாத பங்கயம் பணிவித்
தென்பெலா முருகநீ யெளிவந்
துன்னையென் பால்வைத் தெங்குமெஞ் ஞான்று
மொழிவற நிறைந்த வொண் சுடரே
முன்னையென் பாச முழுவது மகல
முகத்தலை யகத்தமர்ந் தெனக்கே
கன்னலும் பாலுந் தேனுமா ரமுதுங்
கனியுமா யினிமையா யினையே.

திருப்பல்லாண்டு.

குழலொலி யாழொலி கூத்தொலி யேத்தொலி
யெங்கும் குழாம்பெருகி
விழவொலி விண்ணள வுஞ்சென்று விம்மி
மிகுதிரு வாரூரின்
மழவிடை யாற்கு வழிவழி யாளாய்
மணஞ்செய் குடிப்பிறந்த
பழவடி யாரொடுங் கூடியெம் மானுக்கே
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

பெரியபுராணம்.

சடைமருங்கி லிளம்பிறையுந் தனிவிழிக்குந் திருநுதலு
மிடமருங்கி லுமையாளு மெம்மருங்கும் பூதகணம்
புடைநெருங்கும் பெருமையுமுன் கண்டரசன் போற்றிசைப்ப
விடைமருவும் பெருமானும் விறல்வேந்தற் கருள்கொடுத்தான்.

௫. விட்டுணு பிரமர் அடிமுடி தேடியது.

பிரமதேவர் தமது பகல் கழிந்து இரவுவர நித்திரைசெய்தார். கிரகங்களும், தேவருலகும், பூவுலகும் அழிந்தன. விட்டுணு பரமசிவனைத் தியானித்துக்கொண்டு ஆலிலையில் நித்திரைசெய்தார். சனலோகத்து முனிவர்கள் கண்டு புகழ அவர் விழித்துப் பூவுலகைத் தேடினார். அது பாதாளத்தில் ஆழ்ந்திருத்தலை அறிந்து ஒரு பன்றி வடிவங்கொண்டு தமது கொம்பினாற் பூமியை எடுத்துக்கொண்டு மீண்டுவந்து முன்போல நிறுத்திப் போயினார். அப்பொழுது பிரமாவுக்கு மற்றொரு பகற்பொழுதாயது. பிரமா எல்லாவற்றையும் சிருட்டித்தார். விட்டுணு தாமே பிரமமெனா நினைத்து அகந்தையோடு பாற்கடலிற் துயின்றார். பிரமா அவ்விடத்தை அடைந்து, விட்டுணுவின் மார்பிற்றாக்கி, "நித்திரை விட்டெழுதி" என்றார். விட்டுணு எழுந்தார். எழுந்த விட்டுணுவை "நீ யார்" என்று பிரமதேவர் வினாவினார். விட்டுணு "நான் உன் பிதா" என்றார். அவ்விருவரும் இவ்வாறு பலவிதமாக வாதித்தார்கள். பிரமா "நாமிருவரும் யுத்தம் செய்வோம்; நம்மில் வெற்றிபெற்றவரே மேலவர்" என்றார். இருவரும் கடும்போர்செய்து, இறுதியில் சிவப்படைக்கலங்களைச் செலுத்தினார்கள். அவைகள் தம்முள் விளையாடி உலாவித் திரிந்தன.

இவ்வாருக யுத்தஞ்செய்த பொழுது, சிவபெருமானது கிருபையினுல் நாரதமுனிவர் தோன்றி, "நீங்களிருவரும் முதல்வரல்லீர்; நீங்கள் யுத்தஞ் செய்யும்பொழுது செலுத்திய சிவப்படைக் கலங்களைத் தந்த கடவுளைமறந்தீர்கள்போலும்; மறந்தீராயின் அப்படைகளின் பெயரையும் மறந்தீர்களா? அப்பெயரை மனதிலே நினைத்துக்கொள்ளுங்கள்; இன்னும் நீங்கள் மலைவீராயின் ஆதியாய் அருவுருவான பரம்பொருள் சோதியாய் உங்கள் நடுவே தோன்றுவர்; அதைத் தரிசியுங்கள்" என்று ஞான அறிவினுலே இவைகளை உபதேசித்துச் சென்ருர். பிரம விட்டுணுக்கள் நாரத முனிவர் கூறியவற்றை மனதிற் கொள்ளாதவர்களாய்ப் பல காலம் யுத்தஞ்செய்தார்கள்.

இவைகளெல்லாவற்றையும் பரமசிவன் நோக்கி, அவர்கள் அகந்தையை நீக்கி அடிமைகொள்ளுமாறு திருவுள்ளங்கொண்டு, மாசிமாதத்திலே அபரபக்ஷசதுர்த்தசியின் நடு இரவில் அவர்கள் நடுங்கும்படி அவ்விருவருக்கும் நடுவில் ஓர் அக்கினிமலைபோலத் தோன்றியருளினுர். தோன்றிய சோதி அவ்விருவரும் செலுத்திய சிவப்படைக்கலங்களிரண்டையுந் தன்னுள்ளடக்கி நின்றது. பிரம விட்டுணுக்கள் கோபத்தையும் போரையும் நீக்கி அதைப் பார்த்து நின்ருர்கள். அப்பொழுது "நீங்கள் இந்தச் சோதியின் அடியையும் முடியையுங் காணுங்கள்" என்று அவர்கள் கேட்கும்படி ஒரு அசரீரிவாக்கு எழுந்தது. பிரமவிட்டுணுக்கள் சபதங்கூறி அடி முடிகளில் ஒன்றை முன்னங் காண்பவரே பரம்பொருளாவர் என்று உறுதிசெய்தனர். பிரமா சோதியின் முடியைக் காண்பேன் என்ருர். விட்டுணு சோதியின் அடியைக் காண்பேன் என்ருர்.

திருமால் ஒரு பன்றியின் வடிவங்கொண்டு பூமியை இடந்து கீழேயுள்ள புவனங்கள் எங்குந் தேடிச் சென்று அதனடியைக் காணுதவராய், வலிமை குன்றித் துயரடைந்தார். அப்பொழுது பழைய ஞானம் முழுதுமுண்டாயிற்று. தெளிவடைந்த அவர் பன்றிவடிவத்தைத் தாங்க ஆற்றுதவராய், சிவபெருமானுடைய திருவடிகளையே புகலிடமென்று தோத்திரஞ் செய்து, அவருடைய அருளினுலே சோதிக்குப் பக்கலாக வந்துநின்ருர். பிரமா ஒரு அன்ன வடிவமெடுத்து, மேலுள்ள புவனங்களிற் றேடிச்

சென்று முடியைக் காணாதவராய் வருந்தினர். சோதியினின்று சித்தர்போலப் பலர் வந்து, சிவபரத்துவத்தைக் கூறினார்கள். பிரமா அகந்தை முதலியன நீங்கி, விட்டுணுவை அணுகினர். இருவரும் சிவபூசை செய்ய ஆசையுற்றவர்களாய்ச் சிவலிங்கத்தைத் தாபித்துப் பூசைக்குவேண்டும் உபகரணங்கள் எல்லாவற்றையும் அமைத்து அர்ச்சித்து வணங்கினார்கள்.

சிவபெருமான் உமாதேவிபாகராய் இடபவாகனத்தின்மீதாக அந்தச் சோதிக்கணித்தாய் பிரமவிட்டுணுக்கள் காணும்படி நின்று அருள்செய்தார்.

பிரமவிட்டுணுக்கள் அவருடைய திருவடிகளை நமஸ்காரஞ் செய்து, அருள்வெள்ளத்திலமிழ்ந்தி, உண்மை உணர்வோடு நின்று, தோத்திரஞ்செய்து, தங்கள் குற்றங்களைப் பொறுத்தருளுமாறு வேண்டினர். சிவபெருமான் அவர்களை நோக்கி "நீங்கள் செய்த குற்றங்களொன்றையும் திருவுள்ளங்கொள்ளோம்; வேண்டிய வரங்களைக் கேண்மின்" என்று அருளிச்செய்தார்.

அரிபிரமர் "கடவுளே தேவரீருடைய திருவடிகளே புகலிடமாகக்கொண்டு வழிபடுகின்ற தலையன்பைத் தந்தருளுக" என்று வேண்டுதல் செய்தார்கள். கடவுள் அதனையீந்து, அந்தச்சோதியிலே மறைந்தருளினார்.

பரமசிவன் மறைந்தபொழுது பிரமவிட்டுணுக்கள் வணங்கி எழ, வளர்ந்தெழுந்த அச்சோதி சுருங்கிச் சுருங்கி வந்து, உலகெலாந் துதிக்கும்படி ஒருமலையாயது. அந்தச் சிவலிங்கருபமாகிய மலையை அரிபிரமர் அணுகி, மும்முறை பிரதட்சணஞ்செய்து வணங்கித் துதித்துத் தங்கள் பதவிகளுக்குப் போயினார்கள்.

பிரமவிட்டுணுக்கள் தேடிய அம்மலை அருணாசலம் என்னும் பெயருடையதாய் இன்னும் அடியார்கள் வணங்குமாறு இருக்கின்றது. அச்சோதி தோன்றிய இரவே **சிவராத்திரி**யாயது. அத்தினத்திற் பலரும் சிவபெருமானைப் பூசித்து உய்ந்தார்கள்.

பிரமவிட்டுணுக்கள் தமக்குச் சிவபிரான் சோதிருபம் காட்டியபொழுது, இச்சோதியை அடியேங்களுக்கு என்றுங் காட்டியருளவேண்டும் என்றும் பிரார்த்தித்தார்கள். சிவபெருமான்

"கார்த்திகைமாதத்தில் கார்த்திகைநக்ஷத்திரத்திற் காட்டுவோம்" என்றருளினார். அச்சோதியைக் குறிப்பதற்காகவே எங்கும் விசேஷமாக விளக்கேற்றப்படுகின்றது.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

திருத்தாண்டகம்.

"காரொளிய திருமேனிச் செங்கண் மாலுங்
கடிகமலத் திருந்தவனுங் காணா வண்ணஞ்
சீரொளிய தழற்பிழம்பாய் நின்ற தொல்லைத்
திகழொளியைச் சிந்தைதனை மயக்கந் தீர்க்கு
மேரொளியை யிருநிலனும் விசும்பும் விண்ணு
மேழுலகுங் கடந்தண்டத் தப்பால் நின்ற
பேரொளியைப் பெரும்பற்றப் புலியூ ரானைப்
பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே"

சா. உமாதேவியார்.

உமாதேவியார் சிவபெருமானுடைய சத்தியாகும். சத்தியாவது அக்கினியும் சூடும் போல, சிவத்தோடு பின்னமின்றி உள்ளதாகிய வல்லமையாம். திருவருளே சிவனுக்குச் சத்தியாம். அவ்வருட்குணமாகிய சத்தியின்றிச் சிவமில்லை. சிவத்தைவிட்டுச் சத்தி

நீங்குவதில்லை. அக்கினி பொருளால் ஒன்றாயினும் வடிவாற் செம்மை என்றும், குணத்தாற் சூடு என்றும் பிரித்தெண்ணப்படு மாபோல, பரம்பொருள் ஒன்றேயாயினும் எவற்றையுங் கடந்து நிற்கும் ஒளியாகிய வடிவால் சிவம் எனவும், எவற்றையும் கலந்து அவைகளைத் தன்பாலிழுக்கும் வலிமையாகிய குணத்தால் சத்தி எனவும் பிரித்துக் கூறப்படும்.

சத்தியாகிய உமாதேவியார் பச்சைநிறமும், மூன்று கண்க ளும், அபயகரமும் வரதகரமும், தாமரைப்பூவும், உருத்திராக்க வடமுந் தாங்கிய மற்றிரு கரங்களுமாக நான்கு திருக்கரங்களுமு டையவர். உயர்ந்த கிரீடமும் ஆபரணங்களுந் தரித்துள்ளவர்.

முன்னொரு காலத்திலே, உமாதேவியார் பிரமாவினுடைய மகனாகிய தக்கன் என்பவன் செய்த பெருந்தவத்தினால் ஒரு வலம் புரிச்சங்குவடிவாய்க் காளிந்திநதியில் ஒரு தாமரைப் புஷ்பத்தின் மீது வீற்றிருந்தனர். அவ்வலம்புரிச்சங்கைத் தக்கன் கண்டு எடுத் தான். எடுத்தவுடன் அது ஒரு பெண்குழந்தையாயிற்று. உமா தேவியார் அவனிடத்திற் குழந்தைவடிவமாய் வளர்ந்தார். தக்கன் உரியகாலத்திலே சிவபெருமானுக்கு முறைப்படி தத்தஞ்செய்து கொடுத்தான். தக்கன்செய்த பாவத்தினாலே அந்த விவாகமண்ட பத்திலிருந்து சிவபெருமான் மறைந்துபோயினார். அதுகண்டு உமா தேவியார் பெருந்துயரங்கொண்டு தவஞ்செய்தார். சிவபெருமான் தோன்றி அருள்செய்து அவரைத் தமது இடபவாகனத்தில் ஏற்றித் திருக்கைலாசமலைக்குச் சென்றனர். பின்பு உமாதேவியார் சிவ தூஷணஞ்செய்த தக்கனுடைய யாகத்தை அழிக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தனர். சிவபெருமான் வீரபத்திரரைத் தோற்று வித்து அவ்வியாகத்தை அழிப்பித்தருளினார்.

முன்னொரு காலத்திலே, இமயமலை அரசன் உமாதேவியா ரைப் புத்திரியாகப் பெறும்பொருட்டுத் தவஞ்செய்தான். சிவ பெருமான் அவனது தவத்தை நிறைவேற்றும்பொருட்டு உமா தேவியாருக்கு அருள்செய்தார். தேவியார் ஒரு சிறுபிள்ளை வடி வுடன் சென்று பத்மை என்னுந் தடாகத்திற் புட்பித்திருந்த பது மாசனத்தின் மீதாக இருந்தனர். உமாதேவியார் தனக்குப் புத்திரி யாகவேண்டும் என்று தவஞ்செய்த அரசன் அவரைக்

கண்டு மகிழ்ந்து ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிய வணங்கிக் கைகளா லெடுத்துச் சிரசிற் சுமந்துசென்று மேனை கையிற் கொடுத்தான். மேனை உலகமாதாவாகிய உமாதேவியாரை வணங்கிப் போற்றி னுள்.

உமாதேவியார் அரசனிடம் விடைபெற்றுச் சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவஞ்செய்தார். சிவபெருமான் தோன்றி அருள்செய்து மறைந்தனர். இச்செய்தியை உமாதேவியாரது தோழியர்கள் அரச னுக்குக் கூறினுர்கள். அதுகேட்ட மலையரசன் உமாதேவியாரைத் தவச்சாலையினின்றும் தனது கோயிலுக்கு அழைத்துக்கொண்டு சென்ருன். சிவபெருமான் ஏழு முனிவர்களை அனுப்பி மணம் பேசுவித்தார். மலைஅரசன் சந்தோஷித்து அதற்குடன்பட்டு, திருக் கைலாசமலைக்குச் சென்று "எம்பெருமானே! திருமணஞ் செய் யும்பொருட்டு எழுந்தருளுக" என்ருன். சிவபெருமான் உருத்திரர் முதலிய கணங்களோடு இமயத்தை அடைந்து முறைப்படி திரு மணஞ் செய்தருளினுர்.

எ. உமாதேவியார்.

II

வடமொழி தென்மொழி இரண்டினும் வல்லவனும், முறை வேண்டினேருக்குங் குறைவேண்டினேருக்குங் காண்டற்கெளிய வனும், கருணைக்குறையுளும் ஆகிய மலயத்துவசபாண்டியன் நெடுங்காலம் புத்திரபாக்கியம் இல்லாமையால் சிவ விரதங்களை அனுட்டித்து, புத்திரகாமேட்டியாகஞ் செய்தான். நெய் சமித்து முத லியவற்ருல் அக்கினி சிகைவிட்டெரிந்தது. அப்பொழுது உலகமா தாவாகிய உமை, மூன்று முலைகளையுடைய ஒரு பெண்பிள்ளை வடி வமாகி மூன்று பிராயத்தோடு யாககுண்டத்தினின்றும் தோன்றி வந்து, பாண்டியனது மனைவியாகிய காஞ்சனமாலையுடைய மடியில் இருந்தார். மீனுட்சி அம்மையே தன்னன்புகாரணமாக அவதரித்த பெருங்கருணையை அறியாது, பாண்டியன் வருந்தி, "யான் வருந் திச்செய்த யாகம் ஒரு பெண்பிள்ளையையேதந்தது; இப்பிள்ளையும் பகைவர் நகைக்கும்வண்ணம் மூன்று தனங்களையுடையதாய் வந் தது; யான் யாது செய்வேன்" என்ருன். அப்பொழுது "மனங் கலங்காதே, புத்திரனுக்குப் போலச் சடங்குகளெல்லாம் செய்து,

தடாதகையெனப் பெயரிட்டு முடிசூட்டுதி; இப் பெண்ணுக்குக் கணவன் வரும்போது ஒரு தனம் மறையும்" என்று ஓர் அசரீரி வாக்குத் தோன்றியது.

சிவபெருமான் அருளிய பிரகாரமே மலயத்துவசன் சாதகன்மம் முதலிய சடங்குகளைச்செய்து வளர்த்துவந்தான். தடாதகை வேதம் முதலிய கலைகளைக் கற்று, யானை முதலியவற்றைச் செலுத்துவதினும், வில் வாள் முதலிய படைத்தொழிலினும் வல்லவராயினர். தந்தை அகமகிழ்ந்து பலதேயத்து அரசர்கள்சூழ முடிசூட்டித் தன் அரசைக் கொடுத்துச் சுவர்க்கம் புக்கான். பெண்ணரசியாந் தடாதகைப் பிராட்டியார் பலதேசத்து அரசர்களும் வந்து பணிசெய்ய, வடமொழி தென்மொழிப் புலவர்களும், முனிவர்களும், ஞானிகளும், மந்திரிகளும், பிறரும் சூழ, அறநூல்வழி அரசியற்று வாராயினர்.

தடாதகைப்பிராட்டியார் திக்குவிசயஞ் செய்ய விரும்பி நால்வகைச் சேனைகளோடு சென்று, வடதேசத்திலுள்ள அரசர்களை வென்று, பின்னர் திருக்கைலாசமலையை நோக்கிச் சென்றனர். படைவீரர் திருக்கைலையை வளையத் திருநந்திதேவர் பூதங்களை ஏவினர். பூதங்கள் யுத்தஞ்செய்து தோற்றன. திருநந்திதேவர் சிவபெருமானுக்கு நிகழ்ந்தவற்றைமுறையிட்டார். சிவபெருமான் யுத்தகளத்துக்குச் சென்றனர். அப்பொழுது சிவபெருமானைப் பிராட்டியார் கண்டார். உடனே ஒரு தனம் மறைந்தது. முன்னுளிலே அசரீரி வாக்கை அறிந்த சுமதி என்னும் மந்திரி தடாதகையை வணங்கி, "தாயே! இச் சிவபிரானே உமக்கு நாயகர்" என்றான். சிவபெருமான் "உன்னை மணஞ்செய்ய வருவோம்; நீ மதுரைக்குப் போ" என்று கிருபைசெய்தார். பிராட்டியார் மதுரையைஅடைந்து மாளிகையிற் புகுந்தார். மந்திரிமார்கள் மதுரைநகரெங்கணும் மணமுரசறைவித்து, எல்லாத்தேசங்களுக்கும் மணவோலை அனுப்பினர்கள். திருமுகம்பெற்ற சகலதேசத்துமன்னர்களும் வந்தார்கள். சிவபெருமான் தேவர் உருத்திரர் முதலியோர் சூழ மதுரையுட்புகுந்து திருமண மண்டபத்தை அடைந்து வீற்றிருந்தருளினர். அப்பொழுது விட்டுணு தடாதகைப் பிராட்டியைத் தத்தஞ்செய்தார். சிவபெருமான் முறைப்படி ஏற்றுக் கிருபை செய்தருளினர்.

உமாதேவியார் காஞ்சீபுரத்தின்கண்ணே ஏகாம்பரநாத சுவாமியின் வாமபாகத்திற் காமாட்சி என்னுந் திருநாமத்தோடு விளங்கி முப்பத்திரண்டு தருமங்களையும் ஆன்மாக்கள் ஈடேறும் படி செய்தருளுகின்றார். சிதம்பரத்திலே நடராசப் பெருமான் பஞ்சகிருத்திய நிருத்தஞ் செய்ய, ஆன்மாக்களின் பிறவிப்பிணி நீக்கத்தின் பொருட்டு, சிவகாமியம்மை என்னும் நாமத்தோடு அந் நிருத்தத்தைத் தரிசித்தருளுகின்றார். காசித்தலத்திலே விசுவநாதர் ஆன்மாக்களுக்கு இறக்குங்காலத்திலே பிரணவம் உபதேசித்தரு ளும்போது, உமாதேவியார் விசாலாட்சி என்னும் பெயருடைய ராய், அவைகளுக்கு இளைப்பு நீங்கும் பொருட்டுத் தூசினுல் வீசி யருளுகின்றார். உமாதேவியார் இலக்குமி என்னும் திருநாமத்தைப் பொருந்தி எல்லாச் செல்வங்களையும், சரஸ்வதி என்னும் திரு நாமத்தைப் பொருந்தி எல்லாவித்தைகளையும் கொடுத்தருளுகின் றார். துர்க்கை, காளி என்னும் பெயர்களைத்தாங்கி துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனஞ் செய்பவரும் உமாதேவியாரேயாம். உலகமாதா வாகிய இவரை நவராத்திரி முதலிய புண்ணிய காலங்களில் மிக விசேடமாக வழிபட்டு உய்தல்வேண்டும்.

கோயிற்புராணம்.

மன்றின்மணி விளக்கெனலா மருவுமுக நகைபோற்றி
யொன்றியமங் கலநாணி னொளிபோற்றி யுலகும்பர்
சென்றுதொழ வருள்சுரக்குஞ் சிவகாம சுந்தரித
னின்றதிரு நிலைபோற்றி நிலவுதிரு வடிபோற்றி.

அ. சுப்பிரமணியக்கடவுள்.

முன்னொருகாலத்திலே சூரபதுமன் முதலிய அவுணர்கள் தேவர்களுக்கு மிக்க துன்பஞ் செய்தார்கள். தேவர்கள் தங்கள் துன்பத்தைக் கைலாசபதிக்கு முறையிட்டார்கள். சிவன் திருவுள

மிரங்கி, தமது நெற்றிக்கண்களினின்றும் ஆறு அக்கினிப் பொறி களைத் தோற்றுவித்தனர். அப்பொறிகள் ஆறும் ஆறு சிறுவராய்ச் சரவணப்பொய்கையில் வளர்ந்தன. அந்த ஆறு சிறுவரும் உமா தேவியார் ஒருங்கே தழுவ ஒருருவமாயினர். அவரே சுப்பிரமணி யக்கடவுள் என்று போற்றப்படுவார். சுப்பிரமணியருக்குக் கும ரன், வேலன், முருகன், கந்தன் முதலிய பல நாமங்களுண்டு. சுப் பிரமணியக்கடவுள் ஆறு திருமுகங்களும், பன்னிரண்டு திருக்கண் களும், பன்னிரண்டு திருப்புயங்களும், இரண்டு திருவடிகளும் உடையார். கொடி, குலிசம், தோட்டி, அஸ்திரம், வேல் என்னும் ஐந்தும் முறையே பொருந்தியகரங்களும் அபயகரமுமே வலக்கரங் களாம். தாமரை, மணி, மழு, தண்டு, வில் என்னும் ஐந்தும் முறை யே பொருந்திய கரங்களும் வரதகரமுமே இடத்திருக்கரங்களாம். குமாரக்கடவுள் இன்னும் அடியார்கள் பொருட்டு வேறு பல வடி வங்களைத் தாங்கி அருள்செய்கின்றார். வள்ளிநாயகியார் தெய்வத யானை அம்மையார் ஆகிய இருவரும் அவருக்குச் சத்தி என்று சொல்லப்படுவர். சூரன் முதலிய அவுணர்கள் இந்திரன் முதலிய தேவர்களை வருத்திச் சுவர்க்கத்தை எரித்துத் தேவர்கள் பலரை யும், இந்திரகுமாரனாகிய சயந்தனையும் சிறையில் வைத்தார்கள். சுப்பிரமணியக்கடவுள் பரமசிவனுடைய கட்டளைப்பிரகாரம் வீர வாகு முதலிய வீரரோடும் பூதங்களோடும் சென்று அவ்வசுரர்கள் பலரையுங் கொன்று சூரபதுமனோடு எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தார். சூரபதுமன் பல மாயவடிவங்களைக் கொண்டு யுத்தஞ்செய்தான். சுப்பிரமணியக்கடவுள் அவைகளை மாற்றித் தமது விசுவரூபத்தைக் காண்பித்துச் சிறிதே நல்லறிவுவரச் செய்தார். அப்பொழுது சூர பதுமன் அவ்விசுவரூபத்தைக் கண்டு ஆனந்தபாஷ்பஞ்சொரிய அதன்வசமாய் நின்றான். முருகக்கடவுள் அவனுடைய அற்ப ஞானத்தை மாற்றியருளினார். சூரபதுமன் ஒரு இருள் வடிவங் கொண்டு தேவர்களை உண்ணும்படி விரைந்து சென்றான். தேவர் கள் அதனையறிந்து,

"நண்ணினர்க் கினியா யோலம் ஞானநா யகனே யோலம்
பண்ணவர்க் கிறையே யோலம் பரஞ்சுடர் முதலே யோலம்
எண்ணுதற் கரியா யோலம் யாவையும் படைத்தா யோலம்
கண்ணுதற் பெருமா னல்கும் கடவுளே யோல மோலம்.

தேவர்க டேவே யோலம் சிறந்தசிற் பரனே யோலம்
மேவலர்க் கிடியே யோலம் வேற்படை விமலா வோலம்
பாவலர்க் கெளியா யோலம் பன்னிரு புயத்தா யோலம்
மூவரு மாகி நின்ற மூர்த்தியே யோல மோலம்."

"சூரபதுமன் எங்களை உண்ணும்படி வருகின்றான். இறைப்பொழுதும் தாமதம் செய்யாது, அவனுயிரையுண்டு அடியேங்களைக் காத்தருளுக" என்று வேண்டினார்கள். இந்திரனும் அங்ஙனமே வேண்டினன். சுப்பிரமணியக்கடவுள் தமது திருக்கரத்திலிருக்கும் ஞானரூபமாகிய வேற்படையைச் சூரபதுமன்மீது செலுத்தியருளினார். வேலாயுதமாகிய ஞானசூரியன்செல்லுதலும் சூரபதுமனது இருள் வடிவம் முற்றும் அழிந்தது. சூரபதுமன் வேற்படை வருதலை நோக்கிக் கோபித்து ஒரு மாமரவடிவாய் நின்றான். வேற்படை கோபத்துடன் அம் மாமரவடிவத்தைச் சங்கரித்தது. சூரபதுமன் இறவாதனாய்த் தனது பழைய வடிவுகொண்டு, தன் உடைவாளை எடுத்துப் போர்செய்ய எண்ணி எதிர்த்தான். வேற்படை அவனுடைய மார்பைப்பிளந்து உடம்பை இருகூறாக்கிப் பெருமானுடையதிருக்கரத்தில் வந்திருந்தது.

சிவபெருமான் கொடுத்த வரத்தினால் அழியாத சூரபதுமன் பிளவுண்ட தன் இரண்டுகூறும் கோழியும், மயிலுமாகிப் போர்ச்செருக்குடன் வந்தான். சுப்பிரமணியக்கடவுள் அவன்மீது கிருபாநோக்கம் செய்தார். அவன் அத்திருவருட்பார்வையால் ஞானம் பொருந்திய மனத்தனானன். கடவுள் ஞானமடைந்த கோழியை நோக்கி, "நீ நம்முடையதேரிற் கொடியாய்ச் சென்றிருந்து கூவுதி" என்றருள அது அங்ஙனமே செய்தது. குமாரக்கடவுள் ஞானத்தைப்பெற்றுநின்ற மயிலை வாகனமாகக்கொண்டு, செலுத்தியருளினார். தேவர்கள் கடவுளுடைய பெருங்கருணையைத் துதித்தார்கள்.

வீரவாகுதேவர் முருகக்கடவுளுடைய கட்டளைப்படி சயந்தன் முதலியோரது விலங்கை அறுத்துச் சிறையை நீக்கி அருள் செய்தார். வருணன் அவுணனுடைய பட்டினமாகிய மகேந்திரபுரியை அழித்தனன்.

ஒரு காலத்திலே பிரமா, தம்மை நமஸ்காரம்பண்ணுது கர்வத்தோடு சென்றமையைச் சுப்பிரமணியக்கடவுள் நோக்கி, அவரைப் பிரணவப்பொருள் வினவினர். அவர் சொல்ல அறியாது மயங்க, குட்டிச் சிறையில் வைத்துச் சிலகாலம் உலகங்களைப் படைத்தார். பின் சிவபெருமானுடைய விருப்பின்படி பிரமாவைச் சிறையினின்றும் நீக்கியருளினர். பின்னர்ப் பிரணவப்பொருளை அகத்தியமுனிவருக்கு உபதேசித்தருளினர்.

சுப்பிரமணியக்கடவுளை மெய்யன்போடு தியானிப்போர் சிவபெருமானுடைய திருவடிநீழலை அடைவார்கள்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

திருத்தாண்டகம்.

கோழிக் கொடியோன் ருதை போலும்
கொம்பனாள் பாகங் குளிர்ந்தார் போலும்
ஊழி முதல்வருந் தாமே போலு
முள்குவா ருள்ளத்தி லுள்ளார் போலும்
ஆழித்தேர் வித்தகருந் தாமே போலு
மடைந்தவர்கட் கன்பராய் நின்ருர் போலும்
ஏழு பிறவிக்குந் தாமே போலு
மின்னம்பர்த் தான்ருேன்றி யீச ஞரே.

சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா.

மேல்வளமெல் லாமமைந்தும் வீர மகேந்திரந்தான்
ருேல்வியுற்று மாய்ந்ததே சோமேசா—ஞாலமிசை
ஆங்கமை வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
வேந்தமை வில்லாத நாடு.

---

௬. சிவதூஷணம்.

சிவபெருமானை நிந்தித்தலும், சிவனை வழிபடும் முறையைப் போதிக்குங் குருவை நிந்தித்தலும், சிவனடியாரை நிந்தித்தலும், வேதாகமங்களை நிந்தித்தலும், அவைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருத்தலும், பிறவும் சிவத்துரோகங்களாகிய அதிபாதகங்களாம்.

குடிகளுக்குச் செய்யுந் தீமையினும் மகாராசாவுக்குச் செய்யுந் தீமை மிகக் கொடியது. அதுபோல ஆன்மாக்களுக்குச் செய்யுந் துரோகத்தினும் சிவனுக்குச் செய்யுந்துரோகம் மிகக் கொடியது. குடிகளுக்குச் செய்த தீமை அரசனுலே பொறுக்கப்படினும் பொறுக்கப்படும். அரசனுக்குச்செய்த தீமையோ பொறுக்கப்படமாட்டாது. அதுபோலவே ஆன்மாக்களுக்குச் செய்ததுரோகம் சிவபெருமானுலே பொறுக்கப்படினும் பொறுக்கப்படும். சிவபெருமானுக்குச் செய்ததுரோகம் பொறுக்கப்படமாட்டாது. ஆதலால்,மேற்கூறிய சிவத்துரோகங்களில் ஒன்று செய்தவரும், அதற்குடன்பட்டவரும், அதுசெய்வாரை விலக்காது பொறுத்தவரும், அதுசெய்வாரோடு கூடினவரும் நரகங்களில் அளவில்லாத காலம் கிடந்து வருந்துவர். சிவத்துரோகம் எவ்வகைப் பிராயச்சித்தத்தாலும் தீராது.

முன்னெருகாலத்திலே, பிரமதேவருடையபுத்திரனுகிய தக்கன் என்பவன் சிவபெருமானைக் குறித்து அருந்தவஞ் செய்தான். சிவபெருமான் தோன்றியருளி அவன் விரும்பிய வரங்களைக் கொடுத்தார். சிலகாலஞ்செல்ல அவன் செல்வச் செருக்கினுல் சிவபெருமானையும் வேதமுறையையும் இகழ்ந்து விட்டுணுவை யாகாதிபதியாக வைத்து ஒரு யாகத்தைச் செய்யத் தொடங்கினுன். ததீசி முனிவர் வந்து சிவபெருமானையே முதல்வராக வைத்து யாகஞ் செய்யவேண்டும் என்று போதித்தார். தக்கன் அவற்றை அங்கீகரியாது இகழ்ந்தான். சிவபெருமான் அவனது யாகத்தைச் சிதைத்து, அடிமை கொள்ளுமாறு திருவுள்ளங்கொண்டு, தமது நெற்றிக்கண்ணினின்றும் வீரபத்திரமூர்த்தியைத் தோற்றுவித்தருளினுர். அவர் ஆயிரஞ் சிரசுகளையும், மூவாயிரம்கண்களையும், இரண்டாயிரங்கரங்களையும், இரண்டு பாதங்களையும், சிவந்த நிறத்தையுமுடையவராய்த் தோன்றினர். உமாதேவியார் பத்திரகாளியைத் தோற்றுவித்தருளினர். பூதர்கள் சேவிக்க வீரபத்திரர் பத்திரகாளியுடன் யாகசாலையை அடைந்து அவிப்பாகத்தைக் கேட்டனர். அவன் கொடாதிகழ்ந்தான். வீரபத்திரர் அதுகண்டு தமது வாட்படையினுல் அவனது சிரசை வெட்டி யாகாக்கினிக்கு உணவாக்கினுர். தக்கனுடைய ஆணைக்கஞ்சி யாகத்துக்குச் சென்றிருந்த தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் ஏற்ற தண்டனைகளைச் செய்து அருளுஞ்செய்தார்.

வீரபத்திரக்கடவுளைப் பிரமதேவர் நோக்கித் தமது புத்திரனை எழுப்பியருளுமாறு விண்ணப்பித்தார். வீரபத்திரமூர்த்தி ஒரு ஆட்டுத்தலையை அவனது குறை உடம்பில் வைத்துப்பொருத்தி, "தக்கனே! எழும்புவாயாக" என்றுஎழுப்பினர். அவன் நல்லுணர்வுடன் எழுந்து காசியை அடைந்து சிவபூசைசெய்து சிவகணத் தலைவனுயினுன்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

உதைத்தவன்கா ணுணராத தக்கன் வேள்வி
யுருண்டோடத் தொடர்ந்தருக்கன் பல்லை யெல்லாம்
தகர்த்தவன்காண் டக்கன்றன் றலையைச் செற்ற
தலைவன்காண் மலைமகளா முமையைச் சால
மதிப்பொழிந்த வல்லமரர் மாண்டார் வேள்வி
வந்தவியுண் டவரோடு மதனை யெல்லாம்
சிதைத்தவன்காண் டிருமுண்டீச் சரத்து மேய
சிவலோகன் காணவனென் சிந்தை யானே.

திருவாசகம்.

பண்பட்ட தில்லைப் பதிக்கரசைப் பரவாதே
யெண்பட்ட தக்க னருக்கனெச்ச னிந்துவனல்
விண்பட்ட பூதப் படைவீர பத்திரராற்
புண்பட்ட வாபாடிப் பூவல்லி கொய்யாமோ.

தக்கன் சிவனையும், அவரது மெய்யடியாராகிய ததீசி முதலியோரையும் இகழ்ந்து, தண்டிக்கப்பட்டமையையும், அவனைச் சார்ந்த தேவர்கள் தண்டிக்கப்பட்டமையையும் உணர்ந்து, சிவநிந்தனை செய்தல் கேட்டல் ஆகிய அதிபாதகத்துக்கு ஆளாகாது விலகி நடத்தல் வேண்டும்.

கo. வீரபத்திரக்கடவுள் சரப வடிவங் கொண்டது.

முன்னொருகாலத்திலே இரணியன் என்னும் ஓர் அசுரன் பிரமாவை நோக்கிப் பெருந்தவஞ் செய்தான். பிரமதேவர் தோன்றி, "இரணியனே! நீ விரும்பிய வரங்கள் யாவை? கூறுதி" என்று வினவியருளினர். இரணியன், பஞ்ச பூதங்கள்

மிருகங்கள் பட்சிகள் முதலியவற்றினுல் இரவிலும் பகலிலும் இறவாதிருக்கவேண்டும், இறப்பினும் எனதுஉடலினின்றுஒழுகிய உதிரத்தில் ஒரு துளி நிலத்தில் விழுந்தாலும், உடனே அவ்வுதிரத்துளி என் வடிவுபெற்று என் பகைவர்களை அழிக்கவேண்டும்" என்று வேண்டினுன். பிரமதேவர் "அவ்வாறே ஆகுக" என்றுகூறி மறைந்தருளினுர். அவன் தருக்குற்று, தேவர் முதலியோரை வருத்திக் கொடுங்கோல் செலுத்தி வந்தான். அவனுஞ்ஞையால் அனைவோரும் "இரணியாய நம" என்றே முதற்கூறித் தங்கள்கருமங்களைத் தொடங்குவார்கள். அங்ஙனம் நிகழுங்காலத்தில் அவனுக்குப் பிரகலாதன் என்னும் பெயருள்ள ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். அவனுக்கு ஐந்து வயசானபின்னர் இரணியன் சுக்கிராசாரியருடைய புத்திரர் இருவரிடத்தில் வித்தைகற்கும்படி அனுப்பினுன். அவர்கள் அப்புதல்வனுக்கு ஆரம்பத்தில் "இரணியாய நம" என்று சொல்லிக் கொடுத்தார்கள், புதல்வன் "நமோ நாராயணுய" என்று கூறினுன். சுக்கிரன்புத்திரர்கள் கோபமுடையராய், இரணியனிடம் போய்ப் பிரகலாதனுடைய செய்கையைக் கூறினுர்கள். இரணியன் தன் மகனை அழைத்து, "உனக்குக் கூறிய முதல் வாக்கியத்தைக் கவனியாது, வேறுயாது சொற்றனை" என்று கோபத்துடன் வினவினுன், பிரகலாதன் "நமோ நாராயணுய" என்ருன். கொடியோன் கடுஞ் சீற்றங்கொண்டு மகனை வெட்டுவித்தான், அவனுடைய சரீரம் ஊறடையவில்லை. இரணியன் விடமூட்டுவித்தான். அது அவனுக்கு அமிர்தமாயது. பாம்புகளைக் கடிக்கும்படி ஏவினுன். பாம்புகளின் பற்கள் முரிந்தன. யானைகளைக் குத்தும்படி செய்தான். அவைகளின் தந்தங்கள் ஒடிந்தன. இன்னும் இவை போலும் பல தண்டனைகளைச் செய்வித்தும் அவன் இறக்கவில்லை.

மகன் இறவாததன்மையைக் கேள்வியுற்று, சபைமுன்னர் வருவித்து "என்னையன்றி வேறு கடவுளுண்டா? நீ சொல்லிய அக்கடவுளை என் கண்முன்னே காட்டுவாயாக; காட்டாதொழிவையேல் உன்னைக் கொன்றுவிடுவேன்" என்று கூறினுன். அதுகேட்ட பிரகலாதன் "திருமால் எங்குமுள்ளவர்" என்ருன். இரணியன் "இத்தூணில் அவனைக் காட்டக்கடவாய்" என்ருன். அப்பொழுது திருமால் அவன் சுட்டிய தூணிலிருந்து நரசிங்கமாய்த் தோன்றி

மாலைப்பொழுதில் இரணியனைத் தள்ளி மடியிற்கிடத்தி, முதுகைப் பிளந்து அவனது உதிரத்தையும் உயிரையும் பருகினுர்.

விட்டுணுவாகிய நரசிங்கம் "இரணியனை யான் கொன்றேன்" என்று அகங்கரித்துச் சீவராசிகளை வருத்தியது. பிரமா முதலிய தேவர்கள் சிவபெருமானை வணங்கி, "அடியேங்களது அச்சத்தை நீக்கியருளுக" என்று விண்ணப்பித்தனர். வீரபத்திரக்கடவுள், சிவபெருமானது திருவுள்ளக்கருத்தின்படி எட்டுக்கால்கள் பொருந்திய சரப உருவமேற்று, நரசிங்கத்தைக் கொன்றனர். கொன்ற பின்னர் அதன் தோலை உரித்தெடுத்து அச்சரப உருவை நீக்கி அத்தோலைச் சிவன் சந்நிதியில் வைத்து வணங்கினர்.

பிரமா முதலிய தேவர்கள் பணிந்து "சுவாமி இத்தோலை ஆடையாக அணிந்தருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார்கள். சிவபெருமான் அவ்விதமே சாத்தியருளினுர். விட்டுணு தாம் நரசிங்காவதாரங்கொண்டு செய்தபாவங்களைத் தீர்க்கவிரும்பிச் சிவபெருமானுடைய பாதங்களை அர்ச்சித்துத் தமது பதவியை அடைந்தார்.

திருநாவுக்கரசு நாயனுர்.

திருத்தாண்டகம்.

துங்கநகத் தாலன்றித் தொலையா வென்றித்
தொகுதிறலவ் விரணியனை யாகங் கீண்ட
அங்கனகத் திருமாலு மயனுந் தேடு
மாரழலை யங்கடனுல் பொடியாய் வீழ்ந்து
மங்கநகத் தான்வல்ல மருந்து தன்னை
வண்கயிலை மாமலைமேன் மன்னி நின்ற
செங்கனகத் திரடோளெஞ் செல்வன் றன்னைச்
செங்காட்டங் குடியதனிற் கண்டே னுனே.

கக. வைரவக்கடவுள்.

முன்னுேர் காலத்தில் திருமாலும் பிரமாவும் மகாமேரு மலையின் ஒரு கொடுமுடியில் இருந்தார்கள். அப்பொழுது முனிவர்களும் தேவர்களும் வந்து வணங்கி, முழுமுதற்கடவுள் யார் என்பதை அடியேங்களுக்கு உபதேசித்தருளுக" என்றுர்கள். பிரமா "நானே பரம்பொருள்" என்றுர். விட்டுணுவும்

"நானே பரம்பொருள்" என்று கூறினர். இருவரும் இத்தன்மை யாகத் தர்க்கஞ்செய்ய முனிவர்களும் தேவர்களும் இது நம்மால் வந்தது என்று கூறி, ஒருவரும் நில்லாது நீங்கினர். பிரம விட்டு ணுக்கள் பின்பும் வாதஞ் செய்தார்கள். வேதமும் குடிலையும் வேறு வேறு உருவங்களைத் தாங்கி "வாதஞ் செய்யற்க; சிவபெரு மான் ஒருவரே மெய்க்கடவுள்" என்றுகூறின. அவர்கள் பின்னும் போரைச் செய்தார்கள். பெருங்கருணைக்கடலாகிய சிவபெருமான் அதைக்கண்டு, அவர்களுடைய போரைத் தொலைக்கத் திருவுள் ளங்கொண்டு, அமலமாகிய சோதிவடிவாய் ஆகாசமத்தியில் தோன்றியருளினர். அகந்தைகொண்ட பிரம விட்டுணுக்கள் அச் சோதியைச் சிவனென அறியாதவர்களாயினர். அதனைப் பரம சிவன் அறிந்து உமாதேவிசமேதராய் அச்சோதியினிடையே தோன் றியருளினர். விட்டுணு விரைந்தெழுந்து வணங்கினர். மாயை சிறி தும்நீங்காத பிரமா தமது உச்சிச்சிரசிலுள்ள வாயினலே சிவபெரு மானை இகழ்ந்தனர்.

சிவபெருமான் பிரமாவினுடைய பாவத்தைத் தொலைக்கவும் மற்றைத் தேவர் முதலாயினோர் தம் அகந்தையை நீக்கவும், வைர வக்கடவுளைத் தமது இருதயத்திலிருந்து உண்டாக்கினர். அவர் நீலநிறத் திருமேனியும், சூலம், பரசு, பாசம், உடுக்கு ஏந்திய நான்கு திருக்கரங்களும், திரிநேத்திரங்களும், திருச்சடையுமுடைய உக்கிரவடிவுகொண்டு தோன்றினர். வைரவக்கடவுளைச் சிவபெரு மான் நோக்கி, "நம்மை இகழ்ந்த பிரமனுடைய உச்சிச் சிரசைக் கிள்ளிக் கையிலேந்தி, மற்றைத் தேவர்கள் முனிவர்களது இரத் தத்தைப் பிக்ஷையாக ஏற்குதி, அப்பொழுது இறந்தவருக்கு மீட்டு உயிரைக்கொடுக்குதி" என்றுகூறிச் சோதியில் மறைந்தருளினர்.

சோதியும் மறைந்தது. விட்டுணு சிவனை வணங்கி, வைகுண் டமடைந்தார். வைரவக்கடவுள் பிரமாவினது உச்சிச் சிரசை நகத்தாற் கிள்ளித் தமது திருக்கரத்தில் ஏந்தி அவருக்கு உயிர் கொடுத்தருளினர். பிரமா எழுந்து நல்லறிவு வரப்பெற்று, வைர வக்கடவுளுடைய பாதங்களை அன்போடு வணங்கி, "சர்வசங்கார காரணராகிய கடவுளே! அடியேன் செய்த பிழையைப் பொறுத் தருளுக, தீமையும் எளிமையும் உடைய இந்தச் சிரசும் பரிசுத்தமு டையதாம்படியும், அடியேன் தேவரீரைத் தரிசிக்கும்பொழுது

மயக்கம் தீரும்படியும் சூலப்படையைப்போல் இச்சிரசையும் திருக் கரத்திலேந்தியருளுக" என்று சொல்லித் துதித்தார். வைரவப் பெருமான் "அவ்வாறேயாகுக" என்று கிருபைசெய்து, மேரு மலையை நீங்கிப் போய்த் தேவர்களதும் முனிவர்களதும் குருதி யைப் பிக்ஷையாக ஏற்று, அவர்களுக்கு உயிர்கொடுத்து எழுப்பி யருளினர்.

வைரவக்கடவுள் பின்னர் வைகுண்டமடைந்து, விட்டுணுவி னுடைய இரத்தத்தைப் பிக்ஷையாக ஏற்று, அவர் சோர உய்ந்தெ ழும்படி அருள்செய்து, அண்டங்களைப் பரிபாலித்து வீற்றிருந்தரு ளினர்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனர்

பண் — தக்கேசி.

ஊன்ற வந்தணன் றலையினை யறுத்து
நிறைக்க மாலுதி ரத்தினை யேற்றுத்
தோன்று தோண்மிசைக் களேபரந் தன்னைச்
சுமந்த மாவிர தத்தகங் காளன்
சான்று காட்டுதற் கரியவ னெளியவன்
றன்னைத் தன்னி லாமனத் தார்க்கு
மான்று சென்றணை யாதவன் றன்னை
வலிவ லந்தன்னில் வந்துகண் டேனே.

கஉ. தவம்.

தவமானது மனம் பஞ்சப்பொறிகளின் வழியிலே செல்லாது நிற்றற்பொருட்டு விரதங்களினலே, உணவைச் சுருக்குதல் முத லிய செய்கையை மேற்கொண்டு, கடவுளைத் தியானித்தலாம். ஒருவனிடத்திலே அன்பும் அருளும் உண்டாயின், தவம் உண்டா கும். தவம் உண்டாயின், அவன் பிறவிக்குக் காரணமாகிய மும் மலங்களினின்று நீங்கிப் பேரின்பத்தை அனுபவிப்பன், ஆதலால் தவம்போலச் சிறந்தது பிறிதில்லை. ஐம்பொறிகளை அடக்கித் தவஞ் செய்து, முத்தியின்பத்தைப் பெற்றார் சிலர். இம்மையின்பத்தைப் பெற்றார் சிலர். இருமை இன்பங்களையும் பெற்றார் சிலர். தம்மு டைய உடம்பை வாட்டி நெடுங்காலந் தவஞ்செய்தவரே தேவராகி மேற்பதவிகளைப் பெற்றிருக்கின்றார்கள். தவஞ்செய்து முத்தியின் பம் பெற்றவர்களை இவ்வளவினரென்று கூறுவது அரிது. தவஞ்

செய்யாது பிறவுயிர்களுக்குத் துன்பஞ்செய்வோருக்கு இருமைஇன்பமும் இல்லை. அவர்கள் பிறவித்துன்பத்தை அடைவார்கள். இருமை இன்பத்துக்கு ஏதுவாகிய தவத்துக்கு ஒப்பும் இல்லை. உயர்வுமில்லை. தவத்தை ஒப்பது தவமேயாம். உடம்பை வாட்டித் தவஞ்செய்வோர் உலகமெல்லாம் வியக்கும்படி வாழ்வர். பகைவரை அழிப்பர். விரும்பிய பொருளெல்லாம் அடைவர். நித்தியராய் இருப்பர். உடம்பை வாட்டி அருந்தவஞ்செய்து மேன்மையை அடைந்த அருச்சுனனுடைய சரித்திரம் வருமாறு:—

பாண்டவர் ஐவரிலொருவனாகிய அருச்சுனன் பகைவர்களை வெல்வதற்காகப் பாசுபதாஸ்திரம் பெறும்பொருட்டு இந்திரநீலமலையிலிருந்து, விபூதி உருத்திராக்கத்தை அணிந்து, ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தைச் செபித்துச் சிவபெருமானை நோக்கித் தவஞ்செய்தான். துரியோதனனாலனுப்பப்பட்ட மூகாசுரன் என்பவன் அங்கே வந்து பன்றி வடிவோடிருந்தான். அக்காட்டிலிருந்த தபோதனரெல்லாம் அப்பன்றியால் மனங்கலங்கியிருந்தார்கள்.

பரமசிவன் பன்றியின் வலிமையை மாற்றத் திருவுள்ளங்கொண்டு, திருவடிகளில் செருப்பைத்தரித்து, திருவரையில் புலித்தோற் கச்சைகட்டி, சுரிகையைச் செருகி, திருமார்பில் குன்றிமணிமாலை முதலிய மாலைகளை அணிந்து, முதுகில் தூணியைக் கட்டி, திருக்கரங்களில் அம்பையும் வில்லையும் ஏந்தி, இவ்வாறு ஒரு வேட்டுவத் திருக்கோலத்தைக் கொண்டு முன்னே சென்றருளினார். பார்ப்பதிதேவியாரும் எம்பிரான் எடுத்த வேடவடிவத்திற்கிசைய ஒரு திவ்விய வடிவத்தைத்தாங்கி அவருக்குப் பின்னே போயினார். சிவபெருமான் செல்லுதலும், அப்பன்றி விரைந்து அவரது முன்னிலையில் ஆர்த்து வந்தது. பெருமானார் ஒரு திருவிளையாடலைத் திருவுள்ளத்துன்னி, ஓர் அம்பை எய்தார். அவ்வம்பு படுதலும் பன்றி வெருவி ஓடி ஒளித்தது. சிவபெருமான் தவருதபடி தொடர்ந்து செல்ல, அது இளைத்து முனிவர்களுடைய ஆச்சிரமத்தை அடைந்தது. முனிவர்களெல்லோரும் அப் பன்றிக்குப் பயந்து ஓடி விசயனை அடைந்தார்கள். உடனே அவன் எழுந்து வில்லை வளைத்து அம்பைத்தொடுத்துப் பன்றி விழும்படிஎய்தான். பரமசிவனாகிய வேடுவர்வந்து "இப்பன்றியை யானே கொன்றேன்."

என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். அருச்சுனன் கிராதமூர்த்தியை நோக்கி "காட்டில் வாழும் கொடுந்தொழிலையுடைய வேடுவனே! நான் விட்ட அம்பு தைக்கவும் நீ பொய் வார்த்தையைப் பேசுகின்றாய்; வில்லோடு உன் சிற்றூருக்குப் போ" என்றான். இதனால் இருவருக்கும் செரு நிகழ்ந்தது. அருச்சுனன் அதுகாலை சிவபெருமானது திருமுடியில் வில்லினாற்றாக்கினான். சர்வலோகாதிபதியாய், சர்வவியாபகராய், இலங்குஞ் சிவபெருமான்மீது பட்ட அவ்வடி, சரம் அசரம் ஆகிய எல்லாப் பொருள்களிலும் பட்டது. மீண்டும் சிவபெருமான் விசயனுடன் மல்யுத்தம் புரிதலாகிய திருவிளையாடலைச் செய்து, கிராதவடிவைக் கரந்து, உமையுந் தாமுமாக இடபவாகனத்தில் ஆரோகணித்துக் காட்சி கொடுத்தருளினர்.

அருச்சுனன் சரீரம்நடுங்கி அயர்ந்து கண்களினின்றும் ஆனந்த பாஷ்பஞ்சொரிய, "அடியேனது குற்றத்தைப் பொறுத்தருளுக" என்று வேண்டினான். சிவபெருமான், "அருச்சுனனே! அஞ்சேல் உனக்கு வேண்டும் வரம் யாது கூறுதி" என்றருளிச்செய்தார். அருச்சுனன் வணங்கி, பரமபிதாவே! தேவரீருடைய திருவருளினால் அடியேன் உய்யும்படி முத்திதந்தருளுக" என்று வேண்டினான். சிவபெருமான் "வில்வீரனே! பூமியிற் பகைஞரை வெல்வதற்குப் பாசுபதாஸ்திரம் பெறுமாறு நினைத்துத் தவஞ்செய்தாய்; அதனை முன்னதாகவே பெற்றுக்கொள்" என்று கொடுத்து, "எம்மை வேடன் என்று இகழ்ந்து கூறினை; அதனால் வேடராசனாகித் திருக்காளத்தி சென்றடைந்து அன்புருக்கொண்டு எம்மைப் பூசித்துப் பன்றி முதலிய விலங்குகளின் மாமிச உணவை நிவேதிக்குதி. அந்நாளில், உனக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்போம்" என்று திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தருளினர்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

பண்—பழந்தக்கராகம்.

"வஞ்சமனத் தஞ்சொடுக்கி வைகலுநற் பூசனையால்
நஞ்சமுது செய்தருளும் நம்பியென வேநினையும்
பஞ்சவரிற் பார்த்தனுக்குப் பாசுபத மீந்துகந்தான்
கொஞ்சுகிளி மஞ்சணவுங் கோளிலியெம் பெருமானே"

௧௧. அன்புடைமை.

அன்பாவது ஒருவருக்குத் தம்மோடு தொடர்புடையவராய்த் தமக்கு இனியவராய் உள்ளவரிடத்தே நிகழும் மனநெகிழ்ச்சியாம். நம்மோடு தொடர்புடையவராய் நமக்கு இனியவராய் உள்ளவர் யாவர் என்று ஆராய்தல்வேண்டும். தந்தை தாய் முதலியோருக்கும் எமக்கும் உள்ள தொடர்ச்சி நிலையில்லாத இவ்வுடம்பினுல் ஆயது. இவ்வுடம்பு அழியவே இதனுலாகிய தொடர்ச்சியும் ஒழியும். உடம்பிலே தொடர்ச்சியுள்ளபோதுஞ் சில காலங்களிலே நமது உறவினரே நமக்குப் பகைவராகவும், பகைவரே உறவினராகவும் காண்கின்ருேம். ஆதலால் இவர்களை எமக்கு இனியரென்று கொள்ளுதல் கூடாது. எந்நாளும் துன்பத்தினின்றும் நீங்கி இன்பத்தை அனுபவிக்கவேண்டும் என்னும் கருத்து நமக்கு உண்டு; ஆயினும் நாம் இன்பம் இது, துன்பம் இது, துன்பத்தினின்று நீங்கி இன்பம் பெறும் வழி இது என்று உள்ளவாறு அறிதற்கும், துன்பத்தினின்று நீங்கி இன்பத்தைப் பெறுதற்குஞ் சுதந்திரசத்தி உடையோம் அல்லோம். ஆகையால் எமக்கு நாமேஇனியம்எனக் கொள்ளுதலும் பொருந்தாது.

ஆன்மாக்கள்மேல் வைத்த பெருங் கருணையினுலே அவர்களை அநாதியே பந்தித்த மலத்தை நீக்கி மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தருளும் பரமபதி சிவபெருமான் ஒருவரே; ஆதலால் அவர் ஒருவரே நமக்கு இனியவர் என்று கொண்டு அவரிடத்திலேயே அன்பு செய்தல் வேண்டும். அன்பு இல்லாதவிடத்துச் சிவபெருமானை ஒருவாற்ருலும் அடைதல் கூடாது. இடையருது வளரும் அன்பின் முதிர்ச்சியிலே சிவபெருமான் விளங்குவர். சிவபெருமானிடத்து அன்புடைமைக்கு அடையாளங்கள்: அவருடைய உண்மையை நினைக்கும்பொழுதும், கேட்கும்பொழுதும், காணும்பொழுதும், தன்வசமழிதலும், ஆனந்த அருவிபொழிதலும், விம்மலும் பிறவுமாம். இவ்வன்பு பலபிறவிகளிற் செய்த புண்ணிய முதிர்ச்சியினுலே வரும். இவ்வன்புடைமையால் தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றி விளங்கிய பெரியார் கண்ணப்பநாயனுர்.

அருச்சுனனென்பான் சிவபெருமான் கட்டளையிட்டருளிய பிரகாரம் பொத்தப்பி நாட்டிலுள்ள உடுப்பூரிலே வேடத்தலைவனுகிய நாகன் என்பவனுக்குத் தத்தை என்பவளிடத்தில் புத்திர

ளுய்ப்பிறந்தான். அப்பிள்ளைக்குத் திண்ணனூர் என்று பெயரிடப் பட்டது. திண்ணனூர் வில்வித்தையிலே சாமர்த்தியம் உடையவரா யினூர்; அவர் ஒருநாள் வனத்திற் சென்று வேட்டையாடினூர். வேட்டையாடும்பொழுது ஒரு பன்றி வேடருடைய வலையை அறுத்து வேகமாக ஓடியது. திண்ணனூர் அப்பன்றியைக் கொல்ல நினைத்து விசையோடு தொடர்ந்தார். பன்றி நெடுந்தூரம் ஓடிப் போய் இளைப்பினூல் ஒரு மரநிழலிலே நின்றது. திண்ணனூர் அதை உடைவாளினூலே குற்றினூர். அவருடன் வந்த நாணன் காடன் இருவரும் இறந்த பன்றியைக் கண்டு "இதை நெருப்பிலே காய்ச்சித் தின்று தண்ணீர் குடிப்போம்" என்றூர்கள். திண்ணனூர் அதற்கு உடன்பட்டு அவர்களுடன் சிறிதுதூரஞ் செல்ல, திருக்காளத்திமலை தோன்றியது. அவர் நாணனைநோக்கி, "நமக்கு முன்னூகத் தோன்றுகின்ற இம் மலைக்குப் போவோம்" என்றூர். நாணன் "இம்மலையில் குடுமித்தேவரைக் கும்பிடலாம்" என்றூன். திண்ணனூர் பொன்முகலியாற்றைஅடைந்து அதன் கரையிலுள்ள மரநிழலிலே அப்பன்றியை வைத்தார். பின்பு காடனைநோக்கி, தீக்கடைகோல் செய்து நெருப்பை உண்டாக்கு" எனக் கட்டளையிட்டார். கட்டளைசெய்து நாணனூேடும் பொன்முகலியாற்றைக் கடந்து மலையிலே பேராசையோடும் ஏறிச்சென்று சிவலிங்கப் பெருமான் எழுந்தருளியிருத்தலைக் கண்டார்.

கண்டமாத்திரத்திலே பரமசிவனுடைய கிருபாகடாக்ஷத்தைப் பெற்று, முன்னுள்ளகுணங்கள் மாறிப் பரமசிவனிடத்தில்வைத்த அன்புருவமாயினூர். விரைந்துசென்றுதழுவி முத்தமிட்டார். சரீரம் முழுவதும்உரோமாஞ்சிதங்கொள்ள, கண்ணீர்சொரிய, மனங்கசிந்துருக, ஆனந்தங்கொண்டு, "துஷ்டமிருகங்கள் இருக்கிற இக்காட்டிலே நீர் துணையின்றி வேடரைப்போல் இருப்பதெவ்வாறு" என்று துக்கித்துப் பரவசமடைந்தார். பின் ஒருவாறு தெளிந்து, "இவருடைய முடியிலே நீரை வார்த்துப் பச்சிலைகளையும் பூவையும் இட்டவர் யாவரோ"? என்றூர். அப்பொழுது அங்கு நின்ற நாணன், "பண்டு, உமது பிதாவுடனே வேட்டையாடிக் கொண்டு இம் மலையிலே வந்தபோது, ஒரு பார்ப்பான் இவர் முடியிலே நீரை ஆட்டி, இலையையும் பூவையும் சூட்டி, உணவை ஊட்டி, சில வார்த்தைகளைப் பறைந்தான். அதைக் கண்டிருக்

கின்றேன். இன்றும் 'இப்படி அவனே செய்தான்போலும்'' என்ருன். அதைக் கேட்ட திண்ணனர் இந்தச் செய்கைகளே திருக்காளத்திநாதருக்கு இனிய செய்கையென்று கடைப்பிடித்தார். பின், சுவாமி அமுதுசெய்வதற்கு இறைச்சி கொண்டுவரவிரும்பி, அவருடைய சந்நிதானத்தை அருமையாக நீங்கி, பிறவிடையங்களிலுண்டாகும் வேட்கை நீங்கி, அன்புமயமாகி அங்குள்ள சோலையிலே புகுந்தார். காடன் அதுகண்டு கும்பிட்டு, "நெருப்புக் கடைந்து வைத்திருக்கின்றேன். இவ்வளவுநேரமும் நீர் தாழ்த்தது என்னை'' என்ருன். நாணன் அதைக்கேட்டு "இவர் மலையிலே உள்ள தேவரைக் கண்டு, நீங்கமாட்டாதவராய் நிற்கின்ருர். அந்தச் சுவாமிக்கு ஊட்ட இறைச்சி கொண்டு போகும்பொருட்டே வந்திருக்கின்ருர்'' என்ருன். திண்ணனர் பன்றியைவதக்கி இனிய தசைகளைக் கிழித்துக்காய்ச்சி, வெந்தவுடனே தம்முடையவாயிலே இட்டுச் சுவைபார்த்து, இனியனவாகியஇறைச்சிகளைத் தேக்கிலைக் கல்லையிலேவைத்து மற்றையவைகளை உமிழ்ந்தார். இதைக்கண்ட நாணன் காடன் இருவரும் "இறைச்சியைத் தானுண்ணுகின்ருருமில்லை; பசியுடைய எங்களுக்குத்தருகின்ருருமில்லை; தெய்வப்பித்துக்கொண்டார். இதை நாகனுக்குக்கூறுவோம்'' என்றுசொல்லிக் காட்டிலே நின்ற ஏவலாளரையுங் கொண்டு சென்ருர்கள்.

திண்ணனர் கல்லையில் ஊனகிய அமுதையமைத்து, திருமஞ்சனம் ஆட்டும்பொருட்டு ஆற்றுநீரை வாயினல்முகந்து, பூக்களைக் கொய்து தலையிலே செருகி, ஒரு கையில் அம்பையும் வில்லையும் மற்றக்கையில் இறைச்சியையும் ஏந்தி, மிக விரைந்து கடவுளை அடைந்தார். அடைந்து அவருடைய திருமுடிமேல் இருந்த பூக்களைத் தம்முடைய காற்செருப்பால் மாற்றி, தம்முடைய வாயில் இருக்கின்ற நீரைத் திருமுடிமேல் உமிழ்ந்து, தம்முடைய தலையில் இருந்த பூக்களை எடுத்துத் திருமுடிமேற் சாத்தினர். பின்பு இறைச்சியைத் திருமுன் படைத்து, "கொழுமையான இறைச்சிகளெல்லாவற்றையும் நாக்கினுற் சுவைபார்த்துப் படைத்தேன். மிக நன்ருகவிருக்கிறது. நாயகரே! இதை அமுதுசெய்தருளும்'' என்றுசொல்லி உண்பித்தார். சூரியன் அஸ்தமனமாயினன். தேவருக்குத் துட்ட மிருகங்கள் துன்பஞ் செய்யக்கூடும் என்று இராமுழுதும் கையிலே வில்லை ஏந்தி, சுவாமிக்குப்பக்கத்

திலே விழித்துக்கொண்டு நின்றார். அப்படி நின்ற திண்ணனார் சுவாமிக்கு இறைச்சி கொண்டுவரும்படி வைகறைப் பொழுதிலே சென்றார்.

கச. அன்புடைமை.

II

திருக்காளத்தியீசரைத் தினந்தோறும் சைவாகமவிதிப்படி அருச்சிக்கும் ஆதிசைவராகிய சிவகோசரியார் என்பவர் ஆற்றிலே ஸ்நானஞ்செய்து திருமஞ்சனமும் பத்திர புஷ்பமும் எடுத்துக் கொண்டு சிவசந்நிதானத்திலே போனார். போகும்பொழுது இறைச்சியும் எலும்பும் கிடக்கக்கண்டு நடுநடுங்கி, "மகாதேவரே! தேவரீரது முன்னிலையில் வேட்டுவப் புலையர்களே இதனைச் செய்தனர் போலும்; உமக்கும் இது திருவுள்ளமோ" என்று இரங்கினார். பின்பு அங்கே கிடந்த இறைச்சி, எலும்பு, கல்லை இவைகளையெல்லாம் திருவலகினால்மாற்றிக் குற்றம் நீங்கும்படி சுத்திசெய்து, அன்புடன்பூசைசெய்து பணிந்து, அருமையாக நீங்கித் தபோவனத்தை அடைந்தார்.

முன்னர் வேட்டைக்குச் சென்ற திண்ணனார் பன்றி முதலிய மிருகங்களின் இறைச்சியைப் பக்குவப்படுத்தித் தேக்கிலையில் வைத்துத் தேனைக்கலந்து, நீரும் பூவுங்கொண்டு மலையிலேறி, முன்போலப் பூசைசெய்து இறைச்சிக்கல்லையைத் திருமுன் வைத்து "இவை பன்றி மான் முதலிய மிருகங்களின் இறைச்சி; அடியேனும் சுவைகண்டேன்; தேனுங் கலந்திருக்கின்றது" என்று சொல்லித் திருவமுது செய்வித்து, அவருக்குப் பக்கத்தில் நின்றார்.

அப்பொழுது தனது மகனுடைய செய்கையை நாணனாலுங் காடனாலும் அறிந்த நாகன், தன் புத்திரரை அடைந்து தன் பக்கலாக வசப்படுத்தியும் வசமாகாமையினால் கைவிட்டுச் சென்றான்.

சிவதொண்டின் வழுவாது நிற்குந் திண்ணனார் சுவாமிக்குப் பகலில் இறைச்சியூட்டியும், இரவில் நித்திரையின்றியும்

இந்தப் பிரகாரம் தொண்டுசெய்துவந்தார். சிவகோசரியாரும் தினமும் வந்து இறைச்சியிருப்பதைக்கண்டு சுத்திசெய்து அருச்சித்து, "என்னுடைய நாயகனே! இக்குற்றத்தைச் செய்தாரைக் காணேன்; உம்முடைய திருவருளால் நீக்கியருளவேண்டும்" என்று வேண்டினர்.

ஐந்தாநாள் இரவு காளத்திநாதர் சிவகோசரியாருக்குக் கனவிலே தோன்றி, "அப்பனே! நீ அவனை வேடுவன் என்று நினையாதே; அவனுடைய உருவமும் செய்கையும் அன்பே; அவனுடைய அறிவு நம்மை அறியும் அறிவே; அவனுடைய அன்பினலாகிய செய்கைகளை உனக்கு நாளைக்குக் காட்டுவோம்; நீ ஒளித்திருந்து பார்; உன் மனக்கவலையை நீக்குதி" என்று கூறி மறைந்தருளினர். சிவகோசரியார் மறுநாள் சுவாமியை அருச்சித்து அவருக்குப்பின் பாகஒளித்திருந்தார். திருக்காளத்திநாதர் திண்ணனருடையஅன்பு முழுதையும் சிவகோசரியாருக்குக் காட்ட விரும்பித் தமது வலத் திருக்கண்ணினின்றும் உதிரம்பாயச் செய்தார். வேட்டையாடி இறைச்சியும் மலரும் நீரும் கொண்டுவரும் திண்ணனர் உதிரம் சொரிதலைக்கண்டு, திருமஞ்சனம் சிந்த, இறைச்சி சிதற, புஷ்பங்கள் முடியினின்றும் சோர, நிலத்தில் புதைத்து விழுந்தார். இறந்தவர்போன்று கிடந்தார். சுவாமிக்குத் தீங்குசெய்தவர் யாவரோ என்று எங்கும்பார்த்தார். பின் பெருமானைக்கட்டிக்கொண்டு கண்ணீர்வரக் கதறினர். பின் ஒருவாறு பிரிந்து வேடர்கள் புண்ணைத் தீர்க்கின்ற பச்சிலைகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டுவந்து திருநேத்திரத்திலே பிழிந்துவிட்டார். அதினல் இரத்தம் தடையாகாமை கண்டு, சிறிது ஆலோசித்தார். ஆலோசிக்க **"ஊனுக்கு ஊனிடல் வேண்டும்"** என்னும் பழமொழி அவர் கருத்திலே வந்தது. உடனே அவர் மனமகிழ்ச்சியோடும், திருமுன்னே இருந்து, அம்பினல் தம்முடைய கண்ணைத் தோண்டி முதல்வருடைய கண்ணில் அப்பினர். அப்ப, இரத்தம் நிற்பதைக் கண்டார். உடனே சந்தோஷம் பொருந்திக் குதித்துப் பாய்ந்து கூத்தாடி நின்ருர். காளத்திநாதர் சிவகோசரியாருக்குத் திண்ணனருடைய அன்பைப் பின்புங்காட்டத் திருவுள்ளங்கொண்டு தமது இடக்கண்ணிலும் குருதி பாயச் செய்தார். அதைக்கண்ட திண்ணனர் ஏங்கிப் பின் ஒருவாறு தெளிந்து, "இதற்கு அஞ்சேன், மருந்து கைகண்டேன்; இன்னும் ஒரு கண்

னுண்டு; அதை இடந்து அப்பி இதனைத் தீர்ப்பேன்" என்று நினைத்துத் தம்முடைய கண்ணைத் தோண்டியபொழுது, சுவாமியுடைய கண் இவ்விடத்து இருக்கிறது என்று அறியும்பொருட்டு, இடக்காலை அவர் கண்ணில் அருகே ஊன்றி மனவிருப்போடும் தம்முடைய கண்ணைத் தோண்டும்படி அம்பை ஊன்றினார், திண்ணனார் கண்ணிலூன்றத் தேவதேவர் சகியாதவராகி, **"நில்லு கண்ணப்ப! நில்லு கண்ணப்ப! என்னன்புடைத்தோன்றல் நில்லு கண்ணப்ப"** என்று அருளிச்செய்து, கண்ணைத்தோண்டும் கையை இலிங்கத்திற்றோன்றிய திருக்கரத்தினாலே பிடித்தருளினார். சிவகோசரியார் இந்த அற்புதங்களைக்கண்டு சிவனை வணங்கினார். அந்தக்காலம் முதலாக இறைவர் கூறியபடியே அவருக்குக் **கண்ணப்பர்** என்னுந்திருநாமம் வழங்குகின்றது. சிவபெருமான் பேரன்புள்ள திண்ணனாருடைய கரத்தைத் தமது திருக்கரத்தினாலே பிடித்துக்கொண்டு "நீ நமக்கு வலப்புறத்தில் நில்" என்றருளிச்செய்தார்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

திருநேரிசை.

காப்பதோர் வில்லு மம்புங் கையதோ ரிறைச்சிப் பாரம்
தோற்பெருஞ் செருப்புத் தொட்டுத் தூயவாய்க் கலச மாட்டித்
தீப்பெருங் கண்கள் செய்ய குருதிநீ ரொழுகத் தன்கண்
கோப்பதும் பற்றிக் கொண்டார் குறுக்கைவீ ரட்ட னாரே.

சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா.

ஊனுக்கூ னென்னு முரைகண் டுவந்தனரே
தூநற்சீர்க் கண்ணப்பர் சோமேசா—வான தனாற்
கற்றில னாயினுங் கேட்க வஃதொருவற்
கொற்கத்தி னூற்றாந் துணை.

---

௧௫. திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் ஞானப்பாலுண்டது.

சோழநாட்டிலே, சீகாழி என்னுந் திருத்தலத்திலே, பிராமணகுலத்திலே, கவுணியர் கோத்திரத்திலே, சிவபாதவிருதயர் என்பவர் வைதிக சைவப்பற்று மிக உடையராயிருந்தார். அவர்

சமணம் புத்தம் முதலிய புறப்புறச் சமயப் பொய் மிகுந்து, அரிய வேதஒழுக்கம் அருகி வருதலை நோக்கி, உளம் வருந்தி, பரசமயங்களை நிராகரித்துச் சைவ சமயத்தைத் தாபனஞ் செய்தற்குரிய ஒரு புத்திரரைப் பெறத் தவஞ்செய்வாராயினர். அத் தவங் காரணமாகத் தோணியப்பரது திருவருளினலே, சிவபாதவிருதயரது மனைவியாராகிய பகவதி அம்மையாரது திருவயிற்றிலே, திருநீற்றினெளி விளங்கும்படி ஒரு புத்திரர் திருவவதாரஞ்செய்தருளினர். திருவவதாரஞ்செய்த புத்திரர் தமது மூன்றும் ஆண்டிலே, ஒருநாள் திருக்கோயிலிலுள்ள திருக்குளத்திலே நீராடச் சென்ற தந்தையோடு அழுதுகொண்டு பின்சென்றர். தந்தையார் அவரை அக் குளக்கரையிலே இருத்தி நீரில் மூழ்கி, சிவனைத் தியானித்திருந்தார். அப்போது பிள்ளையார் திருத்தோணிக் கோபுரத்தைப் பார்த்து "அம்மே! அப்பா!!" என்று அழைத்தழைத்துக் கண்களினின்று நீர் ததும்ப, கைளைப் பிசைந்து, அதரம் துடிப்ப அழுவாராயினர்.

அப்பொழுது திருத்தோணியப்பர் அவருக்குத் திருவருள் புரியும்படி அம்மையாரோடு இடபவாகனத்தில் எழுந்தருளிப் பொய்கையின் மருங்கை அணைந்தார். அழுகின்ற பிள்ளையாரைச் சிவபெருமான் கிருபை செய்து, உமாதேவியாரைப் பார்த்து, "உன்னுடைய தனங்கள் பொழிகின்ற பாலாகிய அமுதத்தைப் பொன் வள்ளத்திற் கறந்து ஊட்டுதி" என்றர். அம்மையார் தமது ஞானத் திருமுலைப்பாலைப் பொற்கிண்ணத்திலே கறந்து கண்ணீர் துடைத்துப் பிள்ளையாருடைய கையிலே கொடுத்து ஊட்ட, தோணியப்பர் அவருடைய அழுகை தீர்த்து ஆண்டருளினர். பிள்ளையார் எல்லா உலகங்கட்கும் இருமுதுகுரவராகிய இறைவன் இறைவி இருவராலும் ஆட்கொள்ளப் பெற்றமையால் **"ஆளுடைய பிள்ளையார்"** எனவும், சிவஞானசம்பந்தம் பெற்றமையால், **"திருஞான சம்பந்தப் பெருமான்"** எனவுந் திருநாமம் உடையவராயினர்.

சிறிது நேரத்திலே சிவபாதவிருதயர் தாம்செய்யும் நியமங்களை முடித்துக் கரையேறித் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரைப் பார்த்து, "நீ யார் தந்த பாலடிசிலையுண்டாய்" என்று கோபித்து, "எச்சில் கலக்க உனக்கு இப்பாலூட்டினவரைக் காட்டுவை'

என்று தமது கையில் ஒருகோலை எடுத்து ஓச்சினார். சம்பந்தப் பிள்ளையார் ஆனந்த பாஷ்பம் பொழிந்து, தமது திருமுடியின்மேல் எடுத்தருளிய ஒரு திருக்கைவிரலினாலே சுட்டி, ஆகாயத்தில் உமாதேவிசமேதராய் இடபவாகனத்தில் எழுந்தருளிய சிவபிரானைக்காட்டி,

தோடுடையசெவி யன்விடை யேறியோர் தூவெண் மதிசூடிக்
காடுடையசுட லைப்பொடி பூசியென் னுள்ளங்கவர் கள்வ
னேடுடையமல ரான்முனை நாட்பணிந் தேத்தவருள் செய்த
பீடுடையபிர மாபுர மேவிய பெம்மா னிவ னன்றே.

[பண்-நட்டபாடை.]

என்னும் முதற்றிருப் பாடலையுடைய பதிகத்தைப் பாடியருளி, எதிரே தொழுது நின்றார். தேவர்கள் சிவபெருமானுடைய திருவருளை வியந்து மலர்மழை பொழிந்தார்கள். சிவ கணநாதர்கள் "அர அர" என்று துதித்தார்கள். சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடும் திருத்தோணி என்னும் ஆலயத்துக்கு எழுந்தருளினார்.

---

௧௬. பாண்டியன் சுரந்தீர்த்தது.

கூன்பாண்டியராசன் முன் செய்த தீவினையினாலே, சமணர்களுடைய துர்ப்போதனையை மெய்யென்று துணிந்து, சத்திய மார்க்கமாகிய சைவத்தை விட்டு, அசத்திய மார்க்கமாகிய ஆருகத மதத்திற் பிரவேசித்தான். அரசன் ஆருகதனானபடியால் அந்நாடு முழுவதும் ஆருகதமதமாகிய இருண் மூடிற்று. பாண்டிமாதேவியாகிய மங்கையர்க்கரசியாரும், மந்திரியாகிய குலச்சிறை நாயனாருமாகிய இருவர் மாத்திரம் சைவராயிருந்தார்கள். இருக்குங்காலத்திலே சைவசமயாசாரியராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாருடைய மகிமைகளையும், அவர் வேதாரணியத்துக்கு எழுந்தருளி வருதலையும் கேள்விப்பட்டு அளவிறந்தமகிழ்ச்சியோடு சில பரிசனங்களை நாயனாரிடத்துச் செல்லும்படி அனுப்பினார்கள். அனுப்பப்பட்ட பரிசனங்கள் திருமறைக்காட்டையடைந்து சுவாமிகள் இருக்கும் திருமடத்தையணைந்து அவரை வணங்கினார்கள். பிள்ளையார் அவர்களை நோக்கி "மங்கையர்க்கரசியும் குலச்சிறையாரும் க்ஷேமமாய் இருக்கின்ற

னரா?" என்று வினவியருளினர். அவர்கள் "ஆம்" என்று சொல்லிப் பின் "குருமூர்த்தியே! பாண்டியராசனும் நாட்டாரும் சமணப்பாவிகளது போதனையினுல் ஆருகதமதப் பிரவேசஞ் செய்தார்கள். மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறைநாயனுரும் அதைத் தேவரீருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்யும்படி அடியேங்களை அனுப்பினுர்கள்" என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனுர் அதுகேட்டு மதுரைக்குப் போக உடனே புறப்பட்டார். திருநாவுக்கரசுநாயனுர் அதனையறிந்து சம்பந்தப்பெருமானை நோக்கி, "நீரோ சிறுபிள்ளை; சமணரோ பாதகத்துக்கு அஞ்சாதவர்கள்; ஆதலால் அங்கே போதல் கூடாது; உமக்குக் கிரகங்களும் இப்போ வலியில" என்று கூறித்தடுத்தார். "சமணர் செய்த கொடுந் துன்பங்களுக்கெல்லாந் தப்பிய அப்பரே! சிவனருள் இல்லாதவர்போல் நீர் இவ்வாறு சொல்வதென்? கிரகம் நட்சத்திரம் முதலியவெல்லாம் சிவாஞ்ஞைப்படி நடப்பனவே; பரமசிவன் நம்முடைய சிந்தையே கோயில்கொண்டு இருத்தலினுல் நமக்குத் தீங்குவராது" என்று சொல்லிக் **கோளறுபதிகம்** ஓதி அப்பமூர்த்தியை உடன்படுத்திக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

[பண்-பியந்தைக்காந்தாரம்.]

வேயுறு தோளி பங்கன் விடமுண்ட கண்டன்
மிகநல்ல வீணை தடவி
மாசறு திங்கள் கங்கை முடிமே லணிந்தெ
னுளமே புகுந்த வதனுல்
ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் புதன்வியாழம் வெள்ளி
சனிபாம் பிரண்டு முடனே
ஆசறு நல்ல நல்ல வவைநல்ல நல்ல
வடியா ரவர்க்கு மிகவே.

பிள்ளையார் வேதாரணியேசுரரை வணங்கி, விடைபெற்று, அவரது திருமேனியைச் சிந்தித்து, பரசமய கோளரிவந்தார்; சமண சமயமாகிய இருள்கெட உதித்தஞானசூரியர் வந்தார் என்று சின்னங்கள் ஒலிக்க மதுரையை அடைந்தார். குலச்சிறைநாயனுர் மதுரைக்குப்புறத்திலே போய் எதிர்கொள்ள, பாண்டிமாதேவி

யார் சொக்கநாதரை நமஸ்கரித்து ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தப்பெருமானது நல்வரவையேற்று நின்றார். எதிர்கொண்டு நின்றமந்திரியார் அடியார் கூட்டத்தை நெடுந்தூரத்திலே கண்டு ஆனந்தபரவசராய் நிலத்திலே விழுந்துகிடந்தார் அதனை அறிந்த பிள்ளையார் சிவிகையினின்றுமிறங்கித் தமது அருமைத் திருக்கரங்களால் குலச்சிறையாரைப் பற்றி எடுத்தருள்செய்தார். குலச்சிறையார் வணங்கி நின்று "அடியேங்கள் செய்த தவப்பயனே! அரசனும் இந்நாடும் விபூதிப்பிரகாசத்தினாலே விளங்கும் மேன்மையைப் பெற்றோம்; பாண்டிமாதேவியார் தேவரீரை எதிர்கொள்ளுமாறு அடியேனை ஏவினர்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார்.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் திரு ஆலவாயை அணைந்து கோயிலை வணங்கிப் பதிகம்பாடித் திருமுன்றிலைஅடைந்தார். அப்பொழுது பாண்டிமாதேவியார் கண்களினின்றும் நீர் சொரிய "அடியேனும் அடியேனது நாயகரும் செய்ததவம் என்" என்றுசொல்லிப் பிள்ளையாரை வணங்கினர். பிள்ளையார் திருவருள் செய்து, குலச்சிறைநாயனர் திருமடங்காட்ட அதில் எழுந்தருளி இருந்தனர்.

பிள்ளையார் எழுந்தருளிவரக்கண்ட சமணர்கள் பாண்டியராசனை அடைந்து, "சீர்காழியிலிருக்கும் ஒரு பிராமணச் சிறுவன் சிவனிடத்தில் ஞானம் பெற்றவனும்; எங்களை வெல்ல அவன் வந்திருக்கின்றான்" என்றார்கள். பாண்டியன் "இதற்கு நாம் யாதுசெய்வோம்?" என்றுசொல்ல, சமணர்கள் "அப்பிராமணப்பிள்ளை இருக்கிற மடத்திலே மந்திரத்தினலே தீமூளச் செய்வோமாயின், அவன் இங்கு இராமற் போய்விடுவான்" என்றார்கள். பாண்டியன் அதைக்கேட்டு "அங்ஙனமே செய்யுங்கள்" என்று சொல்லி அவர்களைப் போக்கினன். சமணர்கள் சுவாமிகள் எழுந்தருளியிருக்குந் திருமடத்தில் அக்கினி பற்றும்படி மந்திரம் செபித்தார்கள். திருவைந்தெழுத்தை உச்சரிக்கும் மகான்கள் பார்க்குந் திக்கிலும் வேறு மந்திரங்கள் பலிக்குமா? திருமடத்திலே தங்கள் மந்திரம் பலியாமையைக்கண்ட சமணர்கள் நெருப்பைக்கொண்டு போய் மடத்திற்கொழுத்தினர்கள். அது வெளிப்படுதலும் பரிசனர்கள் அக்கினியை அவித்து நீக்கி, பிள்ளையாருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். நாயனர் இத்தீமை பாண்டியனால் வந்தது, என்று திருவுள்ளங்கொண்டு,

"செய்பு னேதிரு வாலவாய் மேவிய
ஐய னேயஞ்ச லென்றருள் செய்யெனைப்
பொய்ய ராமம ணர்கொளு வுஞ்சுடர்
பைய வேசென்று பாண்டியற் காகவே."

என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளினர்.

திருப்பதிகம் பாடியருளியவுடனே அக்கினி வெப்பம் போய்ப் பாண்டியனை அடைந்தது. அரசனுக்கு வெப்புநோயடுத்ததைப் பாண்டிமாதேவியாரும் மந்திரியாருங் கண்டு வைத்தியரை அழைத்து மருந்துகள் செய்வித்தும் நோய் தீர்ந்திலது. சமணர்களும் தங்கள் மந்திர ஔடதங்களினலே நோய் மாறுமை கண்டு வருந்தினர்கள். பாண்டிமாதேவியாரும் மந்திரியாரும் "திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளுக்குச் சமணர்செய்த தீமையினலேயே இந்த வெப்புநோயுமக்கு அடுத்தது. அந்தத்திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகள் திருவருட் பார்வைசெய்யின் உமக்கு வெப்புநோயேயன்றிப் பிறவிநோயும்தீரும்" என்ருர்கள். பாண்டியன் அவ்விருவரையும்நோக்கி, அந்தத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனரை இங்கே அழையுங்கள்; என்னுடைய நோயைநீக்கி வென்றவர்பக்கஞ் சேர்வேன் என்ருன்.

பாண்டிமாதேவியாரும் மந்திரியாரும் நாயனருடையமடத்தை அடைந்து மிக்க சோகத்தோடு திருப்பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள். அதுகண்டு நாயனர் அவர்களைத் திருக்கரத்தால் எடுத்து, "அன்பர்களே! உங்களிடத்து யாதாயினும் தீங்குண்டா?" என்று வினவினர், அவர்கள் "அரசனுக்கு வெப்புநோய் வந்தது. அதனை நீக்கவேண்டும்" என்று வணங்கினர்கள். நாயனர் "அஞ்சவேண்டாம்" என்று கிருபைசெய்து, சொக்கநாத சுவாமியை வணங்கி அருள்பெற்று, பாண்டியனது கோயிலுக்கு எழுந்தருளினர். பாண்டியன் பிள்ளையாரைக் கண்டவுடன் கைகூப்பி ஒரு இரத்தினசனத்தைக் காட்ட அதில் வீற்றிருந்தனர். அதுகண்ட சமணர்கள் தங்கள் சமயநூலை எடுத்துச் சொல்லிக் குரைத்தார்கள். அரசன் "உங்கள் தெய்வத்தன்மையை நீங்களும் இச் சிவனடியாரும் எனது சுரத்தைத் தீர்த்தலிலே காட்டுங்கள்" என்ருன். அப்பொழுது சமணர்கள் அரசனது அனுமதிப்படி அவனது இடப்புறத்தைப் பீலியினலே தடவினர்கள். வெப்புநோய்வளர்ந்தது. அரசன்

பிள்ளையாரை நோக்கினன். அவர் அந்நோக்கங்கண்டு, **"மந்திர மாவதுநீறு"** என்னுந் திருப்பதிகம்பாடி அவனுடைய வலப்பாகத்தை விபூதியினலே தடவினர். அவ்வலப்பாகம், வெப்பு நீங்கிற்று. இடப்பாகத்து வெப்புநோய் முன்னையிலும் இருமடங்காகப் பெருகியது. சமணர்கள் செருக்கழிந்து வெப்பைத் தீர்க்கமாட்டாது தூரத்தில் நின்ருர்கள். பாண்டியன் சமணர்களை நோக்கி, "நீங்கள் தோற்றீர்கள்; என்னைவிட்டுப் போங்கள்" என்று சொல்லி நாயனரை நோக்கி' "சுவாமி! எனது இடப்பாகத்து வெப்பையும் நீக்கியருளுக" என்று வேண்டினன். அவர் முன்போல விபூதியிட்டு இடப்பாகத்தைத் தடவினர். பாண்டியன் சுரம் முழுதும் நீங்கி, சயனத்தை விட்டெழுந்து, திருஞான சம்பந்தப் பெருமானது திருவடிகளை வணங்கி, "அடியேன் உய்ந்தேன், உய்ந்தேன்" என்ருன். மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறைநாயனரும் மிக்க களிப்புற்ருர்கள்.

திருநீற்றுப் பதிகம்.

[பண்—காந்தாரம்.]

மந்திர மாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு
சுந்தர மாவது நீறு துதிக்கப் படுவது நீறு
தந்திர மாவது நீறு சமயத்தி லுள்ளது நீறு
செந்துவர் வாயுமை பங்கன் திருவால வாயான் திருநீறே.

கஎ. அப்பூதியடிகள் நாயனர்.

சோழநாட்டுத் திங்களூரிலே சிவபக்தியுள்ளவரும், பொய் முதலிய குற்றங்கள் அற்றவரும் ஆகிய அப்பூதியடிகள் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சைவசமயத் தாபனசாரியராகிய திருநாவுக்கரசுநாயனருடைய வடிவைத் தாம் காணுதவராயிருந்தும், அவரது சிவபக்தியைக் கேள்வியுற்று, அவரிடத்தே மிக்க அன்புள்ளவராகி, தம்முடைய மக்களுக்கும் பொருள்களுக்கும் திருநாவுக்கரசு என்னும் பெயரையே வைக்கும் நியதியுடையவராயிருந்தார். இன்னும் அவர் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் பெயரால் மடங்கட்டுதல், தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தல் முதலிய அறங்களைச் செய்துவந்தார்.

வருங்காலத்திலே திருநாவுக்கரசுநாயனர் திருப்பழனம் என்னும் பதியைப் பணிந்து திங்களூரின்வழியாக வரும்பொழுது வழியிலுள்ள குளிர்ந்த தண்ணீர்ப்பந்தலை அடைந்து, அதனைப் பார்த்துச் சிந்தை வியப்புறுகையில் திருநாவுக்கரசுஎன்னும் பெயர் எவ்விடத்திலும் வரைந்திருப்பதைக் கண்டார். வாகீசர் அதனைக் கண்டு "இப்பெயரையிட்டு இப்பந்தர் அமைத்தவர் யாவர்?"என்று வினவினர். அதனை அறிந்தவர்கள் "திருநாவுக்கரசு என்னும் பெயரால் அப்பூதியடிகள் என்னும் பிராமணர் எங்குமுள்ள சாலைகளையுங் குளங்களையுங் செய்தமைத்தார்" என்றார்கள். திருநாவுக்கரசர் அதுகேட்டு "அவர் எவ்விடத்தார்?" என்று வினவினர். "அவர் இவ்வூரிலுள்ளவர்; அவர் மனையுஞ் சமீபத்திலுள்ளது" என்றார்கள். திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அவரது வீட்டை அடைந்தார். அப்பூதியடிகள் கடிதுவந்து வணங்கினர். அவர் வணங்க முன் வாகீசரும் வணங்கினர். அப்பொழுது அப்பூதியடிகள் "தேவரீர் அடியேனுடைய மனையில்வர முடிவில் தவஞ்செய்தேன் போலும்" என்றார். திருநாவுக்கரசுநாயனர் "நாம் திருப்பழனத்தில் சிவபிரானை வணங்கி வருகின்றோம்; வழியில் நீர்வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தருங் கண்டு, நீர் செய்கின்ற பிற அறங்களையும் கேட்டு வந்தோம்; சிவனடியார்க்கு நீர் வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தலில் உமது பெயரைஎழுதாது வேறொருபெயர் எழுதவேண்டியகாரணம் என்னை? கூறும்" என்றுவினவினர். அப்பூதியடிகள் "சமணப்பதகரும் மன்னனும் செய்த சூழ்ச்சிகளையெல்லாம் திருத்தொண்டினுறைப் பாலேவென்ற திருநாவுக்கரசரதுதிருப்பெயரோ வேறொருபெயர்" என வெகுண்டுகூறி, "வாகீசரை அறியாதார் உளரோ? சிவவேடத்தோடு இங்ஙனம்கூறினீர்; நீர் யாவர்? இயம்பும்" என்றார். திருநாவுக்கரசர் அவரது பக்தியின் தன்மையை நோக்கி, "யான் சூலைநோய்நீக்கித் தடுத்தாளப்பெற்ற சிறியேன்" என்றார். அப்பூதியார் வாகீசர் கூறியது கேட்டு, கைகூப்பி ஆனந்த பாஷ்பம் பொழிய உரைதடுமாறித் தரையில் விழுந்து வணங்கினர். பின்னர்த் தமது மனைவியாரையும் மக்களையும் சுற்றத்தாரையும்கொண்டு வணங்குவித்து, ஆசனத்திருத்திப் பூசைகளைச் செய்தார். செய்து முடிந்த பின் திருவமுது செய்யுமாறு விண்ணப்பஞ்செய்தார். அவரும் அதற்கு உடன்பட்டார். அப்பூதியடிகளும் அறுசுவை பொருந்திய

கறிகளையும், அமுதையும் உண்டாக்கி, நாயனார் திருவமுது செய்த ருளும்வண்ணம் தமது மூத்த மகனான மூத்த திருநாவுக்கரசை வாழைக்குருத்துக் கொண்டுவரும்படி அனுப்பினார். புத்திரரும் “என்னுடைய தாய்தந்தையர் ஏவ இது செய்யப்பெற்றேன்” என்று விரைந்து தோட்டத்துட்புக்கு வாழைக்குருத்தை அரியும்பொழுதில் பாம்பொன்று கையிற்றீண்டியது. சிறுவன் உடனே பதைபதைப் போடு சர்ப்பம்கடித்த வேகத்தால் விழுமுன்னர் விரைந்துசென்று குருத்தைக் கொடுப்பேனென்று ஓடிவந்து, குருத்தைத் தாயார் கையிற் கொடுத்து, மயங்கி விழுந்திறந்தான்.

தளர்ந்து விழுந்த மகனைத் தந்தையும்தாயும் நோக்கி வீடத்தி னால் இறந்தானென்ற துக்கமின்றி, தொண்டரை அமுதுசெய்வித்த லையே கருத்தாகக்கொண்டு சவத்தை மறைத்து, திருநாவுக்கரசு நாயனாரைஅடைந்துவணங்கித் திருவமுதுசெய்யுமாறுவேண்டினார். திருநாவுக்கரசு நாயனார் எழுந்துசெல்ல, அவருடைய பாதங்களை விளக்கி, வேறோர் ஆசனத்திலேற்றினார். திருநாவுக்கரசு நாயனார் அப்பூதிஅடிகளுக்கும் மனைவியாருக்கும் விபூதி நல்கிப் புதல்வர்க ளுக்கும் கொடுக்கும்பொழுது, அப்பூதியடிகளை நோக்கி, “விபூதி சாத்துவதற்கு உமது மூத்தபுத்திரனையுங் காட்டும்” என்றுகூறி யருளினார். அப்பூதியடிகள் நிகழ்ந்ததொன்றையுங் கூறாராய், “இப் போது அவன் இங்கு உதவான்” என்றார். திருநாவுக்கரசு நாயனார் “அவன் என்ன செய்தான்? விரித்துக்கூறும்” என்று கூறினார். அப்பூதியடிகள் வாகீசர் திருவமுது செய்வது பிழைத்துவிடுமே என்று கூறாதிருந்தாராயினும், பெரியவர் வினாவும்பொழுது உண் மையே கூறவேண்டும் என்னும் சீலத்தால், தமது புத்திரருக்கு உற்றதைக் கூறினார். திருநாவுக்கரசர் அதுகேட்டு “நீர் செய்தது நன்று; வேறுயார் இப்படிச் செய்வார்” என்று முன் எழுந்து சென்று; ஆவி நீங்கிய சவத்தை நோக்கி, சிவபெருமான் திருவருள் செய்யும் வண்ணம்,

ஒன்றுகொ லாமவர் சிந்தை யுயர்வரை
ஒன்றுகொ லாமுய ரும்மதி சூடுவர்
ஒன்றுகொ லாமிடு வெண்டலை கையது
ஒன்றுகொ லாமவ ரூர்வது தானே. [பண்-இந்தளம்.]

என்னும் முதற்செய்யுளையுடைய தேவாரப்பதிகத்தைப் பாடியருளி விஷத்தை நீக்கினர். தீபோன்ற விடம் நீங்க உய்ந்த பிராமணச் சிறுவனும், உறக்கநீங்கி விரைந்தெழுபவனைப்போன்று, திருநாவுக்கரசுநாயனருடைய பாதங்களைவணங்க, அவர் விபூதி கொடுத்தருளினர். அப்பூதிஅடிகளும் மனைவியாரும் ஆவிபெற்ற பிள்ளையைக் கண்டு வாகீசரது திருத்தொண்டைப் புகழ்ந்து, அன்பர் அமுது செய்தருளுவதற்குச் சிறிது இவன் இடையூறு செய்தானென்று சிந்தைநொந்தார்கள். அவர்களுடைய வாட்டத்தை நாயனர்கண்டு மனையை அடைந்து, அப்பூதிநாயனரோடும் அவர் புத்திரர்களோடும் ஒருங்கிருந்து திருவமுது செய்தருளினர். அப்படிச் சிலகாலம் அங்கிருந்து திருப்பழனத்துக்குப் போயினர். அப்பூதியடிகள் நாயனர் வாகீசரது திருவடிகளைச் சிந்தித்துச் சிவபெருமானுடையபாத நீழலை அடைந்தார்.

சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா.

அப்பூதி யார்மறைத்தும் வாகீச ரக்கரவைத்
துப்பா னறிந்தனரே சோமேசா—இப்புவியில்
ஐயப் படாஅ தகத்த துணர்வானைத்
தெய்வத்தோ டொப்பக் கொளல்.

கஅ. சுந்தரமூர்த்திநாயனர் முதலைவாய்ப்பட்ட பிள்ளையை மீட்டது.

சமயாசாரியர் நால்வருள் ஒருவராகிய சுந்தரமூர்த்திநாயனர் திருவாரூரில் இருக்குங் காலத்திலே, தமது தோழராகிய சேரமான் பெருமாள் நாயனரைக் காணவிரும்பி, மலைநாட்டை அடைவதற்கு விருப்புடன் சென்று அவிநாசியை அண்மினர். அப்பொழுது அவ்வூர்ப் பிராமணவீதி ஒன்றில் ஒரு வீட்டில் அழுகை ஒலியும், அதற்கெதிரான மற்றொருவீட்டில் மங்கல ஒலியும் எழுதலை நாயனர் கண்டு, அங்கே உறைகின்ற பிராமணர்களை நோக்கி, "அழுகை ஓசையும், மங்கல ஓசையும் ஆகிய இரண்டும் உடனே நிகழ்வது என்னை?" என்று வினவியருளினர். அவர்கள் "ஐந்து வயது வந்த பிராயத்தையுடைய இவ் விரண்டுவீட்டுப் பிள்ளைகள் இருவரும் ஒருநாள் அருகிலுள்ள ஒரு மடுவில் நீராடினர்கள்.

அவருள் ஒருவனை முதலை விழுங்கிற்று; மற்றவன் தனது வீட்டை அடைந்தான். அடைந்தவனுக்கு இன்று உபநயனம் தரிக்கின்றார்கள். ஆதலால் அவ்வீட்டில் மங்கல ஒலியும், அதுகண்டு எதிர் வீட்டில் தமது புதல்வனை நினைத்து ஆற்றாராய்ப் பெற்றோர் செய்யும் அழுகையொலியும் ஒரேகாலத்தில் எழுகின்றன" என்றார்கள். நாயனார் அதுகேட்டு மிக இரங்கினர். அவருடைய வரவைஅறிந்த பெற்றார்கள் மகிழ்ந்து, எதிர்வந்து திருப்பாதங்களில் வணங்கினார்கள். நாயனார் வணங்கியவர்களைநோக்கி, "புத்திரனையிழந்தவர்கள் நீவிர் தாமா?" என்று கேட்டருளினார். அதற்கு மறையோனும் மனைவியும், நமது புத்திரனை முதலை விழுங்கியது முன்னாளில் நிகழ்ந்தது. இப்பொழுது அடியேங்கள் தேவரீரிடத்து வைத்த அன்பு பழுதாகாது தேவரீரை எழுந்தருளப்பெற்றோம்" என்றார்கள். சுந்தரமூர்த்திநாயனார் இவர்கள் மைந்தனைஇழந்த துயரத்தை மறந்து யான் வந்ததற்கே மனம் மகிழ்ந்தார்கள். ஆதலால் இவர்கள்சிறுவனை முதலைவாயினின்றும் அழைத்துக்கொடுத்தே அவிநாசிப்பெருமானை வணங்குவேன் என்றருளிச்செய்தார். அருளிச்செய்து "இவர்களுடைய புதல்வனை முதலைவிழுங்கிய மடு எங்கே?" என்று வினவி அப்பொய்கையை அடைந்தருளி, அச்சிறுவனை அந்நாளிற் கவர்ந்த முதலை கொண்டுவருமாறு திருப்பதிகமெடுத்தருளினார்.

"உரைப்பா ருரையுகந் துள்கவல் லார்தங்க ளுச்சியாய்
அரைக்கா டரவா வாதியு மந்தமு மாயினாய்
புரைக்காடு சோலைப் புக்கொளி யூரவி நாசியே
கரைக்கால் முதலையைப் பிள்ளை தரச்சொல்லு காலனையே"

என்னும் நான்காவது திருப்பாட்டை ஓதி முடியமுன் இயமன் அப்புதல்வனுடைய உயிரைக் கொண்டுவந்து அவ்வாவியிலுள்ள முதலை வயிற்றினுள்ளே, சென்ற ஆண்டுகளின் வளர்ச்சி நிரம்பிய தேகத்துடன் புகுத்திவிட்டான்; முதலை அம்மகனைக் கரையிற் கொணர்ந்து உமிழ்ந்தது. உடனே தாயானவள் தன்மகனை ஓடி எடுத்துக்கொண்டுவந்து நாயனாருடைய சேவடிக்கீழ் பிராமணனோடு விழுந்து வணங்கினாள். அப்பொழுது தேவர்கள் மலர்மழை பொழிந்தார்கள். பூமியிலுள்ளோர் அதிசயித்தார்கள். மறையவர்கள் உத்தரீயங்களைவீசி ஆரவாரஞ்

செய்தார்கள். பின்னர் சுந்தரமூர்த்திநாயனுர் அவிநாசியில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவனை வணங்கிச் சென்று, அப் பிராமணச் சிறுவனுக்கு உபவீததாரணஞ் செய்வித்து அவ்வீட்டில் மங்கல ஒலியை எழுவித்து உடனே மலைநாட்டுக்குச் செல்லுவாராயினுர்.

---

௧௪. மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் புத்தரை வாதில் வென்றது.

சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை ஒருபோதும் மறவாத ஒரு தபோதனர் சோழநாட்டு வளங்களைக் கண்டு சிதம்பரத்தைத் தரிசித்து, ஈழமண்டலத்து வளங்களைக்காணும்படி அங்கேபோயினுர். சென்ற தபோதனர் தாம் போயிருக்குமிடங்கடோறும் "பொன்னம்பலம் நீடூழி வாழுக" என்று உரைத்து வருவாராயினுர். தபோதனர் அங்ஙனம் கூறுவதை ஈழதேய மன்னன் அறிந்து அவரை அழைப்பித்தான். தபோதனர் புத்தராசனை அடைந்து "பொன்னம்பலம் நீடூழி வாழுக" என்று கூறிச் சமீபத்தில் இருந்தார். புத்தராசன் "நீர் பொன்னம்பலம் என்று கூறியதின் கருத்தென்னை?" என்று வினவினுன். தபோதனர் "சோழநாட்டிலே சிதம்பரம் என்னும் ஒரு தலம் இருக்கின்றது; அச்சிதம்பரமே புவனங்கள் அனைத்தினுக்கும் முதற்கணுண்டான சிவத்தலமாம். அச்சிதம்பரத்திலுள்ள பொன்னம்பலத்திலே சிவகாமியம்மையார் காண, சபாநாயகர் சிருட்டி திதி சங்காரம் திரோபவம் அனுக்கிரகம் என்னும் பஞ்சகிருத்திய நிருத்தம் செய்தருளுவார். ஆகையால் பொன்னம்பலம் என்றுச்சரிக்கின் எல்லாப் பாவங்களும் நீங்கிவிடும்" என்று கூறினுர்.

ஈழ தேசத்தரசனது அருகிலிருந்த புத்தகுரு அதுகேட்டு "யான் இப்பொழுதே சிதம்பரத்தை அடைந்து அங்குள்ள சைவரோடு தருக்கஞ் செய்து, வெற்றிகொள்வேன்; கனகசபையைப் புத்தருடைய பள்ளி என்று சொல்லும்படி செய்வேன்" என்று கூறித் தனது சிஷ்ய வருக்கத்தோடு சிதம்பரத்தின் எல்லையை அடைந்து அங்குள்ள திருப்புலீச்சரம் என்னும் ஆலயத்துள்ள ஒரு மண்டபத்திலிருந்தான்; அவன் இருக்க முன்னரே தனது ஊமைமகளோடு சென்ற ஈழராசனும் அவனை

வணங்கி இருந்தான். சிவபெருமானது கோயிற்றெண்டு செய்பவர்கள், "புத்தனே! விரைந்து இவ்விடத்தை விட்டுப்போ" என்றார்கள். புத்தகுரு "எமது கடவுளே முதற்கடவுளென்று தாபித்தல்லது செல்லுவதில்லை" என்றான். இச்செய்தியைக் கோயிற்றெண்டு செய்பவர்கள் தில்லைவாழந்தணர்க்கும் ஏனையோர்க்கும் அறிவித்தார்கள். தில்லைவாழந்தணர்கள் அவனது வரவை ஆக்ஷேபித்து, சோழராசனுக்கு ஒரு நிருபம் அனுப்பினார்கள். மற்றையோருக்கும் சிதம்பர தரிசனத்துக்கு வருமாறு நிருபங்கள் அனுப்பினார்கள். பின்னர் தில்லைவாழந்தணர்கள் புத்தனை நோக்கி, இன்றொருதினமும் இங்கே இரு; நாளைக்கு நாங்கள் உங்கள் இழிவைக் காட்டுவோம் என்று கூறித் தங்கள் மனைகளிற் சென்று துயின்றார்கள்.

சிவபெருமான் அவர்களது கனவிலே தோன்றித் "திருவாதவூரன் சிதம்பரத்தின் எல்லையில் தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்றான். அவனை அழைத்துக்கொண்டு வாருங்கள்; அவன் தருக்க நூல்முறைப்படி புத்தரை வாதில் வெல்வான்" என்று திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தருளினார். எல்லாரும் ஒருங்குகூடித் திருவருட்டிறத்தைத் துதித்து, சமயாசாரியராகிய மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் எழுந்தருளியிருக்கும் பன்னசாலையை அடைந்தார்கள். அடைந்த அந்தணர்கள் சபாநாயகர் சொப்பனத்தில் அருளியவற்றை விண்ணப்பித்தார்கள். திருவாதவூரடிகள் அதனைக் கேட்டு, அவர்களோடு விரைந்து சென்று, நடராசரை வணங்கி, புத்தர்களிருக்கும் மண்டபத்தை அடைந்து, ஓர் ஆசனத்தில் இருந்தார். சோழராசன் வேதாகமங்களில் வல்ல அந்தணர்களும், பல கலைகளில் வல்ல வித்துவான்களும், பௌராணிகரும் ஆகிய இவர்களுடன் வந்து, சிதம்பரத்தை வணங்கி, பின்னர் திருவாதவூரடிகளுடைய திருமருங்கிலிருந்தான்.

திருவாதவூரடிகள் புத்தனை நோக்கி, "மயக்கவாதங்களைப் போதிக்கும் புத்தகுருவே! நீ வந்தகாரணம் யாது? கூறுதி" என்றார்.

புத்தன்:— "நமது கடவுளில்லாமல் வேறு கடவுளில்லையென்று வாதித்து வென்று கனகசபையிலே புத்தனைத் தாபிக்க வந்தேன்" என்றான்.

திருவாதவூரடிகள்:—"உனது கடவுளின் இலக்கணங்களேயும் அவனடியை உயிரடையும் முறையையும் கூறுவாயாக" என்ருர். புத்தன் தன் மதக்கொள்கைகளே எடுத்துக் கூறினுன். திருவாதவூரடிகள் அக்கொள்கைகளேயெல்லாம் நிராகரித்தருளினர்.

புத்தன்:— "உமது கடவுள் இலக்கணம் யாது? நீர் பெறும் முத்தியாவது என்னே" என்று வினுவினுன்.

திருவாதவூரடிகள்:— "நமது கடவுள் கல்லாலவிருக்ஷ நீழலிலே கையிற் செபமாலேயோடு தக்ஷிணுமூர்த்தியாய் இருந்து உபதேசம் புரிந்தருளுவர். கனகசபையிலே அநவரத நடனம் புரிவர். திருமேனியில் அணியும் விபூதியையுடையவர். உமாதேவியைப் பாகத்திலுடையவர். அவர்தம் மகிமை இத்தன்மைத்தென்று நாம் சொல்ல எளிதோ?" என்று கூறி அப்பாலுஞ் சொல்லத் தொடங்கினர்.

புத்தன்:— உமது கடவுள் ஆலவிருட்சநீழலில் இருந்து உபதேசிப்பர் என்றீர். அவர் செபமாலேயைக் கையிற்றுங்குவது தமக்குத் தியானிப்பதற்கு வேறு கடவுள் உண்டென்று கருதியா?

திருவாதவூரடிகள்:— நங்கடவுள் செபமாலேயைத் திருக்கரத்திற்கொண்டு வீற்றிருத்தல் உலகத்திலுள்ளவர் அனைவரும் தவஞ் செய்து உண்மை ஞானத்தை அடைவதற்காம் என்று அறிந்துகொள். அச்செபமாலே படைக்கல வித்தைகளே மாணுக்கர்க்கு அன்புடன் பழக்கும் ஆசிரியர்களது கையிலுள்ள வாட்படைபோலாகும் என்பதையும் நன்கு அறிந்துகொள்ளக் கடவாய்.

புத்தன்:— உமது கடவுள் நடனஞ் செய்வார் என்று கூறினீரே; தம்மினும் நல்லறிவுள்ளவர் இல்லாத சபையிலே தம்மிச்சைப்படி ஆடுபவருமுண்டா?

திருவாதவூரடிகள்:— நமது சிவன் விறகிற்றீப்போலவும் பாலில் நெய்போலவும் உயிர்கடோறும் வியாபித்து ஐந்தொழில் செய்து அவைகளது ஆணவம் முதலிய பாசங்களேப் போக்கிப் பின்னர் மோட்சத்தைக் கொடுக்கும் ஒரு ஞானநாடக ஆசிரியன் என்பதை அறிந்துகொள்ளுதி.

புத்தன்:—நுமது கடவுள் விபூதியணிந்த திருமேனியுடையவர் என்று மேன்மையுடன் கூறி மகிழ்ந்தீர். அவர் தமது செவ்வொழி பொருந்திய திருமேனியிலும்பார்க்க விபூதி அதிசுத்தம் என்று கருதியோ அதனைத் தரித்தார்.

திருவாதவூரடிகள்:—நங்கடவுள் விபூதி தரித்தது ஆன்மாக்களது பிறவியை நீக்கும் பொருட்டென்றறியக்கடவை. அது தமது குழந்தைகளது நோயை நீக்கும்பொருட்டுத் தாய்மார் மருந்து உண்பது போல்வதாம்.

புத்தன்:— நுங்கடவுள் உமாதேவியாரை இடப்பாகத்திலுடையவரென்றீர். உமது கடவுள் இல்லறத்தை அனுஷ்டிக்க, அவர் வழிப்பட்டநீர் தவத்தை மேற்கொள்ளுவது அவம் அல்லவா?

திருவாதவூரடிகள்:—உலகத்துக்குப் போகமூட்டி வினையைத் தொலைத்தற்கே உமாதேவியாருடன் வீற்றிருந்தருளுகிறார். நமது கடவுள் யோகமுத்தி உதவுதற்கு யோகவடிவங்கொண்டார். அவரது உண்மைநிலையை நீ சிறிதும் அறிந்தாயில்லை.

திருவாதவூரடிகள் புத்தகுரு கேட்ட வினுக்களுக்கெல்லாம் இங்ஙனமாக விடைகூறி, சைவமத ஸ்தாபனஞ் செய்தருளினார். பின்னர் ஆசாரிய சுவாமிகள் நாமகளைநோக்கி, "சரஸ்வதியே! நீ இப்புத்தர்களது வாக்கிலிருந்து பொய்வார்த்தைகளைக் கூறுவிப்பதென்னை? நீ இப்பதிதர்களது நாவை விட்டகன்று சிவாஞ்ஞைப்படி போய்விடு" என்று கூறினார். அப்பொழுதே புத்தர்களது நாக்கினின்றும் சரஸ்வதி நீங்கினாள். புத்தர்கள் அனைவரும் ஊமைகளாயினர். ஈழமண்டலாதிபதி அருட்குன்றாகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகளை வணங்கி, "பேசவல்ல புத்தர்கள் ஊமர்கள் ஆயினார்கள். ஊமைப் பெண்ணாகிய என் மகளுக்கு வாக்கு வன்மை கைகூடுமாயின் நான் உமக்கு அடிமை" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். திருவாதவூரர் அவளைச் சமீபத்திலிருத்தி "பெண்ணே! இங்கே இருக்கும் புத்தகுரு வினவிய வினுக்கட்கெல்லாம் நீயே நியாயவார்த்தை சொல்லுதி" என்றுகூறியருளினார். அப்பொழுது புத்தனது வினுக்களுக்கெல்லாம் கற்றுணர்ந்த பண்டிதர்களைப்போல உத்தரங் கூறினாள். நாயனார் அவ்வினு உத்தரங்களின் உண்மைப்பொருளைத் திருச்சாழல்என்னுந் திருவாசக

மாகப் பாடியருளினர். ஈழமன்னன் விபூதிதரித்து, பஞ்சாக்கரம் ஓதி அடியவன்ஆயினன். பின்னர் அரசன் இப்புத்தர்கள் ஊமைத் தன்மை நீங்கவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தான். திருவாதவூரடிகள் மகிழ்ந்து அவர்கள்மீது கிருபாநோக்கஞ் செய்தருளினர். அவர்கள் ஊமைத்தன்மை நீங்கித் திருவாதவூரடிகளது திருமுன்னிலையை அடைந்து வணங்கி, "குருமூர்த்தியே! அடியேங்களுக்கு விபூதி உருத்திராட்சங்களையும் காவி வஸ்திரத்தையுந் தந்தருளுக" என்று வணங்கினர்கள். திருவாதவூரடிகள் விபூதியை அவர்கட்கு அணிந்து, உருத்திராக்க மாலைகளைப் பூட்டிக் காவிவஸ்திரம் கொடுத்தருளினர். பின்னர் திருவாதவூரடிகள் சிதம்பரத்தை வணங்கிச் சிவயோகத்திலெழுந்தருளியிருந்தார். புத்தசமயவேடத்தைநீக்கி விபூதிதரித்த சைவர்களும் அரசனும் சிதம்பரத்தையே தமது சனன ஊராகக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

திருச்சாழல்.

தென்பா லுகந்தாடும் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
பெண்பா லுகந்தான் பெரும்பித்தன் காணேடீ
பெண்பா லுகந்திலனேற் பேதா யிருநிலத்தோர்
விண்பா லியோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ.

---

௨௦. மெய்கண்டதேவர்.

புண்ணிய பூமியாகிய தமிழ்நாட்டின் ஒருபகுதியாகிய நடுநாட்டிலே, திருப்பெண்ணாகடத்திலே, பரம்பரைச் சைவவேளாள குலதிலகரும், சிவபக்தி அடியார் பக்திகளிலும் கல்வி கேள்விகளிலும் சிறந்தவரும் ஆகிய அச்சுதர்களப்பாளர் என்னும் ஒருவர் இருந்தார். அவர் நெடுங்காலம் பிள்ளைப்பேறின்மையால், அதற்குரிய விரதாதிகளை எல்லாம் ஆதிசைவரும், சகலாகம பண்டிதர் என்னும் காரணப்பெயருடையவரும்,தம்முடைய குலகுருவுமாகிய அருணந்திசிவாசாரியர் உணர்த்த உணர்ந்து, அனுட்டித்து வந்தனர். வந்தும் சித்திபெறாது, பின்னும் அருணந்திசிவாசாரியரிடத்து விண்ணப்பஞ்செய்தனர். சகலாகம பண்டிதர் உற்றுநோக்கி,தமிழ் வேதமாகிய தேவாரத் திருமுறையை ஆசனத்தில் எழுந்தருளச்

செய்து அர்ச்சனை தூப தீப ஆராதனைகள் சமர்ப்பித்து, அத்திருமுறையிற் கயிறுசாத்தும்படி கட்டளையிட்டனர். உத்தரவின்படி அச்சுதர்களப்பாளர் நமஸ்கரித்துக் கயிறுசாத்தினர். திருஞான சம்பந்தசுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவெண்காட்டுப்பதிகத்துள்,

பேயடையா பிரிவெய்தும் பிள்ளையினேடுள்ளநினை
வாயினவே வரம்பெறுவ ரையுறவேண் டாவொன்றும்
வேயனதோ ளுமைபங்கன் வெண்காட்டு முக்குளநீர்
தோய்வினையா ரவர்தம்மைத் தோயாவாந் தீவினையே.

என்னும் திருப்பாசுரம் உதயமாயிற்று. அப்பாசுரத்தின் பொருளைச் சகலாகம பண்டிதர் உற்று நோக்கி, "அப்பனே! உன் எண்ணம் நிறைவேறும், நீ திருவெண்காடு சென்று, அங்கேயுள்ள முக்குள தீர்த்தத்திலே நீராடி சுவேதாரணியப்பெருமானையும் அம்மையாரையும் பேரன்போடு வழிபட்டு வருவாயாக" என்றருளிச் செய்து அவருக்கு விடைகொடுத்தனர்.

அச்சுதர்களப்பாளரும் தமதாசிரியர் கட்டளையைச்சிரமேற்றுங்கி, தமது மனைவியாரோடும் திருவெண்காடு சென்று, முக்குள தீர்த்தத்திலே மூழ்கி, எம்பெருமானையும் பெருமாட்டியையும் விதிப்படி வழிபட்டுவருவாராயினர். அந்நாளிலே ஒருநாள் சுவேதவனப்பெருமான் கனவிலே தோன்றி, "அப்பனே! உனக்கு இப் பிறவியிலே பிள்ளைப்பேறு அரியதாயினும், நமக்கு மிக்க பிரீதியுடையதாயுள்ள தேவாரத் திருமுறையைச் சிறந்த பிரமாணமாகக் கொண்டு நீ ஒழுகுகின்றமையால், அத்தேவாரத்தைப்பாடிச் சைவசமயமே மெய்ச்சமயமெனப் பல அற்புதங்களால் நிலைநிறுத்திய திருஞானசம்பந்தன் போலவனுய், ஒரு சற்புத்திரன் இத் தமிழ் நாட்டார் உய்யும்படி தோன்றுவான்" என்றருளிச்செய்து மறைந்தனர்.

அச்சுதர்களப்பாளர் சிவபெருமான் தமக்கு அருள்செய்ததற்கு மகிழ்ந்து, அப்பெருமானை வழக்கம்போல் வழிபாடுசெய்து வந்தார். சிலகாலஞ்சென்றபொழுது அவரது மனைவியார் கருப்பவதியாயினர். பத்து மாதங்களும் நிரம்பவே சைவசமயந் தழைத்தோங்க ஒரு சற்புத்திரர் திருவவதாரஞ்செய்தார். அக்

குழந்தைக்குச் சுவேதவனப்பெருமாள் என நாமகரணஞ் செய்து, அச்சுதர்களப்பாளர் அருமையாய் வளர்த்துவந்தனர்.

சுவேதவனப்பெருமாள் பிறைமதிபோல் வளருநாளிலே அவரது நன்மாமனுர் திருவெண்ணெய் நல்லூரிலிருந்து வந்துகுழந்தையைக் கண்டு மகிழ்ந்து, அவரைத் தமது இல்லத்தில் எடுத்துக்கொண்டுபோய்ப் பேரன்போடு வளர்ப்பாராயினுர். சுவேதவனப்பெருமாள் இரண்டு பிராயத்திற்றனே மெய்யுணர்வின் முற்றுப்பேறுடையராய் எழுந்தருளியிருந்தார்.

அந்நாளிலே திருக்கைலாசமலையிலே கல்லாலமர நீழலிலே, தக்ஷிணுமூர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருந்த சிவபெருமானிடத்து, சிவஞானபோதத்தை உபதேசம்பெற்ற திருநந்திதேவர்மரபிலே வந்த பரஞ்சோதிமுனிவர் திருவெண்ணெய்நல்லூர் வந்து, சுவேதவனப்பெருமாளைக் கண்டு தீக்ஷைபுரிந்து, தாம் தமது குருவாகிய சத்திய ஞானதரிசினிகள்பாற் கேட்டவாறே சிவஞானபோதத்தை விளங்க உபதேசித்து அதனைத் தமிழ்நாட்டார் உய்யும்படி மொழிபெயர்த்துப் பொழிப்புரைக்குமாறு அருளிச்செய்து, மெய்கண்டதேவர் எனத் தீட்சாநாமஞ் சாத்திச் சென்றனர்.

மெய்கண்டதேவர் திருவெண்ணெய்நல்லூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் சுயம்புமூர்த்தியாகிய பொல்லாப்பிள்ளையாருடைய சந்நிதியில் சிவஞானபோதத்தைச் சிந்தித்துத் தெளிந்து நிட்டைகூடித் தமிழ்நாடு உய்யும்வண்ணம் தாம் பெற்ற வடமொழிச் **சிவஞான போதத்தைத்** தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பொழிப்புரையுஞ் செய்தனர். மெய்கண்டதேவர் ஆதிசைவராகிய திருத்துறையூர் அருணந்திசிவாசாரியர், திருவதிகை மனவாசகங்கடந்தார் முதலிய பக்குவர்களுக்கு உபதேசித்தருளி, நெடுங்காலம் சிவயோகத்திலமர்ந்து, திருவெண்ணெய்நல்லூரிலே ஐப்பசிமாதத்துச் சுவாதி நட்சத்திரத்திலே சிவபெருமானோடு இரண்டறக் கலந்தனர்.

இவர்காலம் ஏறக்குறைய **௬௱** வருடங்களுக்கு முன் என்பர்.

சைவசித்தாந்த சந்தானுசாரியர்கள்.

தக்ஷிணாமூர்த்தி	அகச்சந்தானுசாரியர்.
திருநந்திதேவர்	
சனற்குமாரமுனிவர்	
சத்தியஞானதரிசினிகள்	
பரஞ்சோதிமுனிவர்	
மெய்கண்டதேவர்	புறச்சந்தானுசாரியர்.
அருணந்திசிவாசாரியர்	
மறைஞானசம்பந்தசிவாசாரியர்	
உமாபதிசிவாசாரியர்	

தாயுமானசுவாமிகள்.

பொய்கண்டார் காணுப் புனிதமெனு மத்துவித
மெய்கண்ட நாதனருண் மேவுநா ளெந்நாளோ.

உக. உமாபதிசிவாசாரியர்.

சைவசித்தாந்த ஸ்தாபனுசாரியராகிய மெய்கண்டதேவர், தமக்குப் பரஞ்சோதிமுனிவர் உபதேசித்தருளிய சிவஞானபோதப்பொருளைத் திருத்துறையூர் சகலாகம பண்டிதர் எனப்படும் அருணந்திசிவாசாரியருக்கு உபதேசித்தருளினர். அருணந்தி சிவாசாரியர் திருப்பெண்ணுகடத்தை ஜன்ம ஸ்தானமாகவுடைய மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியருக்குச் சிவதீக்ஷைசெய்து சிவஞானபோதத்தை அருளிச்செய்தார். மறைஞானசம்பந்தர் தமது ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து அவ்விடம் விட்டுப் போய்ப் பூலோக கைலாசமாகிய சிதம்பரத்தை அடைந்து ஆலயப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்து அங்கு வீற்றிருந்தருளினர்.

சிதம்பரத்து நடராஜப்பெருமானுக்குப் பூசைபுரியும் உரிமை பூண்ட தில்லைவாழந்தணர்களுள் உமாபதிசிவாசாரியர் என்னும் பெரியவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் விருதுகளோடு பல்லக்கிலி வர்ந்து பூசைசெய்து மீளும்போது திருக்களாஞ்சேரியில் எழுந்த ருளியிருந்த மறைஞானசம்பந்தர் "பட்டகட்டையிற் பகற் குருடு போகின்றது" என்றார். அதைக்கேட்ட உமாபதிசிவாசாரியர் மகிழ்ந்து பல்லக்கை விட்டிறங்கி, அவரை வணங்கி "உண்மை ஞானம் உபதேசித்தருளுக" என்று வணங்கினார். மறைஞான சம்பந்தர் நெய்தற்றொழில் செய்வார் வீதியிலேபோய் நூலுக்கு இடும் கூழை வாங்கிப் பருகினார். உமாபதிதேவர் அவர் திருக்கரத் தினின்றும் ஒழுகும் சேஷத்தை வாங்கி உண்டார். அவரது அதி தீவிரபக்குவத்தை அறிந்து அவருக்குச் சிவஞானபோதத்தை உரைத்தருளினார்.

இதனை அறிந்த தில்லைவாழந்தணர்கள் உமாபதிசிவனாரைப் பந்தியினின்றும் நீக்கிவிட்டார்கள். அவர் கொற்றவன் குடியிற் போய் மடங்கட்டி அங்கே நடேசரை ஆன்மார்த்தமாகப் பூசித்துக் கொண்டு நிட்டை கூடிவந்தார்.

ஒருமுறை நடராஜப்பெருமானுக்குக் கொடியேற்றுங் காலம் வந்தபொழுது தில்லைவாழந்தணர்கள் கொடியேற்ற முயன்ற சமயம் அது ஏறாது தடைப்பட்டு நின்றது. அந்தணர்கள் வருத் தங்கொண்டு தத்தம் மனைகளிற் போய்ச் சயனித்தார்கள். அப் பொழுது சொப்பனத்தில் நடராஜப்பெருமான் எழுந்தருளி "உமா பதிசிவன் வந்தாற் கொடியேறும்" என்றருளிச்செய்தார். பின் அவ ரெல்லோரும் உமாபதிசிவாசாரியரைப் பிரார்த்தித்தார்கள். அவர் கொடிக்கயிற்றைப்பற்றுதுவிடும்படி ஆஞ்ஞாபித்து, "கொடிக்கவி" என்னும் சித்தாந்தநூலைப் பாடியருளக் கொடி சுயமாகவே ஏறி விட்டது.

பெற்றான்சாம்பான் என்பவன் உமாபதிசிவனார் அறியாத பிரகாரம் அவருக்குச் சமையல் செய்பவரிடத்து, திருவமுது ஆக் கும்பொருட்டுக் கூலி பெறுமலே விறகு கொடுக்கும் வழக்கமு டையவனாயிருந்தான். ஒருநாள் சமையல் விரைவில் நடவாமை யைக்குறித்து உமாபதிசிவனார் வினவியபோது "பெற்றான்சாம் பான் விறகு கொணர்ந்து கொடுக்கும் வழக்கமுடையவன்;

இன்றைக்கு மழையினுற்போலும் கொணர்ந்திலான்; விறகுக்குக் கூலி கொடுத்தாலும் வாங்குகின்ருனில்லை" என்று விண்ணப்பித் தார்கள். அதைக்கேட்ட சிவாசாரியர் அவன் வந்தால் என்னிடம் அனுப்புங்கள் என்றருளிச்செய்தார். சமையல் செய்வோர் பெற் ருன்சாம்பான் வந்தவுடன் உமாபதிதேவரிடம் அனுப்பினுர்கள். அப்பொழுது அவர் அவனைப்பார்த்து "விறகு கொணர்ந்து கொடுக்கின்ருயாம்; கூலி ஏன் பெறுகின்றிலாய்" என்று வினு வினுர். அதற்கு அவன் "சுவாமீ! அடியேனுக்குத் தீட்சை தந் தருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான். அதற்குச் சிவாசாரி யர் "நீ நடராசரிடம் திருமுகம் வாங்கி வருவாயாயின் தீக்கை செய்வேன்" என்ருர். உடனே பெற்ருன்சாம்பான் கோயில் வீதி யிலே போய் நடராசவள்ளலாரைப் பிரார்த்தித்துப் படுத்திருந் தான். பெருமான் திருப்பாசுரம் எழுதப்பட்ட திருமுகத்தை அர்த்தராத்திரியில் அவனிடம் கொடுத்தருளினுர். அவன் அதை உமாபதிசிவனுரது திருமுன்னிலையில் வைத்து நமஸ்கரித்தான். சிவாசாரியர் அத்திருமுகத்தை எடுத்துக் கண்களில்ஒற்றி அதனைத் திறந்து பார்த்தபோது,

அடியார்க் கெளியன்சிற் றம்பலவன் கொற்றங்
குடியார்க் கெழுதிய கைச்சீட்டுப்—படியின்மிசைப்
பெற்ருன்சாம் பானுக்குப் பேதமறத் தீக்கைசெய்து
முத்தி கொடுக்கை முறை.

என்று எழுதப்பட்டிருத்தல் கண்டு பரவசமுற்று, பெற்ருன்சாம்பா னுக்கு ஞானவதிப்பிரகாரம் திருநோக்கமாகிய தீக்கை செய்து முத்தி கொடுத்தருளினுர். இவ்வுண்மையை அறியாத பெற்ருன் சாம்பான் மனைவி, தனது நாயகனை மடத்துச்சாமியார் எரித்துவிட் டார் என்று அரசனுக்கு முறையிட்டாள். அரசன் பெற்ருன்சாம் பானது மனைவியின் முறையீட்டைச் சிவாசாரியருக்கு விண்ணப் பித்தான். சிவாசாரியர் அவர்களது ஐயத்தை நீக்குமாறு திரு வுள்ளங்கொண்டு, முள்ளிச்செடி ஒன்றுக்குத் தமது திருநோக் கத்தினுலே சோதிவடிவாய் ஆகாயத்திற் செல்லும்படி செய்து, அதற்கும் முத்தி கொடுத்தருளினுர்.

உமாபதிசிவாசாரியர் **சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினுவெண்பா, போற்றிப்பஃறெடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சு**

விடுதூது, உண்மைவிளக்கம், சங்கற்பநிராகரணம் என்னும் சித்தாந்த சாஸ்திரங்களையும், **கோயிற்புராணம்** முதலிய பிரபந்தங்களையும் அருளிச்செய்து, கொற்றவன்குடியில் நிட்டையிலே வீற்றிருந்து சிவபெருமானோடு இரண்டறக்கலந்தார்.

தாயுமானசுவாமிகள்.

குறைவிலருண் ஞானமுதல் கொற்றங் குடிபடிக
ணறைமலர்த்தாட் கன்புபெற்று நாமிருப்ப தெந்நாளோ.

சித்தாந்த சாத்திரம் சச.	அருளிச்செய்தவர்.
திருவுந்தியார்	உய்யவந்ததேவனர்
திருக்களிற்றுப்படியார்	திருக்கடவூர்உய்யவந்ததேவநாயனர்
சிவஞானபோதம்	மெய்கண்டதேவர்
சிவஞானசித்தியார் இருபாவிருபது	அருணந்திசிவாசாரியர்
உண்மைவிளக்கம்	மனவாசகங்கடந்தார்
சிவப்பிரகாசம் முதலிய எட்டு நூல்கள்	உமாபதி சிவாசாரியர்

உஉ. கோச்செங்கட் சோழநாயனர்.

சோழநாட்டிலே காவிரிநதிக்கரையிற் சிறந்து விளங்கும் சந்திர புஷ்கரணியென்னும் தீர்த்தத்தின் மருங்கிலே, விருட்சங்கள் நிறைந்த ஒரு வனம் இருந்தது. அவ்வனத்தில் ஒரு வெண்ணாவல் மரத்தின் கீழே எழுந்தருளியிருந்த சிவலிங்கப்பெருமானை ஒரு வெள்ளானையானது நாடோறும் வழிபட்டுவந்தது. இவ்வாறாக யானை பூசித்த காரணத்தால் அத் தலத்துக்குத் திருவானைக்கா என்னும் பெயர் வழங்கியது.

ஒருநாள் மெய்ஞ்ஞானமுள்ள ஒரு சிலந்தியானது அச்சிவபெருமானுடைய திருமுடிமேல் சூரியவெப்பமும் சருகும் பொருந்தாதபடி தனது வாயினின்றுந் தோன்றிய நூலினால் மேற்கட்டி கட்டிச் சென்றது. சிலந்தி கட்டிய வலையைச் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கச் சென்ற வெள்ளானை கண்டு அது அனுசிதம் என்று நினைத்து, அதனைச் சிதைத்தது. சிலந்தி

மீண்டு சிவனுடைய திருமுடிமேல் மேற்கட்டி செய்தது. யானை மறுநாள் அம்மேற்கட்டியை முன்போல் அழித்தது. சிலந்தி "எம்பிரானது திருமேனியிற் சருகு விழாவண்ணம் யான் வருந்திக் கட்டிய நூல்விதானத்தை யானை அழிக்கலாமா?" என்று கோபித்து, அவ்வியானையின் துதிக்கையிலே புகுந்து கடித்தது. யானையானது தனதுகையை நிலத்தின் மோதிக்கொண்டு விழுந் திறந்தது. யானை வேகமாகமோத அக்கையினுள்ளே புகுந்த சிலந்தியுமிறந்தது. சிவபெருமான் வெள்ளானைக்கு வரத்தைக் கொடுத்து, சிலந்தியைச் சோழர்குலத்திற்பிறந்து உலகத்தை அரசாட்சி செய்யும்படி கிருபை செய்தருளினர்.

சோழர் குலத்தரசனை சிபியின் வமிசத்திற்றேன்றிய சுபதேவன் என்பவன் தன்னுடைய மாதேவியாகிய கமலவதியுடன் சிதம்பரத்தை அடைந்து, கனகசபையில் ஆனந்த தாண்டவஞ் செய்தருளும் நடராசப் பெருமானுடைய திருவடிகளைச் சென்னி யுறத் தாழ்ந்து வழிபட்டு வருவானாயினன். மாதேவியாகிய கமலவதி மக்கட்பேறின்மையால் வரம்வேண்ட, நடேசரது திருவருளினால், சிறந்த திருப்பணியைத் திருவானைக்காவிற் செய்த சிலந்தியானது கமலவதியினுடைய வயிற்றில் ஒரு மகவாய் வந்து தங்கியது. கமலவதிக்குக் கருப்பநாள் நிரம்பிக் குழந்தையைப் பிரசவிக்குங்காலம் வந்தடுத்தபொழுது மூதறிவினராகியசோதிடர்கள் "இக்குழந்தை ஒருநாழிகை கழித்துப் பிறக்குமேல் மூவுலகங்களையும் அரசாளும்" என்று கூறினர்கள். அப்பொழுது மாதேவி "என் பிள்ளை இப்போது பிறவாமல் இன்னும் ஒருநாழிகை கழித்துப் பிறக்கும் வண்ணம் என் கால்களைக்கட்டித்தூக்குங்கள்" என்றாள். அவ்வாறே அதனைச் செய்துமுடித்துச் சோதிடர்கள் சொல்லிய காலம் வரக் கட்டவிழ்த்துவிட்டார்கள். அருமணிபோன்ற பிள்ளையை அக்கமலவதி பெற்றெடுத்து, அதுபிறக்குங் காலம் தாழ்ந்தமையால் சிவந்த கண்களையுடையதாயிருக்கக் கண்டு, "என்கோச் செங்கண்ணனோ?" என்றுகூறி உடனே இறந்துபோனாள். சுபதேவச்சோழன் அவ்வரியபுதல்வரை வளர்த்து மகுடஞ் சூட்டி அரசாட்சிசெய்யவைத்துச் சிவலோகத்தை அடைந்தனன்.

கோச்செங்கட்சோழநாயனர் முதற்பெருங் கடவுளாகிய சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே, தமது பூர்வசென்மஉணர்ச்

சியை அறிந்து, இவ்வுலகத்தை அரசாட்சி செய்வாராய்ச் சிவபெருமான் மகிழ்ந்து வீற்றிருந்தருளும் வண்ணம் சிவாலயங்களை விருப்போடு கட்டுவிக்குந் திருத்தொண்டு செய்யும் கடமையை மேற்கொண்டார். திருவானைக்காவிலே தாம் முற்பிறவியில் திருவருள் பெற்றமையை உணர்ந்து, அங்கே வெண்ணாவல்மரத்தின் கீழ் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமானுக்கு ஒரு கோயிலைச் சமர்ப்பித்தார். பின்னரும் மந்திரிகளை ஏவி, சோழநாட்டிற் பல திருக்கோயில்களைக் கட்டுவித்தார். கட்டுவித்து அவ்வாலயங்கடோறும், நித்தியமாகிய பூசையும், நைமித்தியமாகிய திருவிழாவும் தவருது நடத்தற்கு வேண்டும் நிபந்தங்கள் அமைத்து, அவைகளைச்சைவாகம விதிப்படி சிறிதாயினும் வழுவாது நடத்துவித்து வருவாராயினர். வருங்காலத்தில் தில்லைவாழந்தணர்களுக்குப் பல மாளிகைகளைக் கட்டுவித்தார். கோச்செங்கட்சோழ நாயனர் சிவபெருமானுக்குச் செய்யுந் திருத்தொண்டோடு பூமியைப் பொதுநீக்கி ஆண்டு நடராசப் பெருமானுடைய திருவடிநீழலை அடைந்தனர்.

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள். [திருநேரிசை]

சிலந்தியு மானைக்காவிற் றிருநிழற் பந்தர்செய்து
உலந்தவ ணிறந்தபோதே கோச்செங்க ணனுமாகக்
கலந்தநீர்க் காவிரிசூழ் சோணாட்டுச் சோழர் தங்கள்
குலந்தனிற் பிறப்பித்திட்டார் குறுக்கைவீ ரட்டனரே.

---

௨௧. மனுநீதிகண்டசோழர்.

சோழமண்டலத்திலே திருவாரூரிலே மனுநீதிகண்டசோழர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் உயிர்களுக்கெல்லாம் கண்ணும் உயிரும்போன்றவர். அவர் திருவாரூரிலே கோயில் கொண்டருளிய வன்மீகநாதசுவாமிக்குப் பூசை உற்சவம் முதலியவைகளைச் சைவாகம விதிப்படி சிரத்தையுடன் செய்விப்பவர்.

அவர் அரசியற்றுங் காலத்திலே, அவருக்கு ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். அவன் வேதம் புராணம் முதலியவற்றையும், தன் மரபுக்குரிய யானையேற்றம், குதிரையேற்றம், தேர்செலுத்தும் வன்மை, முதலிய கலைகளையும் ஆர்வமுடையவனுய்க் கற்று இளவரசாதற்குத் தகுந்தபருவத்தை அடைந்தான்.

அவன் ஒருநாள் அரச மாளிகையினின்றும் புறப்பட்டு, தேரில் ஏறி வீதியிற் சென்றான். செல்லும்பொழுது வீதியிலே ஒரு பசுக்கன்று துள்ளிக்கொண்டு போய், அத் தேர்க்காலின் அடியில் அகப்பட்டு இறந்தது. அதனைக்கண்ட தாய்ப்பசு சுழன்று ஓடிச்சென்று அலறிச் சோர்ந்து நடுக்குற்று விழுந்தது. இராஜபுத்திரன் அதுகண்டு துயருழந்து அறிவுநீங்கித் தேரினின்றும் வீழ்ந்தான், தாயையும் இறந்த கன்றையும் பார்த்து இரங்குவான்; "மனுவென்னும்எனது பிதாவுக்கு இப்பழி வந்தெய்தற்கோ நானொருவன் பிறந்தது" என்பான். அபுத்திபூர்வமாக வந்த இப் பாவத்திற்குப் பிராயச்சித்தம் உண்டாயின் செய்துகொள்ளல் வேண்டும் என்று பிராமணரிடத்திற் சென்றான். தன் கன்றையிழந்த பசு, அத்துன்பத்தைத் தாங்கமாட்டாது, மாளிகை வாயிலிற் கட்டிய ஆராய்ச்சிமணியைத் தன் கொம்பினாலே அடித்தது. அந்த மணியோசையைக் கேட்ட சோழமகாராசா சிங்காசனத்தினின்றுமிறங்கி, வாயிலை விரைந்து அடைந்தார். வாயிற் காவலாளர்கள் எதிரே நின்று வணங்கி "எங்கள் அரசே! ஒரு பசு இங்கே வந்து, ஆராய்ச்சிமணியைத் தன் கொம்பினால் அடித்தது" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். சோழமகாராசா அதுகேட்டு, "இப் பசுவுக்கு யாது இடையூறு நிகழ்ந்தது" என்று அமைச்சரைக் கோபித்துப் பார்த்தார். மந்திரி ஒருவன் மன்னரை வணங்கி, "உமது புதல்வன் தேர்மேலேறி, அரசவீதியிற் செல்லும்பொழுது ஒரு பசுக்கன்று துள்ளிக் குதித்துத் தேர்க்காலில் அகப்பட்டு இறந்தது. அதன் தாயாகிய இப்பசு ஆராய்ச்சி மணியை அடித்தது" என்று விண்ணப்பஞ்செய்தான்.

சோழர் துன்பங்கொண்டு, தாய்ப்பசுவின் முகத்தைப் பார்த்துச் சோர்வாராயினர். மந்திரிகள் அவருடைய பாதங்களை வணங்கி, கோவதைக்குத் தரும சாஸ்திரங்களிலே விதிக்கப்பட்ட பிராயச்சித்தத்தை உம்முடைய புத்திரனைக்கொண்டு செய்விப்பதே தகுதி" என்றார்கள். மனுநீதிகண்டசோழர் அதுகேட்டு, "பிராயச்சித்தஞ் செய்வது கன்றை இழந்த இப்பசுவினது நோய்க்கு மருந்தாகுமா? என்னுடைய மகன் செய்த பாவத்துக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்ய உடன்பட்டு, பிறனொருவன்செய்த பாவத்துக்கு அவனைக் கொல்வேனானால் முற்காலத்தி

விருந்த மனுவினுற் செய்யப்பட்ட தருமசாத்திரம் இப்பொழுது மனு என்னுஞ் சோழனுல் நீக்கப்பட்டது என்னும் வார்த்தை உலகத்தில் நிலைபெருதா?" என்ருர்.

அது கேட்ட மந்திரிகள் "மகாராசாவே! இக் குற்றத்துக்காக உமது புத்திரனைக் கொல்லுவது முறையல்ல, பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளுவதே ஆன்ருேர் வழக்கு" என்ருர்கள். அதற்கு மனுநீதிகண்டசோழர் "நீங்கள் தருமவழியைச் சிறிதும் யோசியாது பேசுகின்றீர்கள். எந்த உலகத்திலே எந்தப்பசு தன் கன்றையிழந்த வருத்தத்தினுல் ஆராய்ச்சிமணியை அடித்தது? அன்றியும், திருவாரூரிலே பிறந்த உயிரைக் கொன்றவனைக் கொல்லுவதே துணிபொருள் என்று சிந்தியுங்கள். இந்தப் பசுவினது துன்பத்தை நீக்க எனக்கு வல்லமை இல்லை. ஆதலினுல் இந்தப் பசு கன்றையிழந்து வருந்துவதுபோல, நானும் எனது புத்திரனையிழந்து வருந்துவதே முறை" என்று சொல்லி, ஒருவராலும் செய்யமுடியாத செய்கையைச் செய்யத் துணிந்தார்.

மன்னர்பிரான் தம்முடைய புத்திரனை அங்கே வரவழைத்து ஒரு அமைச்சனைப் பார்த்து, "இவனை வீதியிலே தேர்க்காலின் கீழ்க்கிடத்தித் தேரை நடத்தக்கடவாய்" என்ருர். மந்திரி அப்படிச் செய்யாது தனது உயிரைவிட்டான். அதனை அறிந்த சோழராஜா தமது புத்திரனைத் தாமே வீதியிற் கொண்டு சென்று அவனுடைய மார்பிலே தேர்உருளை பொருந்தும்படி தேரை நடத்திஞர்.

மனுநீதிகண்ட சோழருடைய செய்கையைக் கண்டு, மண்ணவர் கண்மழை பொழிந்தார்கள். வானவர்கள் பூமழை பொழிந்தார்கள். தியாகராசர் உமாதேவிசமேதராய் இடபவாகனத்தில் எழுந்தருளிவந்து, அரசருக்கு முன் நின்ருர். அரசர் கடவுளைத் தரிசித்துப் பேரானந்தமடைந்தார்.

அப்பொழுதே, இறந்த பசுக்கன்றும், இராசகுமாரனும், மந்திரியும் உயிர்பெற்றெழலும், அரசர் தாம் இத்தன்மையினரென்று அறியாதவராஞர். மனுநீதிகண்டசோழமஹாராசா தமது பாதங்களில் வணங்கிய திருமகனை மார்பொடணைந்து,

மனமகிழ்ந்து துயரநீங்கினர். பசு தன் கன்று உண்ணும்படி பாலைச்சொரிந்து, தனது துன்பநீங்கியது தியாகராசப்பெருமான் மனுவேந்தநுக்குத் திருவருள்செய்து மறைந்தருளினர்.

உச. ஆலய வழிபாடு.

I

கருணாநிதியாகிய சிவபெருமான் புறத்திலே திருக்கோயிலினுள்ளிருக்கும் சிவலிங்கம் முதலிய திருமேனியும், மெய்யடியாருடைய திருவேடமும் ஆதாரமாகக் கொண்டு நின்றும், அகத்தே உயிர் இடமாகக் கொண்டு நின்றும் ஆன்மாக்கள் செய்யும்வழிபாட்டை ஏற்றருள்செய்வர். வினைவயத்தாற் பிறந்திறந்துழலும் ஆன்மாக்களை அவற்றினின்றும் எடுக்கும் காரணமாகவே தலம், தீர்த்தம், மூர்த்தி என்னும் வடிவாய் விளங்கினர். இம் மூன்றையுஞ் சிவனாகவே வணங்க வேண்டும். அவ்வாறு வணங்குவோர் குருவருளாலே முத்தியடைவார்கள். சிவாலயத்தைச் சிவனெனக் கண்டு வழிபடுவோர் சீவன்முத்தராவார் எனச் சிவஞானபோதமென்னும் சித்தாந்த சாஸ்திரம் செப்புகின்றது. மார்க்கண்டேயமுனிவர் சிவாலய வணக்கம் செய்து சீவன்முத்தராயினர் என்பதே இதற்குச்சான்றாகும். பிரமா, விட்டுணு முதலிய தேவர்களும், முனிவர்களும், அவுணர்களும், பிறரும் ஆலய வழிபாட்டினாலன்றோ தாம் தாம் விரும்பியவற்றைஎய்தி இன்புற்றார்கள். சம்பந்தர், அப்பர்சுவாமிகள் முதலிய நாயன்மாரும் தமது செய்கைகளினாலும் வாக்குக்களினாலும் ஆலய சேவையின் பெருமையை நன்கு காட்டியிருக்கின்றார்கள். சிவாலயங்கள் இல்லாத ஊர் எவ்வித வளப்பங்களினால் நிறைந்திருப்பினும் அவ்வூர் காட்டுக்குச் சமமாகும்.

"திருக்கோயி லில்லாத திருவி லூருந்
திருவெண்ணீ றணியாத திருவி லூரும்
பருக்கோடிப் பத்திமையாற் பாடா வூரும்
பாங்கினொடு பலதளிக ளில்லா வூரும்
விருப்போடு வெண்சங்க மூதா வூரும்
விதானமும் வெண்கொடியு மில்லா வூரும்
அருப்போடு மலர்பறித்திட் டுண்ணா வூரு
மவையெல்லா மூரல்ல வடவி காடே."

சிவபெருமான் இந்த அருமையாகிய மானுடப்பிறவியை எமக்குத்தந்தது தம்மை வழிபாடுசெய்து முத்தியின்பம் பெறும்பொருட்டேயாம். ஆதலால் இத்துணை விசேடமுள்ள ஆலயவழிபாட்டை நாடோறுஞ் செய்தல் வேண்டும். செய்தவர்களே மானுடப்பிறவியாலாகிய பயனை அடைவார்கள். சிவாலயங்களை நோக்குங்கண்களே கண்களாம். சிவனுடைய கோயிலிற் புகுங் கால்களே கால்களாம். அப்பெருமானைத் தரிசியாத கண்களாலும், திருக்கோயிலைப் பிரதக்ஷிணம் செய்யாத கால்களாலும், திருக்கோயிலை வலம் வந்து போற்றாத சரீரத்தாலும் யாது பயன்? அவை இருந்தும் பிரயோசன மற்றவைகளாம்.

வரகுணபாண்டியன் செங்கோலோச்சி அரசியற்றுநாளிலே ஒருநாள் காட்டிற்சென்று சூரியன் அஸ்தமிக்கும்வரையும் வேட்டையாடிக்கொண்டு, மதுரைக்குத் திரும்பினான். திரும்பி வரும்பொழுது வேகத்தோடு செல்லும் அவன்குதிரை அக்காட்டிற் படுத்திருந்த ஒரு பிராமணன் மேலே கால்வைக்க அவன் இறந்தான். இறந்த பிராமணனுடைய பிரேதத்தை அவன் உறவினர் பாண்டியனுடைய கடைத்தலைவாயிலிலே போட்டு நிகழ்ந்தவற்றை அறிவிக்க, பாண்டியன் வேண்டும் பொருள்கொடுத்து மயானக் கிருத்தியத்தை முடிப்பித்தான். அவனைப் பிரமகத்தி பிடித்தது.

பாண்டியன் பிரமகத்தி நீங்கும்பொருட்டு அரசமரத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்தும், அறுகுகொய்து பசுக்களுக்குக் கொடுத்தும், தானம்முதலிய புண்ணியங்களைச்செய்தும் பிரமகத்தி நீங்கவில்லை. பாண்டியன் பிரமகத்தியினால் வருந்தும்பொழுது பிராமணர்கள் அவனைநோக்கி, அரசனே! "நீ நாடோறும் விரதநெறியோடு சோமசுந்தரக்கடவுளை ஆயிரத்தெட்டுத்தரம் பிரதக்ஷிணம் செய்குதி, இப்படிப் பத்துத்தினம் செய்வையேல் சோமசுந்தரக்கடவுள் உனக்கு வழிகாட்டுவார்" என்றார்கள்.

வரகுணபாண்டியன் அதுகேட்டு, திருக்கோயிலை அடைந்து சோமசுந்தரேசரை வணங்கி, "அடியேனுடைய பழியைத் தீர்த்தருளும்" என்று விண்ணப்பித்தான். விண்ணப்பித்து ஆயிரத்தெட்டுமுறை வலம்வந்து வணங்கினான். பரமசிவனது கிருபையினாலே ஆகாயத்தினின்றும் "பாண்டியனே பிரதக்ஷிணம் ஒவ்வோரடிக்கு

இவ்வோர் அசுவமேதயாகபலங் கொடுக்கும். நீ அத்துணைச்சிறப்புற்ற பிரதக்ஷிணம் ஒவ்வொருநாளும் ஆயிரத்தெட்டுச் செய்துவந்தாய்; இக்காரணத்தினால் சந்தோஷங்கொண்டோம்: நீ சோழனோடு யுத்தத்தில் எதிர்க்கும்பொழுது அவன் புறங்காட்டியோட, நீ துரத்துஞ் சமயத்தில் திருவிடைமருதூரை அடைவாய். அங்கே பிரமகத்தியை நீக்கியருளுவோம்" என்றோர் அசரீரி தோன்றிற்று. பாண்டியன் அதுகேட்டு மகிழ்ந்து அரண்மனை அடைந்தான்.

சிலநாட்கழிய, சோழன் பாண்டியனோடு யுத்தஞ்செய்து முதுகிட்டான். வரகுணபாண்டியன் அவனைத்துரத்திக்கொண்டுபோகும் பொழுது காவேரியை அடைந்தான். அடைந்து பூசத்துறையிலே ஸ்நானஞ்செய்து திருவிடைமருதூரிற் சென்று, திருக்கோயிலின் கிழக்குவாயிலைக் கடந்துசென்றான். செல்லுதலும் பிரமகத்திப்பழியும் பாசமும் புறத்தே நின்றன. வரகுணதேவன் சிவலிங்கத்தைத் தரிசித்து அன்புமயமாய் நின்று தோத்திரஞ்செய்து வணங்கி மதுரையை அடைந்தான்.

ஆகவே போகங்களையும் மோட்சத்தையும் அடையவிரும்பினோர் யாவரும் ஆலய வழிபாட்டை மெய்யன்புடன் செய்தல் வேண்டும்.

உரு. ஆலய வழிபாடு.

II

ஆலய தரிசனத்துக்குச் செல்லுவோர் ஸ்நானஞ்செய்து தோய்த்துலர்ந்த வஸ்திரந்தரித்து, சந்தியாவந்தன முதலிய முடித்துக்கொண்டு செல்லுதல் வேண்டும். திருக்கோயிலுக்குச் சமீபமாக வந்தவுடன் கால்களைக்கழுவித் திருக்கோபுரத்தைத் தரிசித்து இரண்டு கைகளையுஞ் சிரசிலேகுவித்துக்கொண்டு உள்ளேபோய், பலிபீடத்துக்கு இப்பால் நமஸ்கரித்தல் வேண்டும். ஆடவர் அட்டாங்கநமஸ்காரமும், பெண்கள் பஞ்சாங்கநமஸ்காரமுஞ் செய்தல் வேண்டும். அட்டாங்க நமஸ்காரமாவது: தலை, கையிரண்டு, செவியிரண்டு, மோவாய், புயங்களிரண்டு என்னும் எட்டவயவங்களும் நிலத்திலே படும்படி வணங்குவதாம். பஞ்சாங்க நமஸ்கார

மாவது தலை, கையிரண்டு, முழந்தாளிரண்டு என்னும் ஐந்து உறுப்புக்களும் நிலத்திலே படும்படி வணங்குதலாம். திரயாங்க நமஸ்காரம் ஆடவர்களுக்கும் பெண்களுக்கும் பொது. அதாவது சிரசிலே இரண்டு கைகளையுங் குவித்தலாம். அட்டாங்க நமஸ்காரம் பண்ணும்பொழுது பூமியிலே சிரசை வைத்து, மார்பு பூமியிலே படும்படி வலக்கையை முன்னும் இடக்கையைப் பின்னும் நேரே நீட்டிப் பின் அம்முறையே மடக்கி, வலப்புயமும் இடப்புயமும் மண்ணிலே பொருந்தும்படி கைகள் அரையைநோக்கிநீட்டி, வலக்காதை முன்னும் இடக்காதைப் பின்னும் மண்ணிலே பொருந்தும்படி செய்தல்வேண்டும். நமஸ்கரித்து எழும்பி இரண்டு கரங்களையும் இருதயத்திற் குவித்துக்கொண்டு, பாதங்களை மெல்லவைத்து வலம் வருதல்வேண்டும். வலம் வரும்போது கொடித்தம்ப நிழலேனும், தூபி நிழலேனும் இருந்தால் அந்த நிழலில் மூன்றிலொரு பாகம் நீக்கி எஞ்சிய பாகத்திலே செல்லுதல் முறையாகும். ஆலய வணக்கம் செய்யும்பொழுது தேவாரம், திருவாசகம்முதலிய அருட்பாக்களை ஓதல் வேண்டும். தரிசனம் முடிந்தவுடன் சண்டேசுரர் சன்னிதியை அடைந்து கும்பிட்டு மூன்றுமுறை கைகொட்டித் தரிசன பலத்தைத் தரும்படி பிரார்த்திக்கவேண்டும். பின் பலிபீடத்துக்கு இப்பால் நமஸ்கரித்துக் கடவுளுடைய மந்திரத்தை இயன்ற உருச் செபித்து வீட்டுக்குச் செல்லுதல் வேண்டும்.

திருக்கோயிலிலே செய்யத்தகாத குற்றங்கள்:— ஆசாரமில்லாது போதல், கால்கழுவாது போதல், எச்சிலுமிழ்தல், மலசலங் கழித்தல், பாக்கு வெற்றிலை உண்டல், மூக்குநீர் சிந்தல், ஆசனத்திருத்தல், காலை நீட்டிக்கொண்டிருத்தல், மயிர் கோதி முடித்தல், சிரசிலே வஸ்திரந் தரித்துக் கொள்ளுதல், தோளிலே உத்தரீயம் இட்டுக்கொள்ளுதல், சட்டையிட்டுக்கொள்ளுதல், நிருமாலியத்தைக் கடத்தல், நிருமாலியத்தை மிதித்தல், வீண் வார்த்தை பேசல், சண்டையிடல், சுவாமிக்கும் பலிபீடத்துக்குங் குறுக்கே போதல், ஒருதரம் இருதரம் நமஸ்கரித்தல், ஒருதரம் இருதரம் வலம்வருதல், சுவாமிக்கும் பலிபீடத்துக்கும் இடையே நமஸ்கரித்தல், அபிஷேககாலத்திலும் நிவேதன காலத்திலும் வணங்குதல். திருவிளக்கவியக்கண்டும் தூண்டாதொழிதல் முதலாயினவாம். இக்குற்றங்களை அறிந்து செய்தவர் நரகத்திலே விழுந்து வருந்துவர்.

கலிங்கதேசத்திலே செங்கோல் செலுத்தி அரசாட்சிசெய்த காலிங்கராசனுடைய புத்திரனாகிய விராதன், மந்திரி புத்திரனாகிய சந்திரன், புரோகிதன் புத்திரனாகிய சுனந்தன், வாயிற் காவலாளன் புத்திரனாகிய சுகந்தன் என்னும் நால்வரும் தீர்த்தயாத்திரை செய்ய விரும்பினார்கள். விரும்பிய அவர்கள் தங்கள் தங்கள் பெற்றோரை வணங்கி, அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு முற்பிறப்பிற் செய்த வினைப்பகுதி செலுத்தச் சென்றார்கள். அந்நால்வரும் சுரேசுரம் என்னுந் தலத்தை அடைந்து, அங்கே எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபிரானை வணங்கினார்கள். சூரியன் அஸ்தமித்தான். அவ்விரவில் அரசகுமாரன் சிவாலயத்தில் நித்திரை செய்தான்; அவன் தலைகோதி முடித்து மயிரை உதிர்த்தான். மந்திரிகுமாரன் சிவாசாரியருடைய மடத்தில் தாம்பூலத்தை மென்று எச்சிலுமிழ்ந்து, அங்கே சயனித்தான். புரோகித குமாரன் நந்தன வனத்தில் எச்சிலுமிழ்ந்து, அங்கே துயின்றான். மற்றவன் திருக்குளப் படியில் உறங்கினான்; அவன் திருக்குளத்தினுள் மூக்குநீர் சிந்தினான். இவர்கள் சிவபெருமானுடைய திருவுள்ளம் வெறுக்கக் கூடிய செயல்களைச் செய்தமையால், பாவிகளாய், தொடங்கிய யாத்திரையும் முற்றுப்பெறாது, சிரரோகம், கண்டமாலை, மூக்கால் நீர்வடிதல் என்னும் நோய்களாற் பீடிக்கப்பட்டு இறந்து, நரகத் துன்பத்தை அடைந்தார்கள்.

உ௬. சிவாலயத் திருத்தொண்டுகள்.

சிவாலயத்தின் பொருட்டுச் செயற்பாலனவாகிய திருத்தொண்டுகள் திருவலகிடுதல், திருமெழுக்குச் சாத்துதல், திருநந்தனவனம் வைத்தல், பத்திரபுஷ்பம் எடுத்தல், திருமாலைகட்டுதல், சுகந்த தூபமிடுதல், திருவிளக்கேற்றல், தேவாரம் திருவாசகம் முதலிய அருட்பாக்களை மனங்கசியப் பாடல், ஆனந்தக் கூத்தாடல், திருக்கோயிற் பிரகாரங்களிலும் திருவீதியிலுமுள்ள புல்லைச் செருக்குதல், சந்தனம் கர்ப்பூரம் முதலிய பூசைத்திரவியங்கொடுத்தல் என்பனவைகளாம்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார்.

திருத்தாண்டகம்.

நிலைபெறுமா றெண்ணுதியே னெஞ்சே நீவா
நித்தலுமெம் பிரானுடைய கோயில் புக்குப்
புலர்வதன்முன் னலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப்
பூமாலை புனைந்தேத்திப் புகழ்ந்து பாடித்
தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்து மாடிச்
சங்கரா சயபோற்றி போற்றி யென்றும்
அலைபுனல்சேர் செஞ்சடையெம் மாதீ யென்று
மாரூரா வென்றென்றே யலறா நில்லே.

இத் திருத்தொண்டுகளாலே சிறப்புற்ற மெய்யடியார் பலருடைய சரித்திரம் திருத்தொண்டர் பெரியபுராணத்திலே காணலாம்.

திருமுனைப்பாடி நாட்டிலுள்ள திருவாமூரிலே வேளாளர் குலத்திலே புகழனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் மனைவியார் மாதினியார் வயிற்றிலே திலகவதியார் என்னும் புத்திரியாரும் மருணீக்கியார் என்கின்ற புத்திரரும் பிறந்தார்கள். மருணீக்கியார் பல கலைகளையும் கற்று வருவாராயினர். திலகவதியாருக்குப் பன்னிரண்டு வயசு ஆனபொழுது, அரசனிடத்தில் சேனாதிபதித் தொழிலில் அமர்ந்திருப்பவராகிய கலிப்பகையார் தமக்கும் திலகவதியாருக்கும் மணம் பேசுவித்தார். புகழனார் அதற்கு உடன்பட்டார். கலிப்பகையார் தாம் மணஞ்செய்யுமுன் அரசனேவலால் வடதேசத்தரசர்களை எதிர்த்து நெடுநாள் யுத்தஞ்செய்தார்.

இப்படி நடக்குங் காலத்திலே, புகழனார் தேகவியோகம் அடைந்தார். அவர் மனைவியாரும் அவருடனிறந்தார். திலகவதியாரும் மருணீக்கியாரும் பிதாமாதாக்களுக்குச் செய்யவேண்டிய அந்தியக் கிரியைகளைச் செய்து முடித்தார்கள். இங்கே இங்ஙனம் நடக்க, கலிப்பகையார் யுத்தகளத்தில் இறந்தார். இச்சமாசாரத்தைத் திலகவதியார் அறிந்து, நம்முடைய தந்தைதாயர்கள் என்னை அவருக்கே கொடுக்க நிச்சயித்திருந்தமையால், இவ்வுயிர் அவருக்கே உரியது என்று இறக்கத் துணிந்தார். ஆயினும் தமது தம்பியாராகிய மருணீக்கியாரது வேண்டுகோளின்படி தமது கருத்தைத் தடுத்து, வேறு மணஞ்செய்யாது வீட்டிலே தவஞ்

செய்துகொண்டிருந்தார். மருணீக்கியார் சமணர்களுடைய போதனை வலிமையினாலே ஆருகதசமயமே முத்தியைக் கொடுக்குஞ் சமயம் என்று அதிற் பிரவேசித்தார். பிரவேசித்து, சமண குருமாருட் சிரேட்டராய் விளங்கினார். திலகவதியார் சிவபெருமானிடத்தில் பத்திமிகுந்து, திருவதிகைவீரட்டானத்தை அடைந்து, சிவனை வணங்கி, விபூதி ருத்திராக்ஷந்தரித்து, தினந்தோறும் சூரியோதயத்துக்கு முன்னே திருக்கோயிலின் உள்ளும் புறமும் திருவலகிடுதல், சாணத்தினாலே மெழுகுதல், புஷ்பங்களைக் கொய்து வந்து திருமாலைகள் தொடுத்தமைத்துச் சுவாமிக்குச் சாத்தக்கொடுத்தல் முதலாகிய சிவதொண்டுகளைச் செய்துவந்தார். செய்துவருங்காலத்திலே, திலகவதியார் தம்முடைய தம்பியாரை ஆருகதசமயத்தினின்றும் தூக்கிக் காப்பாற்றவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்துவந்தார். சிவபெருமான் சொப்பனத்திலே தோன்றி "தபோதனியே! நாம் அவனைச் சூலைநோயினால் வருத்தி ஆட்கொள்வோம்" என்று கூறி மறைந்தருளினார்.

சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே தருமசேனர் என்னும் ஆருகதநாமத்தையுடைய மருணீக்கியாரது வயிற்றிலே சூலைநோய் உண்டாகிக் குடரைக் குடைந்தது. சமணர் அந்நோயைத் தங்கள் மந்திர சாமர்த்தியத்தினாலே தணித்தும் தணியாமையைக் கண்டு கைவிட்டார்கள். திலகவதியாரே தமக்கு உதவி என்று துணிந்து, தம்முடைய சமாசாரத்தை அவருக்கு அறிவிக்கும்படி ஒருவனை அனுப்பினார். அவன் தருமசேனனுடைய சமாசாரங்களைக் கூற, திலகவதியார் "நான் அங்கு வரேன் இதை நமது தம்பிக்குக் கூறு" என்று சொல்லி அனுப்பினார். அவன் அதை அறிவிக்க மருணீக்கியார் சோகித்து, சமணருடைய இடத்தைக் கடந்து இரவிலே ஒருவருங் காணாதபடி திலகவதியாருடைய மடத்தை அடைந்து வணங்கி, "தாயே! சூலைநோயைத் தாங்கவாற்றாமையால் உம்மையே சரண் என்று அடைந்தேன். அடியேன் கரையேறும் வழியை அருளிச்செய்க" என்றார். திலகவதியார் "இது சிவபிரானது அருளே, தம்முடைய திருவடியை அடைந்தோருக்கு அருள்புரியும் பரமசிவனைப்பணிந்து, அவருக்குத் திருத்தொண்டுகளைச் செய்யும்" என்று பணித்தருளினார். மருணீக்கியார் அதை ஏற்று நிற்க; தபோதனியார் திருவருளை

நினைந்து திருநீற்றைத் திருவைந்தெழுத்தோதிக் கொடுத்தார். மருணீக்கியார் பணிந்து வாங்கி அணிந்துகொண்டார்.

திலகவதியார் திருப்பள்ளி எழுச்சிக் காலத்தில் திருவலகுந் திருமெழுக்குந் தோண்டியு மெடுத்துக்கொண்டு தம்பியாரை அழைத்துக்கொண்டுபோனார். மருணீக்கியார் திருவதிகைவீரட்டானேசுரரைத் தொழுது வலங்கொண்டு. விழுந்து வணங்கிச் சூலை நோய் நீங்கும்பொருட்டுச் சிவபெருமான்மேல்,

கூற்றாயின வாறு விலக்ககிலீர்
கொடுமைபல செய்தன நானறியேன்
ஏற்றாயடிக்கே யிரவும் பகலும்
பிரியாது வணங்குவ னெப்பொழுதும்
தோற்றாதென் வயிற்றி னகம்படியே
குடரோடு துடக்கி முடக்கியிட
ஆற்றேனடியே னதிகைக் கெடில
வீரட்டானத் துறையம் மானே.

என்று தொடங்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடினார். உடனே சூலைநோய் நீங்கிற்று. அப்பொழுது மருணீக்கியார் சிவபிரானுடைய கருணைக்கடலில் அமிழ்ந்தி, சரீரம் முழுவதும் உரோமாஞ்சங் கொள்ள, கண்கள் ஆனந்த நீர் சொரிய, நிலத்திலே விழுந்து புரண்டு அபர்ச்சி கொண்டார். இப்படி நடக்கும் வேளையில் "நீ ஞானமயமாகிய தேவாரப் பதிகத்தைப் பாடியமையால், உனக்குத் **திருநாவுக்கரசு** என்னும் பெயரே எழுலகங்களிலும் வழங்குக" என்று சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே ஒரு அசரீரி ஆகாயத்திலே தோன்றியது. திருநாவுக்கரசுநாயனார் மனம் வாக்குக்காயம் என்னும் மூன்றினாலுந் திருப்பணி செய்யவிரும்பி, சிவசின்னந் தரித்துத் தியானமரு உணர்வும், துதிரூபமாகிய தோத்திரமும், உழவாரத் திருப்பணிவிடையும் உடையவர் ஆயினர். திலகவதியார் சிவபெருமான் தமது தம்பியாரை ஆட்கொண்ட திறத்தை நினைந்து மகிழ்ந்து வணங்கினார். திலகவதியார் சிவபெருமானுடைய திருக்கோயிற் றிருத்தொண்டைச் செய்திருந்து மோக்ஷத்தை அடைந்தார்.

திருக்கடவூரில் அவதரித்த கலயர் என்பவர் அவ்வூரில் வீற்றிருக்கும் வீரட்டநாதருக்குக் குங்குலியத்தூபம் இட்டுவந்தார்.

இட்டுவருங் காலத்தில் திருவருளால் வறுமை உண்டாயிற்று. உண்டாகியும், தாம் செய்துவந்த திருத்தொண்டிலே தவறாதவராயிருந்தார். ஒருதினம் அவர் மனைவியார் பசியினால் வருந்தும் புத்திரர்களைப்பார்த்து இரங்கி, தம்முடைய தாலியைக் கணவர்கையிற் கொடுத்து நெல்லு வாங்கிக்கொண்டு வரும்படி கூறினர். அதை வாங்கி நெல்லுக்குச் சென்றவர், ஒருவன் குங்குலியப்பொதி கொண்டு எதிரேவரத் தாலியைக்கொடுத்து அப்பொதியை வாங்கிக்கொண்டு ஆலயத்துக்குச்சென்று அங்கே தூபமிட்டுக்கொண்டு இருந்தார். சிவபெருமான் அன்றிரவு அவரது வீடு முழுவதிலும் பொற்குவியலும் நெற்குவியலும் பிறகுவியலும் நிறையும்படி செய்தார். செய்து அம்மனைவியாருக்குக் கனவிலே கிருபைசெய்தார். உடனே அவர் விழித்துத் திருவமுது பாகஞ்செய்ய முயற்சித்தார். பின்னர், பெருமான் நாயனருடைய கனவிலே தோன்றி, "பக்தனே, நீ வீட்டுக்குச்சென்று பாலுஞ் சோறும் உண்டு பசியை ஒழி" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். நாயனர் வீட்டையடைந்து நிதிக்குவையைக் கண்டு, திருவருளைத் துதித்தார். மனைவியார் கணவரையும் சிவனடியார்களையுந் திருவமுது செய்வித்தார். குங்குலியக்கலயநாயனர் குங்குலியத்தூபமிடுதலாகிய திருப்பணியைச் செய்துகொண்டிருந்து சிவபதமடைந்தார்.

இச்சரித்திரங்களாலே சிவாலயத்தொண்டின் மகிமை உணர்த்தப்பட்டது.

உஎ. திருவிளக்கிடுதல்.

ஆலயம் முதலியசிவசன்னிதானங்களிலும், பூசையிலும் யாகம் முதலியவற்றிலும் விளக்கிடுதல் மகா புண்ணியமாம். விளக்கிடுதல் சரியைத் தொழில்களுள் விசேடித்ததாகச் சொல்லப்பட்டது. தீபமேற்றுபவர்களும், தீபந் தாங்குபவர்களும், தீபத்துக்கு நெய் உதவுபவர்களும் பாபம்நீங்கி உண்மைஞானவிளக்கம் அடைந்து சிவபெருமானுடைய திருவடியை அடைவார்கள். திருவிளக்கிடுதலாகிய சிவபுண்ணியத்தின் மகிமையை,

திருநாவுக்கரசு நாயனர்.

"பெரும்புலர் காலை மூழ்கிப் பித்தற்குப் பத்த ராகி
யரும்பொடுமலர்கள்கொண்டாங்கார்வத்தையுள்ளேவைத்து

விரும்பிநல் விளக்குத் தூபம் விதியினு லிடவல் லார்க்குக்
கரும்பினிற் கட்டி போல்வார் கடவூர்வீ ரட்ட னாரே"

என்னுந் திருச்செய்யுளால் உணர்க.

மாவலி என்பான் முற்பிறப்பில் எலியாகப் பிறந்து சிவாலயத்துள்ள விளக்கிலிடப்பட்ட திரியை அபுத்திபூருவமாகத்தீண்டி ஓங்கியெரியச்செய்த காரணத்தாலன்றோ புவனம் யாவையும் பொது அறப் புரக்கும் வாழ்வையும் ஈற்றில் முத்தியையும் அடைந்தான். இங்ஙனமாயின், புத்திபூர்வமாகத் திருவிளக்கிடுவார் அடையும் பலன் இவ்வளவினதென்று கூறுதே உணர்ந்துகொள்ளலாம். மெய்யன்புடன் திருவிளக்கேற்றியவர்களுடைய சரித்திரங்கள் பல உள. நமிநந்தி அடிகள் நாயனுருடைய சரித்திரத்தைக் காட்டுவாம்.

சோழநாட்டிலேயுள்ள ஏமப்பேறூரிலே, அந்தணர் குலத்தில் விபூதியே மெய்ப்பொருள் என்று அறியுந் துணிபுடையவரும், சிவபெருமானது திருவடிகளை அல்லும்பகலும் வழிபடுதலேஇன்பமாகவுடையவருமாகிய நமிநந்தி அடிகள் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் திருவாரூரை அடைந்து வன்மீகநாதரை வணங்கி வருவாராயினர். ஒருநாள் வன்மீகநாதரை வணங்கி எழுந்து பெருவாழ்வடைந்து, பாங்கரிலுள்ள அரநெறியென்னும் ஆலயத்தை அடைந்தார். அடைந்து காதலோடு வணங்கிப் பல திருத்தொண்டுகள் செய்து, எண்ணில்லாத தீபமேற்றுதற்கு விரும்பிய நாயனுர், அப்பொழுது மாலைக்காலமாதலும் அப்பாற் செல்லிற் பொழுது செல்லும் என்று நினைத்துச் சமீபத்தில் ஒரு வீடிருந்தது கண்டு அது சமணர் வீடென்று அறியாதுபோய்ச் "சிவாலயத்தில் விளக்கேற்றுவதற்கு நெய் தாருங்கள்" என்று கேட்டார். அவர்கள் "கையிலே அக்கினி வைத்திருக்கும் நுங்கடவுளுக்கு விளக்கு மிகையாகும்; இங்கே நெய் இல்லை; நீரை முகந்து எரியும்" என்று கூறினுர்கள். நமிநந்தியடிகள் அதைக்கேட்டுப் பொருராகி, மனவருத்தத்துடன் சிவனது கோயிலை அடைந்து நமஸ்கரித்தார்.

அப்பொழுது "நமிநந்தியே! நீ உன் மனக்கவலையை நீக்குதி; சமீபத்திலிருக்கின்ற குளத்தில் நீரை முகந்துகொண்டுவந்து விளக்கேற்றுதி" என்றோர் அசரீரிவாக்கு எழுந்தது. அதுகேட்டு நமிநந்தியடிகள், சிந்தை தெளிந்து, திருவருளைத் துதித்து, குளத்தில்

இறங்கி, சிவநாமத்தை உச்சரித்து, நீரை முகந்துகொண்டு கோயிலிலே வந்து, அகலிலே முறுகிய திரியில் அந்நீரை வார்த்து, விளக்கேற்றினர். அது சுடர்விட்டெரிந்தது. அதுநோக்கி அவ்வாலயம் நிறைய நாடறியும்படி நீரினாலே திருவிளக்கெரித்தார். திருவிளக்கு இரவிலே நின்று எரியும்படி, குறைகின்ற தகளிகளுக்கெல்லாம் நீர்வார்த்து, தமது வீட்டையடைந்து மறுநாட்காலையில் கோயிலுக்குவந்து, பல திருத்தொண்டுகளைப் பகலிற்செய்து இரவில் திருவிளக்கேற்றுவர். இந்தப்பிரகாரம் திருத்தொண்டுகளைச் செய்திருந்து சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை அடைந்தனர்.

உ௮. சிவநின்மாலியம்.

சிவபெருமானுடைய திருமேனியில் தரிக்கப்பட்ட விபூதி, புஷ்பம், சந்தனம் முதலியவைகளும், அப்பெருமானுக்கு நிவேதிக்கப்பட்ட திருவமுது முதலியவைகளும் சிவநின்மாலியப் பொருள்களென்று சொல்லப்படும். இவைகளை அணிவதாலும் உட்கொள்ளுவதாலும் பாவம் தேய்ந்து முத்தியின்பங் கைகூடும். இந்த நின்மலப்பொருட்களை ஆசாரியராயினும், தீக்ஷை முதலியவற்றினால், உயர்ந்தோராயினும் கொடுக்கும்பொழுது அவரைவணங்கி, இருகரத்தாலும் பெற்றுக்கொண்டு மீட்டும் வணங்குதல் வேண்டும். சிவநின்மாலியப்பொருள்களை ஒருகையினாலே பெற்றுக்கொள்ளுதலும் ஆசனத்திருந்து பெற்றுக்கொள்ளுதலும், அவைகளை இகழ்தலும், காலினாலே மிதித்தலும், கடத்தலும், அசுத்தமான இடங்களிலே வைத்தலும் உய்தியில் குற்றங்களாகும். இக்குற்றங்களைச் செய்தோர் தண்டிக்கப்படுவர்.

துருவாசமுனிவர் காசியிலே ஒரு சிவலிங்கந் தாபித்துப் பூசை செய்தார். செய்யும்பொழுது சிவபிரானது திருமுடியினின்றும் ஒரு தாமரைப்பூ விழ, அதை இருகரங்களாலும் ஏந்தி, கண், சென்னி, மார்பு ஆகிய தானங்களிலே அணைத்து, விடைபெற்றுக்கொண்டு சுவர்க்கத்துக்குச் சென்றார். செல்லும்பொழுது இந்திரன் அசுணர்களைக் கொன்று வெற்றிமாலைசூடிச் சேனைக்கடல் சந்திக்க, வெள்ளையானையில் பவனிவந்தான். அப்பொழுது தேவர்கள் கையுறைகளைக்கொடுத்து வணங்கினர்கள்.

துருவாசமுனிவர் தம்முடைய கரத்திலிருந்த பூவை நீட்டினர். மதியற்றவனுகிய இந்திரன் செல்வச்செருக்கினுல் அப் புட்பத்தை ஒருகையினுல் வாங்கி மதயானையின் மத்தகத்தின்மேல் வைத்தான். யானை தன்மேல் வைக்கப்பட்ட தாமரைப்பூவை விழுத்திக் காலினுலுழக்கிச் சென்றது.

துருவாசமுனிவர் அதுகண்டு கோபித்துப் பார்த்து, "மெய்யன்பர்கள் அருவருத்துத்தள்ளிய, எளிய செல்வத்தினுலாய செருக்கையுடையவனே! நீ யாது காரியஞ்செய்தாய்? தேவர்கள் தரும் கையுறைகளையே பெரிதாக மதித்தாய்! முழுமுதற்கடவுளாகிய சிவபிரானது முடிமேற் சாத்தப்பட்ட பூவை வணங்காது வாங்கி, யானை மிதித்துச் சிந்த அதன்மேல் வைத்தாயே! விட்டுணுவினுடைய இறுமாப்பும், பிரமனுடைய இறுமாப்பும், உன் இறுமாப்பும் சிவபிரானைப்பூசித்த பேறென்று உணர்ந்திலையே! பேதையே! இச்சிவத்துரோகத்தினுல் "உன்னுடைய தலையும்பாண்டியராசன் ஒருவனது வளையினுலே அறுக. இந்த வெள்ளை யானை காட்டானையாகக் கடவது" என்று சபித்தார்.

தேவர்கள் நடுநடுங்கி, துருவாசமுனிவரை விழுந்து நமஸ்கரித்து, "சுவாமீ! நமது அரசனும் யானையும் கொடும் பாவஞ் செய்தமையினுல் சபித்தீர்; இச்சாபத்தை நீக்கியருளுக" என்று பிரார்த்தித்தார்கள். துருவாசமுனிவர் திருவுளமிரங்கி, "சிவநின்மாலிய நிந்தனை பரிகாரத்தினுலே நீங்காது; இந்திரனுக்குத் தலையளவாக வந்தது முடியளவாகப் போகக்கடவது; வெள்ளை யானை காட்டு யானையாகி நூறு ஆண்டுகள் சென்றதற்குப் பின் முன் போலாகக்கடவது" என்று பிறிது சாபஞ்சொன்னர். துருவாசமுனிவர் சாபப்படி இந்திரன் உக்கிரபாண்டியனுல் மகுடபங்கம் அடைந்து அவமானமுற்றுன்.

வெள்ளையானை சுவர்க்கநீங்கி, அறிவிழந்து காட்டியானையாகி, நூறுவருடங்கழியக் கடம்பவனத்திற் புகுந்து, பொற்றுமரை வாவியைக் கண்டது. உடனே மெய்யறிவு தோன்ற ஸ்நானஞ்செய்து பழைய வடிவுபெற்று, பூசைசெய்து சுவர்க்கமடைந்து இனிது வாழ்ந்திருந்தது.

உகூ. சிவத்திரவியங் கவர்தல்.

சிவபெருமானை நிந்தித்தலும், குரு சங்கமங்களை நிந்தித்தலும் ஈசுரத் துரோகங்களாகிய அதி பாதகங்களாவதுபோல, சிவனுக்கும் குரு சங்கமங்களுக்கும் உரிய திரவியங்களை அபகரிப்பதும் ஈசுரத்துரோகமாகிய அதி பாதகமாம். ஈசுரத்துரோகம் எவ்வகைப்பட்ட பிராயச்சித்தத்தாலும் தீராது.

சிவத்திரவியங்களைக் கவர்ந்தவர்களும், கவருதற்கு உடன்பட்டவர்களும், கவருதற்கு முயன்றவர்களும், அவரோடு நட்புக் கொள்ளுபவர்களும் நரகத்துன்பமடைந்து, அது அனுபவித்தபின் பூமியிலே மலக்கிருமி முதலியனவாகப் பிறந்திறந்து, பின் மனிதப் பிறவி எடுத்து நோய்களினாலும் பசியினாலும் வருந்துவார்கள்.

விதாதா என்பவன் அங்கதேசத்திலிருந்து செங்கோல் செலுத்தி அரசாட்சி செய்துவந்தான். அவனுக்கு அசித்தன் என்பவன் புரோகிதனாய் இருந்தான். விதாதா இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்து வருங்காலத்திலே நாரதமுனிவர் அரசசபைக்குப் போனார். அரசன் அவரைக் கண்டு விரைந்து சென்று பூசித்துத் தனது சிங்காசனத்தின்மீது இருத்தி வணங்கினான். முனிவர் அரசனை நோக்கி மன்னனே! உன் பிதா சுவர்க்கலோகத்தில் இந்திரனது சபையில் இருக்கின்றான். அவன், தான் மேலவர்களது சொற்படி தருமத்தைச் செய்து இந்திரபோகத்தைப் பெற்றதாகவும், நீயும் நல்ல தருமவழியாக நடந்து அரசாட்சிசெய்ய, தான் விரும்புவதாகவும் உனக்குச் சொல்லும்படி என்னிடத்திலே கூறினான். என்று சொல்லியருளினார். அதன்பின்னர், அரசனது பக்கலாகவிருந்த அசித்தனை நோக்கி, "உன் பிதா நரகத்தில் மிகுந்த துன்பங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றான். யான் அவ்விடஞ் சென்றபொழுது உனக்குச்சொல்லும்படி மேல்வருமாறு கூறினான்.

"யான் அங்கதேசத்தில் ஒரு அரசனுக்கு மந்திரியாயிருந்தேன். பொருளாசை மிகுதியால் தருமத்தை வெறுத்துப் பெருந் திரவியத்தைத் தேடிப் பாதுகாத்தேன். அப்பெரும் பாவத்தால் இந்த நரகத்திற் கிடந்து வருந்துகின்றேன். யான் சம்பாதித்த

பொருள்களை என்வீட்டுத் தூணடியிற் புதைத்துவிட்டேன், அதை என்மகனுக்குச் சொல்லவில்லை. இவைகளைத் தேவரீர் அவனுக்குக் கூறி அத்திரவியத்தை எடுத்துத் தருமத்தைச்செய்து, என்னையும் நரகத்தினின்று மீட்கும்படி சொல்லவேண்டும்."

இவ்வாறு அரசனும் மந்திரியும் தெரியும்படி கூறிய நாரத முனிவர் மீண்டார். அசித்தன் தனது வீடுசென்று தூணின்கீழ்த் தோண்டிப் புதையலை எடுத்துத் தருமங்களைச் செய்தான். புண்ணியங்களைச் செய்தமையால் அவன் தாதை நரகத்தினின்று நீங்கிச் சுவர்க்கத்தை அடைந்தான்.

ஒரு தினம் அரசனும் மந்திரியும் பிராமணர்களை வருவித்துத் தானஞ் செய்யத் தொடங்கினார்கள். தொடங்கிய அவர்கள் உண்ணப்படுவனவற்றைப் படைத்தார்கள். சிலருக்கு வாழைப்பழம் படைக்காமையின், அப்பிராமணர்கள் கறுத்து நோக்கி. "எங்களுக்கு மாத்திரம் வாழைப்பழம் அரிதாய்விட்டதா?" என்றார்கள். அரசன் அசித்தனை நோக்கி, "நூறு வாழைப்பழம் அழைத்தி" என்று கூறினான். அப்பொழுது ஒரு பிராமணன் "இதற்கு மேற்கே வீமேசுரம் என்னுஞ் சிவதலம் இருக்கின்றது" அவ்வாலயத்துக்குரிய வாழைச்சோலையில் பழுத்தகுலை இருக்கின்றது" என்று கூறினான். அசித்தன் என்பான் அங்கே நின்ற சிலரை நோக்கி, அதற்குத்தக்க விலையைக் கொடுத்து அனுப்பினான். அவ்வாலயத்தில் உள்ளவர்கள் சிவத்திரவியங்களின் உயர்வை எடுத்துச் சொல்லி, "சிவபெருமானுடைய அபிடேகத்திற்கன்றி வேறொன்றற்குங் கொடுப்பதில்லை" என்றார்கள். ஏவலாளர்கள் திரும்பிவந்து அரசனுக்குக் கூறினார்கள். அசித்தன் அவர்களை நோக்கி, "விலையை அவர்களிடம் போட்டுவிட்டுத் தகுதியான நூறு வாழைப்பழங்கள் எடுத்துவாருங்கள்" என்று கோபத்தோடு சொல்லியனுப்பினான். மந்திரியினுடைய கட்டளைப்படி ஏவலர்கள் தோட்டத்தினுட்போய், பணத்தை எறிந்துவிட்டு, பெரியகுலையாக எடுத்துக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தார்கள். அரசனும் மந்திரியும் அப்பழங்களைப் பிராமணர்களுக்குப் பரிமாறித் தங்கள் எண்ணத்தை நிறைவேற்றினார்கள்.

அவ்வாலயத்திலுள்ள மெய்யன்பினராகிய மறையவர்கள் ஏவலாளர் வீசிய பணத்தை எடுக்காது, அரசனுக்கு முறையிட்டார்கள். அரசன் அவர்கள் கூறியதைச் செவிசாத்தினானல்லன்.

அரசன் சிவத்திரவியங் கவர்தற்கு இணங்கியமையினால் அவன் பிதாவை நரகத்திற் செலுத்தினார்கள். அரசனுடைய நாட்டையும் மனைவியையுங் குறுநிலமன்னர் கைக்கொண்டார்கள். அசித்தன் என்பவனது கண்களையும் தோண்டி எறிந்தார்கள். அவன் இறந்து நரகத்தைஅடைந்தான். அவன் செய்த புண்ணியத்தினால் சுவர்க்கத்தை அடைந்த பிதாவும் நரகத்தை அடைந்தான். வாழைப்பழத்தைத் தந்தாலல்லது உண்ணேனென்ற பிராமணர்களும், சிவனுக்குரிய அப்பழங்களைக் கொண்டுவந்தவர்களும், அத்தோட்டத்திலிருக்கிறதென்று அடையாளங் காட்டினவனும் ஆகிய இவர்கள் எல்லோரும் நரகத்தை அடைந்தார்கள், அரசன் கயரோகத்தினால் வருந்தி நரகத்தை அடைந்தான்,

சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா.

நின்னபிடே கப்பழத்தை நீண்மறையோர்க் கீந்தவிறை
துன்னுகுடி யோடழிந்தான் சோமேசா—பன்னில்
நடுவின்றி நண்பொருள் வெஃகிற் குடிபொன்றிக்
குற்றமு மாங்கே தரும்.

---

௩௦. குருசங்கம வழிபாடு.

தீக்ஷைவைத்தவர், வித்தைகற்பிப்பவர், பதிபசுபாச உண்மைகளைப் போதிப்பவர், சமயாசாரக் கிரியைகளைச் செய்பவர், முதலியோர் குரு எனப்படுவர். நிருவாணதீக்ஷிதர், விசேடதீக்ஷிதர், சமயதீக்ஷிதர் என்னும் முத்திறத்துச் சிவ பக்தர்கள் சங்கமம் எனப்படுவர். குருவையும் சிவனடியாரையும் மனிதனென்று பாவியாது, சிவனென நினைத்து மனம் வாக்குக் காயங்களினாலே வழிபடல்வேண்டும். குரு சங்கமங்களிடத்து அன்பு செய்யாது அவமானஞ்செய்து சிவனிடத்துப் பக்தியுள்ளவர் போல் ஒழுகுதல் வயிறுவளர்க்குங் காரணமாகவும், இடம்பங் காரணமாகவுஞ் செய்யும் நடிப்புமாத்திரையேயன்றி வேறில்லை

சிவ பக்தியுடையவர்களுக்கு அச் சம்பந்தம் உள்ளவருடைய இணக்கம் சிவபக்தியை வளர்க்கும். அச் சம்பந்தம் இல்லாதவருடைய இணக்கம் சிவபக்தியைக் கெடுக்கும். குருவும் அடியாரும் தம் வீட்டுக்கு வரின் இன்சொற் சொல்லி ஆசனத்திலிருத்தி நமஸ்கரித்து, எழுந்து கும்பிட்டு விபூதிவாங்கித் தரித்து, மீட்டும் நமஸ்கரித்து, அவர் "இரு" என்றபின் இருத்தல்வேண்டும்.

தாம் பிறரை வணங்கும்போது அவ் வணக்கம் சிவனுக்கென்று சிந்தித்தல் வேண்டும். தம்மைப் பிறர் வணங்கும்போது இவ் வணக்கம் நமக்கல்ல; நம்மிடத்து இருக்கும் சிவனுக்காம் என்று சிந்தித்தல் வேண்டும். மாணக்கர் தாம் குருவுக்கு எவ்வளவு பொருள் கொடுப்பினும் தம்மைக் குருவுக்கு அடிமையாக ஒப்புக் கொடுத்தலேயன்றி அப் பொருளைப் பிரதி உபகாரமாக நினைத்தல்கூடாது. தீக்ஷாகுருமுதலாயினோர் சிவபதமடைந்த மாச நட்சத்திரத்திலாயினும் திதியிலாயினும் அவரைக் குறித்துக் குருபூசை செய்துவரல்வேண்டும்.

இன்னும் தமிழ்வேதத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிச் சமய ஸ்தாபனஞ்செய்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனர் முதலிய சமயகுரவர் நால்வருக்கும், பெரியபுராணத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய சேக்கிழார் நாயனருக்கும், மெய்கண்டதேவர் முதலிய சந்தானசாரியர் நால்வருக்கும், திருக்குறளைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவள்ளுவ நாயனருக்கும் இயன்றமட்டும் குருபூசை செய்தல் அவசியமாம். குருபூசை செய்ய இயலாதவர் இயன்ற பொருள்களைக் கொடுத்துப் பூசையைத் தரிசித்தல்வேண்டும். அதுவும் இயலாதவர் கறி திருத்துதல் முதலிய தொண்டுகளைச் செய்தல்வேண்டும்.

குருவுக்கும் சிவனடியாருக்குஞ் செய்யத்தகாத குற்றங்கள்:—

கண்டவுடன் இருக்கைவிட்டெழாமை, அவர்எழும்பும்போது உடன் எழாமை, அவர் திருமுன்னே உயர்ந்த ஆசனத்திலிருத்தல், காலைநீட்டிக்கொண்டிருத்தல், போர்த்துக்கொண்டிருத்தல், அவர் தரும் பொருளை ஒரு கையாலே வாங்குதல், அவருக்குக்கொடுக்கும் பொருளை ஒரு கையாற் கொடுத்தல், அவர் கோபிக்கும்பொழுது தாமுங் கோபித்தல், அவருடைய ஆசனம் முதலியவற்றைத் தாம் உபயோகித்தல் முதலியவைகளாம்.

கிருத யுகத்திலே தேவராசனுகிய இந்திரன் தேவசபையில் அரம்பையர்களுடைய ஆடலையும் பாடலையும் கண்டும் கேட்டும் களிப்புறுவானுயினன். அப்பொழுது தேவகுருவாகிய வியாழ பகவான் அங்கே வந்தனர். இந்திரன் அவர் வருதலைக் கண்டும் இருக்கைவிட்டெழுந்து வழிபடாது வாளாஇருந்தான். அதுகண்ட வியாழபகவான் அவ்விடத்தினின்று போயினர். இந்திரனுடைய செல்வம் சிறிதுசிறிதாகக் குன்றியது. இந்திரன் குருவை நிந்தித்த பாதகத்தினுல் இது விளைந்தது என்று நினைந்து, குருவை எவ்விடத்துந்தேடிக் காணுது, பிரமதேவரிடத்திற் சென்று, நிகழ்ந்ததை விண்ணப்பஞ்செய்தான். பிரமதேவர் குருநிந்தனையால் இந்திரனுக்கு மேல் நிகழ்வதனை அறிந்து, "நீ உனது குருவாகிய வியாழனைக் காணுமளவும், அவுணனுகிய விசுவரூபனை உனக்குக் குருவாக்கிக் கொள்ளுதி" என்ருர். இந்திரன் விசுவரூபனைக் குருவாக்கிக்கொண்டு, அவனை ஒரு யாகஞ்செய்யும்படி வேண்டினுன். அவுணன் புறத்திலே தேவர்களுக்கு ஆக்கம் பெருகுக என்று கூறி, அகத்திலே அசுரர்க்கு உய்யுந்திறம் உண்டாகுக என்று செய்தான். இவ் வஞ்சனையை அறிந்த இந்திரன் தன் குலிசாயுதத்தினுலே விசுவரூபனுடைய தலைகள் மூன்றையும் வெட்டினுன். துவட்டா தன் குமாரனுகிய விசுவரூபனை இந்திரன் கொன்றமையைக் கேள்வியுற்று, ஒரு யாகஞ்செய்து யாககுண்டத்தினின்று விருத்திரனைத் தோற்றுவித்து, இந்திரனைக் கொல்லும்படி ஏவினுன். இந்திரன் அவனைத் தனது குலிசத்தினுலே கொன்ருன். உடனே பிரமகத்திதோஷம் இந்திரனைப் பிடித்துக் கொண்டது. இந்திரன் அச்சங்கொண்டு ஒருதடாகத்தில் விழுந்து தாமரை நாளத்தில் ஒளித்துக்கொண்டான்.

அதன்பின்பு தேவர்கள் பிரகஸ்பதி பகவானை வணங்கி, தமக்கு அரசனில்லாத குறையை விண்ணப்பித்தார்கள். வியாழன் தடாகத்தில் ஒளித்துக்கொண்டிருந்த இந்திரனைக் கூவி, வெளிப்பட்டு வந்த அவனை அழைத்துக்கொண்டு திரும்பினுர். இந்திரன் "சுவாமீ! இப்பழி நீங்குவது எங்ஙனம்?" என்ருன். வியாழன் "இப்பழி பூமியிலே தீரும்; அங்கே வா" என்ருர். இந்திரன் குருவுடன் வந்து பல தலங்களை வணங்கி, கடம்பவனம் என்னும் பெயரையுடைய மதுரையை அடைந்தான். அவனைக்

கொலைப்பழி விட்டு நீங்கியது. அங்கே சிவலிங்கத்தைக் கண்டு பூசித்து வணங்கினன். சிவபெருமான் தோன்றி, "சித்திரை மாதத்தில் வரும் சித்திரை நட்சத்திரத்தில் நம்மை வந்து பூசிப்பா யாக; உனக்கு முத்தியைத் தருவோம்" என்று மறைந்தருளினர். பின் குருவைப்பூசித்து, "அபராதம் பொறுத்தருளுக" என்று விண்ணப்பஞ்செய்து சுவர்க்கமடைந்து, அரசாட்சி செய்திருந்தான்.

கூக. நக்கீரர்.

பொய்யடிமையில்லாப் புலவர்களாகிய நக்கீரர் முதலிய வித்துவான்களை உயிர்த்துணைவர்களாகக் கொண்டு ஒழுகுகின்ற வங்கிய சூடாமணி என்னும் பாண்டியன், வசந்தகாலத்தில் ஒரு நாள் மேல்மாளிகையில் தன் மனைவியோடிருந்தான். அப்பொழுது மந்தமாருதத்தோடு தன் மனைவியின் கூந்தல் வாசனைவீச, அப் பாண்டியன் தன் மனையாளது கூந்தலின் இயற்கை வாசனையாகும் என்று மதித்து, அதனைப் பிறருக்குப்புலப்படுத்தாது தன் மனதிற் பொருந்திய நுண்பொருள் விளங்கும்படி ஒரு செய்யுள் செய்யும் புலவன் இதைக்கொள்க என்று ஆயிரம்பொன் நிறைந்த ஒரு கிளியைச் சங்கமண்டபத்தின் முன்னே தூக்கினன். புலவர் யாவரும் தமக்குத் தோன்றியவாறு பாக்களைப் புனைந்து அரசன் முன்னர்ச்சென்று சாற்றினர். அவைகளனைத்தையும் பாண்டியன் வெறுத்ததினல் அவர்கள் வறிதே அகன்றார்கள். அப்பொற்கிளி அறுப்பவரின்றி இருந்தது. இருக்குங் காலத்தில் பஞ்சம்வந்தது.

சோமசுந்தரக்கடவுளை வழிபடும் ஆதிசைவராகிய தருமி என்பவர், தமக்குப் பொருள் வரவின்மையாற் கவலையுற்றுச் சோமசுந்தரக்கடவுளை அடைந்து அவருக்கதனை முறையிட்டார். கடவுள் அருள்சுரந்து, "அன்பனே! நீ வருந்தேல்; பாண்டியராசன் தன் கருத்தைவிளக்கி, ஒரு செய்யுள் செய்யும் புலவன் கைக் கொள்ளும்படி ஆயிரம்பொன்னை அமைத்ததோர் கிளியைச் சங்க மண்டபத்துக்குமுன்னே தூக்கியிருக்கின்றான்; இப்பாட்டை உரைத்து அதைப் பெற்றுக்கொள்ளுதி" என்று,

"கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ

பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலி
னறியவு முளவோ நீயறியும் பூவே."

என்னும் பாசுரத்தை அளித்தருளினர்.

அதனாற் சந்தோஷம்மிக்க தருமியும் அவ்வரசனுக்கு அப்பாடலாகிய அமிர்தத்தைப் புகட்டினர். பாண்டியன் தான் கருதியபடி இருத்தலால் மகிழ்ந்து, "இப்பாடலைச் சங்கப் புலவர் முன்னிலையில் அரங்கேற்றுவீராக" என்றான். தருமி சபையில் அரங்கேற்ற, புலவர்கள் மகிழ்ந்தார்கள். நக்கீரர் கல்விச் செருக்கினல் "நீயுரைத்த பாட்டு பிழையுடைத்து" என்றார். அது கேட்ட தருமி துக்கமுடையராய் விரைந்து சென்று ஆலவாய் அடிகளுக்கு முறையிட்டார். பரமசிவன் ஒரு புலவருருக்கொண்டு, சங்கப் புலவரிடத்துச் சென்று, "எமது செய்யுளுக்குக் குற்றங் கூறினவர் யாவர்?" என்றார். நக்கீரர் யானே என்று தருக்கிக் கூறினர். சிவபெருமான் "குற்றம் யாது சொல்" என்றார். நக்கீரனர், மகளிரது கூந்தலுக்கு நாற்றம் செயற்கையாயல்லாமல் இயற்கையாகவுள்ளதோ? ஆகையால் இக்கவி குற்றமுடைத்து" என்றார். பெருமான் "தேவ மகளிர் கூந்தலுக்கு மணம் இயற்கையாக உளதன்றோ?" என்றார், நக்கீரர் "தெய்வமகளிர் கூந்தலும் நறுநாற்றத்தை இயற்கையாகவுடையதன்று" என்றார். சோமசுந்தரக் கடவுள் "நீ வழிபட்டேத்தும் காளத்தி நாதரது பாகத்தமர்ந்த ஞானப்பூங்கோதையினது கூந்தல் எத்தன்மையது" என்று வினவினர். நக்கீரர் செருக்கினல் "அதுவுஞ் செயற்கை மணமுள்ளதே" என்று சாதித்தனர். அது கண்டு பரமசிவன் தமது நெற்றிக்கண்ணையும் திருச்சடையையுங் காட்டியருளினர். நக்கீரர் "வடிவமுழுதுங் கண்களைக் காட்டினலும், செய்யுள் பிழையுடையதே" என்றார். கடவுள் இயற்கைவாசனை வீசும் அம்பிகையினது கூந்தலைச் செயற்கைமணமுடையதென்று இழித்துக் கூறினை; ஆதலால் நீ குட்ட நோயடைந்து அலைக" என்றார். நக்கீரர் சரீரம் நடுங்கி இரங்கி, "கருணைக்கடலாகிய எந்தையே! உண்மை ஞானமில்லாத அடியேன் செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டு, திருவருள்புரிக" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர். பெருமான் திருவுளமிரங்கி,

"நீ கைலை காணில் இந்நோய் தீரும்" என்று பணித்து மறைந்தருளினர். தருமி பொற்கிளிபெற்று மகிழ்ந்தார்.

தமிழ் நாவலர் கைலை செல்ல விரும்பி, மற்றைப் புலவர்களிடத்துப் பிரியாவிடை பெற்றுக்கொண்டு, பல தலங்களையும் வணங்கி, இமயத்தையடைந்து, அங்கேயுள்ள பொய்கையொன்றில் நீராடி, அதன் கரையிலுள்ள ஆலவிருட்சத்தடியில் தியானஞ் செய்திருந்தார். அப்பொழுது ஒரு கிளையினின்றும் ஓர் இலையானது பாதி நிலத்திலும் பாதி சலத்திலுமாக விழுந்தது. நிலத்தில விழுந்த பாதி பறவையும், நீரில் விழுந்த பாதி மீனுமாகத் தம்முள் ஒன்றையொன்று இழுத்தன. நக்கீரர் அவ்வதிசயத்தைக்கண்டு தியானநிலை தவறினர். அற்றைப் பொழுதில் ஒரு பெரிய பூதம் நக்கீரரைத் தூக்கிக்கொண்டு சென்று, இவர்போல் தியானத்தினின்றும் வழுவிய தொளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றென்பதின்மருடன் மலைக்குகையினுள்ளே வைத்து நீராடச்சென்றது. அக்குகையிலுள்ள அவரெல்லாம் ஏக்கமுற்றுப் புலவரைநோக்கி "நீ இங்கே வருதலால் ஆயிரமென்னும் தொகையராயினேம்; இனி நாம் அப்பூதத்துக்கு இரையாவேம்" என்று வருந்தாநின்றார்கள். நக்கீரர் அதைக்கேட்டு வருந்தாது சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்கு இத்துன்பத்தைநீக்குதல் அரிதாமோ என்றுநினைத்துத் **திருமுருகாற்றுப்படை** என்னும் பிரபந்தத்தைப் பாடிமுடித்து அக்கடவுளுடைய திருவடிமீது சாத்தினர். முருகக்கடவுள் மயில்வாகனருடராய் எழுந்தருளி, நக்கீரரை அப்பூதம் உண்ணுங்காதலால் அணுகும்பொழுது ஒரு தண்டினல் அதனை அடித்துச் சங்கரித்து, நக்கீரரையும் மற்றையோரையுஞ் சிறைவிடுத்தருளினர்.

நக்கீரர் அறுமுகக்கடவுளை வணங்கி, "ஐயனே! அடியேனது செருக்கினல், திருவாலவாயில் எழுந்தருளியிருக்கும் எந்தை எனக்குக் குட்டநோயைத் தந்து, இது கைலை தரிசித்தாற்றீரும் என்றருள்செய்தார். ஆதலால் திருக்கைலாசத்தையுங் காட்டி எனது நோயை நீக்கியருளுக" என்று பிரார்த்தித்தார். முருகக்கடவுள் எமது பிதாவாகிய சிவபெருமான் இன்ன கைலை என்று சுட்டியுரையாமையால் தென்கைலையிலும் இப்பிணி நீங்கும்" என்று திருவுளங்கொண்டு, நக்கீரருக்கு ஒரு தடாகத்தைக்காட்டி "நீ இத்தடா

கத்திலே மூழ்கின் திருக்கைலாசகிரியைக் காண்பாய்" என்றார். நக்கீரர் சுப்பிரமணியக்கடவுளைத் தொழுது தடாகத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து தென்கைலை தோன்றப் பொன்முகலியாற்றில் எழுந்தார்.

நக்கீரர் உடனே வியாதியகன்று, விழிகள் நீர் சொரியக் கைகள் சிரமேலேற நாகலிங்கப் பெருமானையும் ஞானப்பூங் கோதை அம்மையாரையும் பணிந்து திருவைந்தெழுத்தை உச்சரித்து அன்புமயமாகிக் கைலைவேறு காளத்திவேறு என்னுஞ் சிந்தனையின்றி, **கைலைபாதி காளத்திபாதி** என்னும் **வெண்பா அந்தாதியைப்** பாடினர். சிவபெருமான் அவருக்கு அருள்செய் யுமாறு திருவுள்ளங்கொண்டு, எதிரே தோன்றி "அன்பனே! உனக்கு வேண்டியனவற்றைக்கூறுதி" என்றருள்செய்தார். நக்கீர தேவர் "அடியேனது உடற்பிணியைப் போக்கிய அருட்குன்றே! அறிவைமூடும் ஆணவப்பிணியையும் நீக்கி, தேவரீரது திருவடிநீழலில் இருத்தியருளுக" என்று விண்ணப்பித்தார். சிவபெருமான் மலபரிபாகமும் சத்திநிபாதமுமுற்ற நக்கீரரைத் தமது திருவடியில் இருத்தியருளினர்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

திருத்தாண்டகம்.

மின்காட்டுங் கொடிமருங்கு லுமையாட் கென்றும்
விருப்பவன்காண் பொருப்புவலிச் சிலைக்கை யோன்காண்
நன்பாட்டுப் புலவனாய்ச் சங்க மேறி
நற்கனகக் கிழிதருமிக் கருளி னோன்காண்
பொன்காட்டக் கடிக்கொன்றை மருங்கே நின்ற
புனக்காந்தள் கைகாட்டக் கண்டு வண்டு
தென்காட்டுஞ் செழும்புறவிற் றிருப்புத் தூரிற்
றிருத்தளியான் காணவனென் சிந்தை யானே.

---

௯௨. சுப்பிரமணியக்கடவுளும் ஔவையாரும்.

சரசுவதியின் அம்சமாய்ப் பிறந்து, விநாயகக்கடவுளைப் பூசித்து அக்கடவுளின் திருவருளைப்பெற்ற ஔவையார், அரச சபையை வெறுத்து, கல்விச் செருக்கினல் அகங்காரமுற்றுக் காட்டுமார்க்கமாக வந்தார். சுப்பிரமணியக்கடவுள் ஔவை

யாரின் கல்விச் செருக்கை நீக்கவும், ஒரு கலாவிநோதஞ் செய்ய வுந் திருவுளங்கொண்டருளினர்.

ஔவையார் வரும் வழியில் குமாரக்கடவுள் பசுக்களை மேய்க்கும் ஒரு இடைச் சிறுவராகி, கோல்பொருந்திய கையை யுடையவராய், நாவல் மரத்திலேறிப் பழம் தின்பவர்களைப் போல நடித்து நின்றார். பசியினால் மிக வருந்திநின்ற ஔவையார் சுப் பிரமணியக் கடவுளாகிய இடைச் சிறுவரைநோக்கி, "குமாரனே! பழத்தில் மிக்க விருப்பமுடையவனாக இருக்கின்றனை! என் பசி நீங்கச் சிலபழம் கொடுக்க" என்றார். "தாயே! சுடுபழம் தருவோ மா? சுடாப்பழம் தருவோமா? எதுவென்று கூறுவாயானால் இப் பொழுதே கொடுப்போம்" என்றார்.

ஔவையார் கேட்டுத் திகைத்து நாவற் பழங்களிற் சுடும் பழத்தை எங்கேயாவது கண்டதும் கேட்டதுமில்லை. சுடாத பழங்களே எங்கும் இருப்பதைக் கண்டும் கேட்டுமுள்ளோம். இதென்ன புதுமையென்றுஆலோசித்து, அதனைஅறிவோமென்று, "பிள்ளையே! சுடுகனி தருக" என்று சொன்னார், குமாரசுவாமியா கிய பாலவடிவினர் நன்றாய்க் கனிந்த சில பழங்களை மணலின் மீது எறிந்தார். அப்பழங்களை ஔவையார் எடுத்துப் பசிக் கொடுமையினால் விரைந்து உண்பதற்கு விரும்பி பழங்களி லொட்டியிருந்த மண் போகுமாறு வாயால் ஊதினர். அதனைப் பார்த்த எம்பெருமான் கிழவியே! சுட்டதுபோலும்? சுட்டது போலும்? என்று திருக்கரங்களைத் தட்டிச் சிரித்தார். ஔவை யார் அதுகேட்டு மிகவும் நாணி, "அறிவான் முதிர்ந்து எமக்கு நிகராவார் ஒருவருமிலரென்று இறுமாந்தோமல்லவா? அகத்திய முனிவருடைய சிறியகையுள் பெருங்கடல் உழுந்தளவாக்கி ஆச மிக்கப்பட்டதே! சிற்றுளியாலே பெருமலை தகர்ந்து ஒளிதல் கண்கண்ட விஷயமே. அறிவு யாரிடத்தடங்கிற்று. அறிவுக்கும் எல்லையுண்டோ? இதுநாள்வரையும் எவராலும் வெல்லப்படாமல் கூரிய மதிகொண்ட புலவர்களையெல்லாம் வென்று சிறப்புற்று விளங்கினேன். இத்தினத்தில் ஒரு சிறுவன் வெள்கச்செய்தன னே. இதுஎன்னே" என்று துன்பசாகரத்தில் ஆழ்ந்தார்.

குமாரக்கடவுள் கண்டு "முதியாய்! நீ வருந்தலை" என்று தமது சுயவடிவத்தைக் காட்டி நின்றனர். ஔவையார் பரவச

மாய், பன்முறை துதித்துநின்றூர். சுப்பிரமணியக்கடவுள் கிருபா நோக்கஞ்செய்து, "பண்டிதையே! உன்னுடன் கலாவினேதஞ் செய்ய வந்தோம். இனியது எது?" என்று விஞவியருளினர்.

ஔவையார்.

"இனியது கேட்கிற் றனிநெடு வேலோய்!
இனிது இனிது வேகாந்த மினிது
வதனினு மினிது வாதியைத் தொழுத
லதனினு மினிது வறிவுள் ளோரைக்
கனவிலு நனவினுங் காண்பது தானே"

என்று கூறினர்.

அதைக்கேட்ட கடவுள் "கலைக்கிழத்தியே! நன்று நன்று. இனியது கூறினை; கொடியனவற்றையும் இவ்வுலகத்தார் அறிந்தொழுகுமாறு தெரிவிப்பாய்!" என்று கட்டளை செய்தருளினர்.

அதற்கு விடையாக,

"கொடியது கேட்கி னெடியவெவ் வேலோய்
கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது
வதனினுங் கொடிது விளமையில் வறுமை
யதனினுங் கொடிது வன்பிலாப் பெண்டி
ரதனினுங் கொடிதிங் கறையி
னின்புற வவள்கையி லுண்பது தானே."

என்ற கவியை ஔவையார் சொற்றனர். அதுகேட்ட முருகவேள் "ஔவையே! அரியவற்றுளெல்லாம் அரியது யாது"? என்று விஞவியருளினர்.

ஔவையார்,

"அரியது கேட்கின் வரிவடி வேலோய்!
அரியது மானுட ராத லரிது
மானுட ராயினுங் கூன்குருடு செவிடு
பேடு நீங்கிப் பிறத்த லரிது
பேடு நீங்கிப் பிறந்த காலையு
ஞானமுங் கல்வியு நயத்த லரிது
ஞானமுங் கல்வியு நயந்த காலையுந்
தானமுந் தவமுந் தாஞ்செய்த லரிது
தானமுந் தவமுந் தாஞ்செய்வ ராயின்
வானவர் நாடு வழிதிறந் திடுமே."

என்று உத்தரங்கூறினர். "பெரியவற்றுளெல்லாம் பெரியது யாது" என்று குமாரக்கடவுள் கேட்டருளினர். ஔவையார் அவருடைய திருவடிகளை வணங்கி, "எங்கள் தெய்வமே! தேவரீர் அறியாத தொன்றுண்டோ? எல்லாவறிவுமுடைய தேவரீர் நாயினுங் கடைப்பட்ட பேதையேனை வினவல், பிதாமாதாக்கள் தமது சிறுவர்களது வாயினின்றுண்டாகும் குதலை வார்த்தையைக் கேட்டுச் சந்தோஷமுறுதல் போன்றது" என்று கூறுவாராயினர்.

"பெரியது கேட்கி னெரிதவழ் வேலோய்!
பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது
புவனமோ நான்முகன் படைப்பு
நான்முகன் கரிமா லுந்தி வந்தோன்
கரிய மாலோ வலைகடற் றுயின்றோ
னலைகடல் குறுமுனி யங்கையி லடக்கங்
குறுமுனி யோகல சத்திற் பிறந்தோன்
கலசமோ புவியிற் சிறுமண்
புவியோ வரவினுக் கொருதலைப் பார
மரவோ வுமையவள் சிறுவிரன் மோதிர
முமையோ விறைவர் பாகத் தொடுக்க
மிறைவரோ தொண்ட ருள்ளத் தொடுக்கந்
தொண்டர்தம் பெருமையைச் சொல்லவும் பெரிதே."

என்று கூறிய உத்தரத்தைக் குமாரக்கடவுள் கேட்டு மகிழ்ந்து "பண்டிதாய்! உனது விடைகளைக் கேட்டுச் சந்தோஷமுற்றேம்; பசி, பிணி, நரை, திரை முதலியன இல்லாதபடி நெடுங்காலம் வாழ நினைப்பையேயாகில் சேரநாட்டிலே பெருமலையின் முழையிடத்தே கருநெல்லியிலே அமிர்தம் போன்ற இனிய பழமொன்றிருக்கின்றது. அரசனாகிய அதிகமான் நெடுமான் வஞ்சியைப் பாடிக் கேட்பாயானால் தருவான். அதை உண்டு நன்குவாழ்குதி" என்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தருளினர். அத்திருவாக்கின்படியே ஔவையார் கொங்கநாட்டில் கருவூரை அடைந்து, அங்கே அரசாட்சி செய்திருந்த அதிகமாநெடுமான்வஞ்சியைப்பாடி, நெல்லிக்கனியுண்டு நெடுநாள் வாழ்ந்திருந்தனர்.

---

௨௩. முசுகுந்தச்சக்கரவர்த்தி.

முன்னொருநாளிலே திருக்கைலாசமலையிலுள்ள சோலையில் உமாமகேசுவரர் வீற்றிருக்கும்பொழுது, ஒரு முசுவானது அவர் இருவர்மீதும் வில்வப்பத்திரங்களைப் பறித்துச் சொரிந்துகொண்டிருந்தது. சிவபெருமான் திருவுளமிரங்கி அதற்கு மெய்ஞ்ஞானத்தைக் கொடுத்தருளினர். ஞானமுதிக்கப்பெற்ற முசு பார்வதீபரமேசுவரர்களை அன்போடு வணங்கி, "அடியேன் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளுக" என்று பிரார்த்தித்தது. சிவபெருமான் "நீ பிழை செய்திலாய்; வில்வப்பத்திரங்களைக்கொண்டு நம்மைப் பூசித்தாய்; ஆதலால், நீ மனுவமிசத்திற் பிறந்து உலக முழுவதையும் அரசாளுவாய்" என்று அருள் புரிந்தார். முசு அத்திருவாக்கைக் கேட்டுத் துன்பமடைந்து, "அடியேன் உங்களைத் தரிசித்து அழியாப் பெருஞ் செல்வத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருத்தலை விட்டு, அழியுஞ் செல்வ வலையில் அகப்படுவேனாயின் எங்ஙனம் உய்வேன்?" என்றது. சிவபெருமான் கேட்டு, "முசுவே! நீ பூமியை அரசாண்டிருந்து பின்னர் நம்மிடத்து வருதி" என்று கூறியருளினர். அப்பொழுது அம் முசுக்கலை, "எம்பெருமானே! இம் முசுவின் முகத்தோடு பிறக்கும்வண்ணம் அருள்புரிக" என்று கூறிற்று. சிவபெருமான் அவ்வரத்தை அதற்குக் கொடுத்தருளினர். முசுக்கலை பூமியில்வந்து அரிச்சந்திரமஹாராசனுக்கு ஒரு வழித்தோன்றலாய் முகம் முசு; மற்ற அவயவங்களெல்லாம் பேரழகுடையதாகிப் பிறந்து, முசுகுந்தன் என்னும் நாமத்தைப் பொருந்தியிருந்தது. இவ்வாறு பிறந்த முசுகுந்தன் சோழநாட்டிலுள்ள கருவூரிலிருந்துகொண்டு செங்கோல்செலுத்தி வருவானாயினன்.

அம்முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தி ஒருநாள் தனது குலகுருவாகிய வசிட்டமுனிவரிடத்திற் போய் அவருடைய பாதங்களை வணங்கி, "சுவாமீ! சுப்பிரமணியக்கடவுளுடைய விரதங்களையெல்லாங்கூறியருளுக" என்றுகேட்டான். வசிட்டமுனிவர் **சுக்கிரவாரவிரதம், கார்த்திகைவிரதம், கந்தஷஷ்டிவிரதம்** ஆகிய சுப்பிரமணிய விரதங்களை அநுட்டிக்கும் முறையையும், அநுட்டித்தோர் பெற்ற பேறுகளையும் அவன் அறியும்படி விரிவாக

உபதேசித்தருளினர். அரசன் இருஷியிடம் உத்தரவுபெற்று அள வில்லாத காலம் முருகக்கடவுளைத் தியானித்து அவ்விரதங்களை அநுட்டித்தான். முருகக்கடவுள் வீரவாகு முதலிய வீரர்களும் பூதர்களுஞ்சூழத் தோன்றி அருளினர். முசுகுந்தன் முருகக்கட வுளை வணங்கி, "அடியேன் பூமியை ஆளும்படி வீரவாகு முத லிய வீரர்களைத் துணைவர்களாகத் தந்தருளுக" என்று பிரார்த்தித் தான். சுப்பிரமணியக்கடவுள் அவ்வாறே கொடுத்து அருள் புரிந்து மறைந்தனர். முசுகுந்தன் வீரவாகு முதலியோருக்குப் பல வரிசைகளை உதவிச் சேனைத்தலைவர்களாக்கினன். அக்காலத்தில் தேவ அரம்பையர்கள் பூவுலக அரசர்கள்மாட்டு வளர்ந்தார்கள், முசுகுந்தன் வீரவாகு முதலியோருக்கு அவர்களை மணஞ் செய்வித் தான். வீரவாகு புட்பகந்தி என்னுங் கன்னிகையை மணந்து சித்திரவல்லி என்னும் பெண்ணைப் பெற்று அரசனுக்கு மணஞ் செய்துகொடுத்தார். பின்னும் அனகன் சனகன் என்பவரைப் பெற்றார். மற்றைய வீரரும் பல பிள்ளைகளைப் பெற்றார்கள். வீர வாகு முதலியோர் மற்றை அரசர்களை வென்று, முசுகுந்தனுக்குக் கீர்த்தியை நிறுவினார்கள். முசுகுந்தன் சித்திரவல்லியைச் சேர்ந்து அங்கிவன்மனைப் பெற்று மகிழ்ந்தான்.

முசுகுந்தன் அரசாட்சி செய்துவருங் காலத்திலே, வலன் என்பான் இந்திரனை எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தான். இந்திரன் அவனை வெல்லமாட்டாது முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தியை அழைத்தான். அவன் வீரர்களோடுவந்து தேவசேனாபதியாந் தலைமையைத் தாங்கி, அவுண சேனைகளை அழித்தான். அவுணசேனைகள் அழி தலும் இந்திரன் வலனைக் கொன்று வெற்றிபெற்று, முசுகுந்தனை அழைத்துத் தனது கோயிலில் இருத்தி உபசாரங்களைச் சொல்லி, அதன்பின்னர் விட்டுணுவினாலே பூசிக்கப்பட்ட தியாகராசமூர்த்தி யைப் பூசித்தான். முசுகுந்தன் அவரைக்கண்டு, "திருக்கைலாச மலையில் இருந்த கோலத்தைத் தரிசித்து, பெரு மகிழ்ச்சியடைந்த யான் இப்பொழுது மானிடப்பிறவியால் மயங்கினேனே" என்று கூறி அவரை நோக்கித் துதிப்பானாயினன்:—

"ஏகனே போற்றி யார்க்கு மீசனே போற்றி யம்மை
பாகனே போற்றி மேலாம் பரஞ்சுடர்ுருவே போற்றி
மேகமார் களனே போற்றி விடைமிசை வருவாய்போற்றி
மோகமார் தக்கன் வேள்வி முடித்திடு முதல்வா போற்றி,,

முசுகுந்தன் துதிப்ப, சிவபெருமான் கிருபைசெய்து, "நீ எம்மைப் பூமியிற் கொண்டுபோய்ப் பூசிக்குதி" என்றருள்புரிந்தார். முசுகுந்தன் ஆச்சரியமடைந்தான். இந்திரன் பூசைமுடித்து, முசுகுந்தனுக்கு ஆபரணாதிகளைக்கொடுத்து, "இன்னும் உனக்கு வேண்டியதைச் சொல்லுதி" என்றான். முசுகுந்தன் "நீ பூசைசெய்கிற கடவுளை எனக்குக் கொடுக்குதி" என்றான். இந்திரன் அரசனே! இம்மூர்த்தியை விட்டுணுவே எனக்குத்தந்தார். அவர் சம்மதம் உண்டாயின் தருவேன்" என்றான் முசுகுந்தன் விட்டுணுவிடைய சம்மதம் பெற்று அதைத் தேவராசனுக்கு அறிவித்தான். புரந்தரன் வருந்தி ஒரு உபாயத்தை நினைத்துத் தேவத்தச்சனைக் கொண்டு தான் வைத்துப் பூசிக்கும் சோமாஸ்கந்தமூர்த்திபோன்ற ஆறு திருவடிவங்களைச் செய்வித்து, ஒவ்வொன்றாக முசுகுந்தனுடைய கையிற் கொடுக்க அவன் வாங்கிச் சிவன் அருளாமையால் ஆறு தரமும் "இவர் அவரன்று" என்று கூறினான். இந்திரன் விட்டுணு பூசித்த மூர்த்தியைக் காட்டினான். அப்பொழுது சிவபெருமான் "அன்பனே! உன்னிடம் வந்தோம்" என்றருள் செய்தார். முசுகுந்தன் மகிழ்ந்து "இவரைத் தருக" என்று வாங்கினான். வாங்கி இந்திரனிடம் விடைபெற்று விட்டுணு பூசித்த சோமாஸ்கந்தரைத் திருவாரூரில் பிரதிட்டைசெய்து, மற்றை ஆறு மூர்த்திகளையும் திருநாகைக்காரோணம், திருநள்ளாறு, திருக்காறாயல், திருக்கோளரியூர், திருவான்மியூர், திருமறைக்காடு என்னுந் தலங்களில் ஒருநாளில் தாபித்துச் சிரத்தையோடு பூசை செய்வித்து, திருவாரூர்த் தியாகராசருக்கும் மற்றைத்தலங்களில்உள்ளமூர்த்திகளுக்கும் மகோற்சவம் நடத்தினான். நடத்திய முசுகுந்தன் திருவருள்வழிநின்று செங்கோல் நடாத்தி அங்கிவன்மனுக்கு முடிசூட்டித் திருக்கைலாசமலையை அடைந்தான். வீரவாகு முதலியோரும் தம் புதல்வருக்குத் தங்கள் வரிசைகளைக் கொடுத்து, தவஞ்செய்து கந்தகிரியை அடைந்தார்கள்.

முசுகுந்தன் முருகக்கடவுளுடைய விரதங்களை அனுட்டித்தே இத்துணைப் பெருமைகளை அடைந்தான். ஆதலால் கந்தசுவாமியுடைய விரதங்களை முறைப்படி அனுட்டித்தவர் நினைத்த வரங்களைப் பெறுவர்.

---

௯௪. கரிக்குருவி உபதேசம்பெற்றது.

சுகுண பாண்டியன் என்பவன் அரசாட்சி செய்துவருங் காலத்திலே, ஒருவன் முற்பிறவியிலே மிகுந்த தருமத்தையே செய்து சிறிது பாவமுஞ் செய்த காரணத்தினால் கரிக்குருவியாகப் பிறந்தான். அக்கரிக்குருவி இரத்தஞ்சோருந் தலையையுடையதாய், பறவைகளுக்கெல்லாம் எளியதாகி, வனத்துட்சென்று ஒரு மரத்தில் இருந்தது. இருக்குமெல்லையில் அகமும் புறமும் தூயவரும் தீர்த்தயாத்திரைக்காகப் புறப்பட்டவருமாகிய ஒருவர் அடியார்கள் சிலரை நோக்கி, மதுரைத் தலத்தினதும் பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தினதும், சோமசுந்தரமூர்த்தியினதும் பெருமைகளைக் கூறினார். அதைக் கொம்பரிலிருந்த கரிக்குருவி கேட்டு, ஞானம்பெற்று, இப்பிறவியை ஒழிப்பதற்கு, முனிவர் கூறியதே உறுதியென்று துணிவுகொண்டு எழுந்து மதுரையை அடைந்தது. அடைந்த கரிக்குருவி பொற்றாமரை வாவியில் ஸ்நானஞ்செய்து சோமசுந்தரக் கடவுளை வலம்வந்து மனதினுற்றொழுது இருந்தது. இங்ஙனமாக மூன்று தினங்கள் கழிந்தன.

மீனாட்சியம்மையார் சோமசுந்தரக்கடவுளைநோக்கி, "தலைவரே, இக்கரிக்குருவி செய்யுஞ் செய்கை என்னை?" என்று வினாவினார். சிவபெருமான் அதனுடைய செய்கைகளெல்லாவற்றையுந் திருவாய்மலர்ந்தருளி, பக்தியையும் நியமத்தையும் மேற்கொண்ட பறவைமீது கிருபாநோக்கம் வைத்து மந்திரோபதேசஞ் செய்தருளினார். குருவி சிவபெருமான் உபதேசித்த மந்திரத்தைக் கேட்டுச் சிற்றுணர்ச்சி நீங்கி, "முற்பிறப்பிற் சிவதருமத்தைச் செய்தமையால் இப்பிறப்பில் இம்மந்திரத்தை உபதேசம் செய்தருளினீர்; இது வருபிறப்பில் நல்லநெறிக்கேதுவாதலால் மும்மையிலும் வலியுடையோனாயினேன்" என்று துதித்து, "என்னுடைய மரபுக்கெல்லாம் வலியான்என்னும் பெயர் வழங்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தது. சிவபெருமான் "அங்ஙனமே ஆகுக" என்று கிருபைசெய்தருளினார். கரிக்குருவி சிவபெருமான் உபதேசித்தருளிய மந்திரத்தைப் பயின்று முத்தியடைந்தது.

௩௫. விட்டுணு.

விட்டுணு சிவபெருமானுடைய அடியவருள் விசேடமுடைய வராய்த் தேவர்களுக்கெல்லாந் தலைவராயுள்ளவர். இவர் கரிய நிறமும், ஒரு தலையும், இரண்டு கண்களும், நான்கு கரங்களும், இரண்டு பாதங்களுமுடையவர். துளசிமாலையையும், சங்கு, சக்கரம், தண்டு, வில், வாள் என்னும் பஞ்சாயுதங்களையுந் தரித்திருப்பர். கருடனை வாகனமாகவும், இலக்குமியைச் சத்தியாகவும் உள்ளவர். விட்டுணு சிவபெருமானுடைய திருவருளாலே, திதி கிருத்தியத்தைச் செய்கின்றார்.

தேவர்களும் அசுரர்களும் பல வர்ஷங்களாகக் கொடும் போர் செய்தபொழுது, தேவர்கள் வலியிழத்தலும் விட்டுணு அசுரரோடு எதிர்த்தார். அவுணர்கள் பயந்து, ஓடிப் பிருகுமுனிவருடைய மனைவியும், இலக்குமியினுடைய தாயுமாகிய கியாதியினிடத்தில் அடைக்கலம் புகுந்தார்கள். விட்டுணு கோபம் மிகுந்து ஆச்சிரம வாய்தலில் நின்ற மாமியைக்கொன்று, அவுணரைச் சங்கரித்துச் சென்றனர். பிருகு மனைவி இறந்துகிடப்பது கண்டு "இதைச்செய்த விட்டுணு அளவற்ற பிறவிகளை எடுத்து வருந்தக் கடவன்" என்று சபித்தனர். விட்டுணு காஞ்சியிற் சிவபெருமானைப் பூசித்தார். அப்பொழுது சிவபெருமான் எழுந்தருள, விட்டுணு வணங்கி, "பிருகுமுனிவரிட்ட சாபத்தை நீக்கியருளுக" என்று விண்ணப்பித்தனர். சிவபெருமான் "விட்டுணுவே! கேள், நமது அடியவர்கள் அருளிற்கூறினும், வெகுண்டுகூறினும், அவை அவ்வப்பயனைப் பயந்தே விடுவதல்லது பழுதுரு; நீ நம்மை வழிபடும்பேற்றினல் பூமியில் பத்துப்பிறப்புக்களுண்டாம்; அப்பத்துப் பிறப்பும் உலகத்துக்கு உபகாரமாகும்" என்று கூறி மறைந்தருளினர்.

சிவபெருமான் அருளியபிரகாரம் விட்டுணு கொண்ட பத்துப் பிறப்புகள்: மற்சம், கூர்மம், வராகம், நரசிங்கம், வாமனர்,

பரசுராமர், பலராமர், தசரதராமர், கிருஷ்ணர், கற்கி என்பவைக ளாம். சோமுகன் என்னும் அசுரத்தலைவன் வேதங்களைக் கவர்ந்து கொண்டுசென்று சமுத்திரத்தில் ஒழித்தான். அப்பொழுது விட்டுணு மற்சவடிவேற்றுச் சோமுகனைப் பின்றெடர்ந்து சென்று அவனுயிரையொழித்து, வேதங்களைப் பிரமாவிடம் கொடுத்தார். அதனுலே விட்டுணு கருவங்கொண்டு, உயிர்களை வருத்தினர். சிவபெருமான் மீனினது கண்ணைப்பறித்து, அவரது கருவத்தை யடக்கி, அவரது வேண்டுகோளின்படி அதனைச் சாத்தியருளினர்.

தேவரும் அசுரரும் கூடி அமிர்தமெடுத்து உண்ணும்பொருட்டுப் பாற்கடலைக் கடைந்தார்கள். அவர்கள்கொண்ட மந்தரமலையாகிய மத்து, சமுத்திரத்திலமிழ்ந்தாமற் தாங்கும்பொருட்டு விட்டுணு கூர்மாவதாரங் கொண்டார். அவ்வவதாரத்தில் விட்டுணு கருவங் கொண்டமையால் சிவபெருமான் ஆமையின் ஓட்டைப் பிடுங்கித் தரித்தருளினர். முன்னேர்காலத்தில் இரணியாக்கன் என்னும் அசுரன் பூமியைக்கவர்ந்து பிலத்துட் சென்றன். திருமால் பன்றி வடிவங்கொண்டு, இரணியாக்கனைக் கொன்று பூமியை முன்போலப் பதித்தருளினர். அதனுலே திருமால் அகங்காரங் கொண்டார். சிவபெருமான் அப்பன்றியினது கொம்பைப் பிடுங்கித் தரித்து, விட்டுணுவின் அகங்காரத்தை நீக்கியருளினர். விட்டுணு இரணியன் என்னும் அசுரனைக் கொல்லும்பொருட்டு நரசிங்காவதாரங் கொண்டனர். பின்பு அகந்தைகொள்ளச் சிவபெருமான் நரசிங்கத்தோலை உரித்துப் போர்த்துக் கிருபைசெய்தருளினர். திருமால் மாவலி என்னும் அசுரனை அடக்கும்பொருட்டு வாமனவதாரங் கொண்டனர். சிவபெருமான் தருக்குற்ற வாமனரது முதுகெலும்பைப்பிடுங்கி அவரது கருவத்தை அடக்கி அருள்செய்தார். திருமால் இவ்வைந்து அவதாரங்களையும் கொண்டபொழுது அவ்வத்தொழிலை முடித்த பின்னர் கருவங்கொள்ளச் சிவபெருமான் அக்கர்வத்தை அடக்கினமையால் இந்த ஐந்து அவதாரங்களும் நிக்கிரக அவதாரம் எனப்படும்.

பூமியிலுள்ள மனுடர்களை நீதிதவறுமல் இரட்சிக்கும்பொருட்டுப் பரசுராம அவதாரம், பலராம அவதாரங்களைக் கொண்டனர். இலங்கையிலிருந்து அரசாட்சி செய்தவனுகிய இராவணனை வதைக்கும் பொருட்டு, தசரதனிடத்தில் இராமர் என்னும்

பெயரோடு அவதரித்தனர். பாரதயுத்தம் நடத்திப் பூமி பாரந்தீர்க்கும் பொருட்டுக் கிருஷ்ணராக அவதரித்தார். இன்னும் யுகம்முடிவில் உலகத்தை அழிக்கும்பொருட்டுக் கற்கி அவதாரமும்எடுப்பர். விட்டுணு மற்றைய நான்கு அவதாரங்களையுங் கொண்டபொழுது அகங்காரஞ் சிறிதுமில்லாமல் சிவபெருமானையே பரம்பொருள் என்று பூசைசெய்து வணங்கி அப்பெருமானுடைய திருவருளைப் பெற்றனர். ஆதலினல் இந்த நான்கு அவதாரங்களும் கற்கி அவதாரமும் அநுக்கிரக அவதாரங்கள் என்று சொல்லப்படும். இவர் உலகத்தை இரட்சிக்கும் பொருட்டு இன்னும் எடுத்த அவதாரங்கள் பல.

விட்டுணுமூர்த்தி ததீசிமுனிவரை எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து தமது சக்கராயுதத்தை அம்முனிவர்மீது செலுத்தினர். அச்சக்கரம் முனிவரது வச்சிர தேகத்திற் பட்டு நுதிமடிந்து அழிந்தது. விட்டுணு, சலந்தரனைச் சங்கரித்த சுதர்சனம் என்னும் சக்கரத்தைச் சிவபெருமானிடத்துப் பெறவெண்ணி, காஞ்சீபுரத்தை அடைந்து சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து, நாளொன்றுக்கு ஆயிரம் தாமரை மலர்களாற் சிவார்ச்சனை செய்திருந்தனர். சிவபெருமான் விட்டுணுவினுடைய பக்திமுதிர்ச்சியை ஆன்மாக்களுக்கு அறிவிக்குங் காரணமாக, ஒருபூவை மறைத்தருளினர். ஒருமலர் குறைந்தமையால் விட்டுணு தமது ஒரு கண்ணையிடந்து, தாமரை மலராகப் பாவித்து அருச்சித்துச் சிவபூசையின் குறையை முடித்தனர். சிவபெருமான் இடபவாகனத்தில் தேவியாருடன் தோன்றியருளி, சக்கரத்தையும் கண்ணையும் கொடுத்து மறைந்தனர். விட்டுணு நமஸ்கரித்துச் சக்கரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, வைகுண்டத்தை அடைந்து நீங்காத பக்தியுடனிருந்தார்.

சிவனடியாராகிய விட்டுணுவை இகழுதல் பாவமாகும். அவரைச் சிவனோடு சமப்படுத்திக் கூறுபவர்களும், சிவனுக்கு மிக்கவர் என்று கூறுபவர்களும் துன்பமடைவார்கள்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

பழம்பஞ்சுரம்.

தடமலரா யிரங்கள் குறைவொன்ற தாக
நிறைவென்று தன்க ணதனல்
உடன்வழி பாடுசெய்த திருமாலை யெந்தை
பெருமா னுகந்து மிகவும்

சுடரடி யான்முயன் றுசூழ்வித் தரக்க
னிதயம் பிளந்த கொடுமை
யடல்வலி யாழியாழி யவனுக் களித்த
வவனு நமக்கொர் சரணே.

---

௩௬. சைவாசாரியரும், வைணவனும்.

சைவ ஒழுக்கமுடையவனுகிய கலாதரன் என்பவன் சோண தேசத்திலிருந்து உலகங்களைப் பரிபாலித்தான். பரிபாலிக்குங் காலத்தில் ஒருநாள் ஞானசாத்திரங்களை அறிந்த சிவசாரியராகிய பசுபதிபாரதி என்பவர் அரசசபையை அடைந்தார். அரசன் தனது குருவாகும் பாரதியாரைக் கண்டவுடன் சிங்காசனத்திலிருத்தித் துதித்து மனங்கசிந்து நின்றான். பசுபதிபாரதியார் ஆசீர்வாதஞ் செய்தார். அப்பொழுது சபையிலிருந்த தபோதனர் முதலிய அனை வரும் அவரை வணங்கினார்கள்.

பசுபதிபாரதியார் அரசனை நோக்கி, "அரசனே! ஒரு நுட்ப உண்மையை உனக்குச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக; சைவ சமயமே உண்மைச் சமயம்; சிவபெருமான் ஒருவரே முழுமுதற் கடவுள். சிவபெருமான் எள்ளில் நெய்போல உலகமெங்கணும் நிறைந்திருக்கின்றனர். திருமாலும் சிவபெருமானைப் பூசித்தே தமது அதிகாரகிருத்தியத்தைப் பெற்றனர்." என்று பதியிலக்கணங்களைப் போதித்தார். அச்சபையிலிருந்த வாசுதேவன்என்னும் வைணவன் பசுபதிபாரதியாரை நோக்கி, "ஓட்டைக் கையிற் கொண்டு இரந் துண்டு திரிபவனுகிய உமது சிவன் தன்னை வழிபட்டவர்களுக்கு முத்தியைக் கொடுக்குஞ் சக்தியையுடையவனு?" என்றான்.

பசுபதிபாரதி மனஞ்சகித்தற்கு இயலாதவராய் வாசுதேவனை நோக்கி, "தாருகாவனத்து முனிவர்கள் மீமாஞ்சை என்னும் அசுத்த வைதிக சமயிகள் ஆனார்கள். அவர்கள் அவ்விதம் கெட்டுப் போகாவண்ணம் சுத்தர்களாக்கி முத்தியைக்கொடுக்கு மாறே சிவபெருமான் பிக்ஷாடன மூர்த்தியாயினர். வாசுதேவனே! சிவபெருமான் ஒருவரே முத்தியைக் கொடுப்பவர் என அறிந்து கொள்ளுதி" என்றார்.

வாசுதேவன்:- "நீர் இவ்வளவு சிறப்பாகப் பேசிய சிவ பெருமானுக்குப் புலித்தோலா உடையாகப் பொருந்துவது?"

பசுபதிபாரதி:- "தாருகாவனத்து முனிவர் தாம்செய்த அபிசார வேள்வியிற்றோன்றிய புலியை நோக்கி, சிவபெருமான்மீது ஏவினர். சிவபெருமான் அதன் தோலையுரித்து ஆடையாக அணிந்தனர்"

வாசுதேவன்:- "ஒருபெண்ணுடன்கூடி மயங்கும் உமது கடவுளோ பதியாவர்?"

பசுபதிபாரதி:-"வாசுதேவனே! பிரமாவினுடைய படைத்தற்றொழில் நடைபெறும் வண்ணமே தம்மோடு அபின்னமாகிய வல்லமையை ஒரு பெண்வடிவாக்கி, இடப்பாகத்தில் வைத்தனர் என்பதை அறிவாயாக"

வாசுதேவன்:- "தலையில் மற்றொரு பெண்ணாகிய கங்கையை உமது கடவுள் சுமப்பதென்னை?"

பசுபதிபாரதி:-- "உமாதேவியாரது திருக்கரத்தில் உள்ள பத்துவிரல்களிலிருந்து தோன்றிய வியர்வை பத்து நதிகளாய் உலகத்தை அழிக்கும் வண்ணம் பாய்ந்து சென்றது. அதனால் உலகம் அழிவடையாவண்ணம் திருச்சடையில் அடக்கியருளினர்."

வாசுதேவன்:-- "உமது கடவுள் சுடலையை இடமாகக் கொண்டு கூத்தாடுவது பொருந்துமா? சுடலையிற் கூத்தாடுவது சிரிப்புக்கிடமான செயலல்லவா?"

பசுபதிபாரதி:-- "வேதபுருடர்களாலும் அறிதற்கரிய எமது கடவுள் சர்வசங்கார காலத்தில் பிரமா விட்டுணு முதலிய சகலரையும் சங்காரஞ்செய்த இடம் மயானமாம். அதில் உமாதேவியாருடன் தாம் நின்று திருநடனஞ்செய்வார்."

வாசுதேவன்:-- "உமது சிவன் சங்காரம்செய்பவர் என்றமையால் இழிவாகிய தாமதகுண முடையவரன்றோ?"

பசுபதிபாரதி:-- "பிரமா விட்டுணு முதலிய தேவர்களே சாத்துவிகம் இராசதம் தாமதம் என்னும் முக்குணவசத்தர். பசுபதியாகிய நமது கடவுள் மாய சம்பந்தமாகிய முக்குணங்களைக் கடந்தவர். அவர் தாமத குணமுடையவரென்பது சங்காரத் தொழிலுக்குள்ள செயற்கைக் குணமேயன்றி அவருக்கு அது இயற்கையன்று."

வாசுதேவன்:-- "உமது கடவுள் சுடுகாட்டிலுள்ள இழிந்த பொருளாகிய எலும்புகளை ஆபரணமாக அணிவது என்ன?"

பசுபதிபாரதி;— "அளவற்ற பிரமவிட்டுணுக்கள் இறந்தார்கள். அவர்களது அநித்தியத்தையும் தமது நித்தியத்தையும் ஆன்மாக்களுக்கு அறிவித்தல் காரணமாகவும், அவர்கள் எண்ணிறந்த தவத்தைச் செய்தமையாலும் அவர்களது எலும்பை மாலையாகத் தரித்தனர்."

வாசுதேவன்:— "நும் கடவுள் ஆமையோட்டை மார்பிலே தரித்தது எக்காரணம்பற்றி? தமக்கு அலங்காரமாகும் என்பது கருதியா?"

பசுபதிபாரதி:— "உமதுதலைவராகியவிட்டுணு பாற்கடலைக் கடைந்த காலத்தில் மத்தாகும் மந்தரமலையை ஆமைவடிவு கொண்டு சுமந்தமையால் அகந்தையுற்று உலகத்துக்குத் துன்பஞ் செய்தார். சிவபெருமான் ஆமையின் ஓட்டைப் பிடுங்க, அவர் அகந்தை நீங்கி, பழைய வடிவங்கொண்டு துதித்தார். சிவபெருமான் அவரது வேண்டுகோளின்படி அவ்வோட்டைச் சாத்தியருளினர்."

வாசுதேவன்:—"பன்றிக்கோடுஅணிந்த காரணம்என்னை?"

பசுபதிபாரதி:—இரணியாக்கன் என்னும் அசுரன் தேவர்களுக்குத் துன்பஞ் செய்தான். விட்டுணு பன்றிவடிவங்கொண்டு, அவுணனைக் குத்திக் கொன்று அகந்தையுடையவராய் உயிர்களை வருத்தினர். சிவபெருமான் ஒரு கொம்பைப் பிடுங்குதலும் விட்டுணு முன்னையுருக்கொண்டுதுதித்தனர். கடவுள் அக்கொம்பைத் திருமார்பில் தரித்துக்கொண்டனர்".

பசுபதிபாரதி என்னும் சிவாசாரியரும் வாதேவன் என்னும் வைணவனும் இப்படித் தருக்கித்து நிற்குஞ் சமயத்தில், கேசரி என்னும் வைணவன் சில வினுக்களை வினவினன்.

கேசரி:—"ஒரு விருட்சத்திற் காய்க்கின்ற காய்களாகிய உருத்திராக்கமும், பசுச் சாணத்தைச் சுட்ட சாம்பராகிய வெண்ணீறுமா முத்தியைப் பாலிப்பன" என்றான்.

பசுபதிபாரதி:— "நீ சிவபெருமானை உணராய்; மெய்ஞ்ஞானம் எவ்வழிக் கிடைக்கும் என்பதையும் நோக்காய்; பைத்தியகாரனைப்போல் பிதற்றுகின்றாய்; அதன்உண்மையைக் கூறுகின்றனம் கேட்பாய். தேவர்கள் திரிபுரத்தசுரராலே தங்களுக்குநிகழ்ந்ததுன்பத்தை விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்ட பொழுது திருக்கைலாச

பதியினுடைய மூன்றுதிருக்கண்களினின்றும் பொழிந்தநீரிற்றோன்றிய மணியாம். அது சிவபிரானுடைய திருக்கண்ணிற்றோன்றும் திருவருட்பேற்றிற்கு அறிகுறியாம். பசுக்களாகிய நம்மைப்பற்றிய மலமாகிய அழுக்கை ஞானமாகிய அக்கினியினாலேசுடச் சிவத்துவமாகிய சுத்தநிலையை நாம் அடைவோம். அதற்கு அறிகுறியாகவே பசுவின் சாணத்தை அக்கினியினாலே சுடுதலால் உண்டாகிய திருநீற்றை நாம் அணிந்துகொள்கின்றோம்.

உருத்திராக்கத்தையும் விபூதியையும் அன்புடன் தரிப்பவர்களை மனதினால் நினைப்பவர்களுஞ் சிவபெருமானது திருவடிகளை அடைதற்குரியவராவர். தரியாதவர்களும், தரித்தவர்களை இகழ்வோரும் நீசராவர். ஆதலால் நீயும் நீசரிற் கொடியவன்.

எவரேனுந் தாமாக விலாடத் திட்ட
    திருநீறுஞ் சாதனமுங் கண்டா லுள்கி
உவராதே யவரவரைக் கண்ட போது
    வுகந்தடிமைத் திறநினைந்தங் குவந்து நோக்கி
இவர்தேவ ரவர்தேவ ரென்று சொல்லி
    யிரண்டாட்டா தொழிந்தீசன் றிறமே பேணிக்
கவராதே தொழுமடியார் நெஞ்சி னுள்ளே
    கன்றாப்பூர் நடுதறியைக் காண லாமே.

(திருநாவுக்கரசுநாயனார்தேவாரம்.)

என்பதை உணர்ந்தாயில்லை" என்று தகுந்த உத்தரம் உரைத்தார்.

பாரதியினுடைய மாணாக்கனாகிய வசு என்னும் அந்தணன் தனது குருவை மறுத்து, "தேவரீர் கூறியவைகளை அங்கீகரிப்பவர் ஒருவரையும் கண்டிலேன்; எழுந்தருளுவீர்" என்றுகூறினான். பசுபதி மாணாக்கனைநோக்கி:- "இவர்கள் சிவநிந்தைசெய்தலைக் கேட்டுக்கொண்டு என் உயிரைச் சகியேன். ஆகையால் இவர்களுக்கு உத்தரங்கூறுவேன்" என்றார். வசு உடனே போயினான். மாணாக்கன் போதலை நோக்கி எல்லோருஞ்சிரித்தார்கள்.

சாந்தன் என்பவன் பாரதியாருக்குச் சமீபத்தில் வந்து "தேவரீரிடத்தில் வேதாகமங்களை ஓதிய மாணாக்கனாகும் பாவி உம்மை விரும்பவில்லை. அடியேனை மாணாக்கனாக ஏற்று அருள்புரிதல் வேண்டும்" என்றான். பசுபதிபாரதி:- "உன்பிதா சிவத்தியானமுடையோன் ஆதலால் உனக்குஞ் சிவபக்திவாய்த்தது; உண்மை மார்க்கத்துக்கும் ஏதுவாயது" என்றார்.

அச்சபையிலிருந்த பத்திரன் பாரதியாரை நோக்கி:—"பெரியவரே! இச்சாந்தன் தீயொழுக்கமுடையவன்; இவனை மாணுக்கனுக்கிக்கொள்ள எவ்விதம் உடன்பட்டீர்?" என்றான்.

பாரதி:—"சிவபெருமானுடைய திருவடிகளில் நீங்காத அன்புள்ளவர்கள் செய்யும் பாவமும் புண்ணியமாகும். விபூதி உருத்திராக்ஷங்களைத்தரித்த சிவனடியார்களை இகழ்ந்தவர்கள் நரகத்துன்பத்தை அடைவார்கள் என்று வேதாகமங்கள் கூறுகின்றன. நீயும் அத்துன்பத்தைப் பெற்றுக்கொண்டனை" என்று கூறினர்.

பின்பு பாரதியார் அரசனைப்பார்த்து, "அரசனே! சிவபெருமானையும் அடியாரையும் விபூதி உருத்திராக்ஷத்தையும் நிந்தித்தவர்களும், வேதாகமங்களைப் போதித்த ஆசாரியரைப் பிரிந்தவர்களும் ஆகிய அதிபாதகர்களுக்கேற்ற தண்டனையைச் செய்க" என்றார். அரசன் இன்னும் ஞானத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, இந்த வைணவர்களது மார்க்கத்தை அழிப்பீராக" என்று இகழ்ச்சியாகக் கூறினன். அதுகேட்ட பாரதியார் இனி இவனுக்கு ஒன்றுங் கூறலாகாதென விடுத்து, சிவனைத்தியானித்துக்கொண்டு, வைணவர்களைப் பார்த்து, "இடிவிழுந்து அழிந்துபோவீர்களாக" என்று சபித்தார். உடனே இடிவிழுந்து நான்கு பாவிகளும் இறந்தார்கள். அதை அரசன் பார்த்து அச்சமுற்றான். பாரதியார் அரசனை நோக்கி, "நீ கழுதையாகுதி" என்று சபித்தார். உடனே அவன் கழுதையானன். அந்நால்வரும் அரசனும் நெடுங்காலம் நரகத்துன்பமுற்றார்கள்,

---

கஎ. சண்டேசுர நாயனர்,

சோழநாட்டிலுள்ள திருச்சேய்ஞலூர் என்னுந் திருப்பதியிலே பிராமணவருணத்தில் எச்சதத்தன் என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்கு அவன் மனைவியாகிய பவித்திரையிடத்து விசாரசருமர் என்பவர் திருவவதாரஞ்செய்தார். அவருக்கு ஐந்து வயசிலே வேதம் ஆகமம் முதலிய சாஸ்திரங்களைக் கற்பிப்பாரின்றித் தாமே அறியும் உணர்வு உண்டாயது. தந்தை தாயர் அவருக்கு ஏழுவயசிலே உபநயனம் செய்வித்தார்கள். ஆசாரியர்கள் வேதம் முதலியவற்றைத் தாம் ஓதுவித்தற்குமுன்னரே, அவ்விசார

சருமருக்குத் தாமே அறிந்துகொள்ளும்படி பொருந்தியிருக்கும் அறிவைநோக்கி வியப்படைந்தார்கள். நடம்புரியுஞ்சிவனே நம்மை அடிமையாகவுடையாரென்னும் திடசித்தமுடையராய் விசாரசருமர் விளங்குவாராயினர்.

ஒருநாள் அவர் தம்முடன் வேதாத்தியயனஞ் செய்கின்ற பிள்ளைகளோடும் அவ்வூர்ப் பசு நிரைகளுடன் கூடிச் சென்றார். சென்றபொழுது, ஓரீற்றுப்பசுஒன்று மேய்ப்பவனாகிய இடையனைக் குத்தப் போயது. இடையன் பழிபாவங்களுக்குக் கூசாது கோலினால் அடித்தான். உண்மையறிவு விளங்கப்பெற்ற விசாரசருமர் வெகுண்டு, அவன் சமீபத்திற் போய்ப் பின்னும் அடியாதபடி தடுத்து, பசுக்கள் சிவபெருமானெழுந்தருளுகின்ற இடபத்தின் சுற்றமாதலையும், அவைகளின் உறுப்புக்களிலே தேவர்கள் முனிவர்கள் தீர்த்தங்கள் இருத்தலையும், அவைகள் தரும் பால், தயிர், நெய், கோசலம், கோமயம்என்னும்பஞ்சகவ்வியங்கள் சிவபெருமானுக்கு அபிடேகத் திரவியமாதலையும், சிவசின்னமாகிய விபூதிக்கு மூலம் அவற்றின் சாணம் ஆதலையும், பசுநிரையைக்காத்தலிலும் சிறந்த கடன் இல்லை என்பதையுஞ் சிந்தித்து, அவ் விடையனை நோக்கி "இப்பசுக்கூட்டங்களைநானேமேய்ப்பேன்; நீ மேய்க்கவேண்டாம்" என்றார். இடையன் அஞ்சிக் கும்பிட்டுக்கொண்டு போயினன்.

விசாரசருமர் பிராமணர்களின் உத்தரவுபெற்று மேய்த்து வருவாராயினர். மேய்த்துவருங் காலத்தில் பசுக்களெல்லாம் முன்னையிலும் அதிகமாகப் பால்கறக்கக் காண்கையால் பிராமணர் மிக்க சந்தோஷங்கொள்ளுவாராயினர்.

பசுக்கள் தங்கள் கன்றுகள் பிரிந்தாலும் வருத்தமடையாது தங்களைமேய்க்கின்ற விசாரசருமர் சற்றேனும் பிரியின், அவர் சமீபத்தில் வந்து தாய்போல உருகி, ஒருவருங் கறக்காமல் தாமே பால்சொரியும்; பசுக்கள் பாலைத் தாமேசொரியவே அப்பால் அபிடேகத்துக்குத் தகுதியுடைத்தாந் தன்மையை நினைத்தார். நினைக்கவே, சிவார்ச்சனையிடத்தில் வேட்கை தலைப்பட்டது. உடனே அவர் மண்ணியாற்றங்கரையில் ஒரு மணற்குன்றிலே, ஆத்திமரநிழலில், சிவலிங்கத் திருமேனியை மணலாலாக்கி, சிவாலயமும் கோபுரமும் வகுத்து அமைத்தார். பத்திர புஷ்பங்களும் பறித்துப் பூங்கூடையில் இட்டுவைத்தார். வைத்து

புதுக்குடங்களைக் கொண்டுவந்து, பசுக்களிடம் பாலைப்பெற்றுச் சென்று ஆலயத்தில் வைத்து, முற்பிறப்பின் தொடர்ச்சியினுல் அருச்சித்துப் பாலினுல் அபிஷேகஞ் செய்தார். இடையறாது மேன்மேலும் பெருகி வளரும் மெய்யன்பே வடிவாயுள்ள விசாரசருமர் செய்யும் பூசையை அவ்விலிங்கத்தில்நின்று சிவபெருமான் ஏற்றருளினுர். இப்படி நெடுநாளாக விசாரசருமர் பார்ப்பவருக்கு விளையாட்டுப்போலத்தோன்றுஞ் சிவபூசையைச் செய்து வருவாராயினுர்.

பசுக்கள் அபிஷேகத்தின் பொருட்டுப் பாலைச் சொரிந்தும் பிராமணர்க்கும் முன்போலப் பாலைக்கொடுத்தன. விசாரசருமர் செய்யும் அர்ச்சனையின் உண்மையை அறியாத ஒருவன் அவ்வூர் அந்தணர்களுக்கு அதை அறிவித்தான். அவர்கள் சபையாருக்குத் தெரிவித்தார்கள். சபையார் எச்சதத்தனை அழைத்து, "உமது மகன் பிராமணர் ஓமத்தின்பொருட்டுப் பால் கறக்கும் பசுக்கள் எல்லாவற்றையும் மேய்ப்பவன்போலக் கொண்டுசென்று பால் கறந்து மண்ணியாற்றங்கரை மணலிலே வீணாக ஊற்றுகின்ருனும்" என்ருர்கள். எச்சதத்தன் "எனது சிறுவன் செய்வதை நான் அறியேன்; அக்குற்றத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள். இனி அவன்செய்யிற் குற்றம்எனதேயாகும்." என்றுகூறிச் சபையின் அனுமதிபெற்றுத் தன்மனைபோயினுன்.

மறுநாள் எச்சதத்தன் தன்மைந்தனின் சமாசாரத்தை அறிய விரும்பி, அவர் அறியாமல் அவர்பிறகே சென்று, ஒரு குராமரத்திலேறி ஒளித்திருந்தான். விசாரசருமர் ஸ்நானம்பண்ணி அன்பினேடு முன்போலப் பூசைசெய்து, பாற்குடங்களை எடுத்து அபிஷேகஞ் செய்தார். குராமரத்திலிருந்த எச்சதத்தன் அதுகண்டு, கடுங்கோபங்கொண்டு கொடுஞ்சொற்களைச்சொல்லி, கைத்தண்டினுற் பன்முறை அடித்தான். அவர்மனம் சிவபூசையில் அழுந்திக்கிடந்தமையால், அது அவருக்குப் புலப்பட்டிலது. பின்னும் எச்சதத்தன் வெகுண்டு பலமுறை அடித்தான். விசாரசருமர் வேறொன்றும் அறியாராகித் திருமஞ்சனம்ஆட்டும்பணியில்நின்ருர். அவர் அன்பை அறியாத பிதாவானவன் பாற்குடங்களைக்காலாற் சிதறினுன். சிதறும்பொழுதில், சிறுவர் அதுகண்டு அது செய்தவன் தந்தை என்று அறிந்தும், அவன் செய்தது சிவாபராதம்

ஆதலால், அவன் காலைத்துணிக்கும்படி ஒரு கோலை எடுத்தார். சிவாஞ்ஞையால் அது மழுவாயிற்று. அம்மழுவினல் அவனது காலைவெட்டினர். மறையோன்மண்ணில்விழுந்தான். சிவபூசைக்கு வந்த இடரை நீக்கியவராகிய விசாரசருமர், முன்போல அருச்சனை செய்யப்புகுந்தார். சிவபெருமான் உமையோடு இடபாரூடராய்த் தோன்றியருளினர். விசாரசருமர் மகிழ்ந்து விழுந்து வணங்கினர். பரமசிவன் வணங்கிய சிறுவரைத் திருக்கைகளினல் எடுத்து, "நீ நம்பொருட்டு உன்பிதாவைவெட்டினய்; இனிஉனக்கு நாமே பிதா" என்று அருள்செய்து அவர்தேகத்தைத் தடவியருளினர். சிவபெருமானுடைய திருக்கைகளாலே தீண்டப்பட்ட அவர் தேகம் ஒளிருபமாய் விளங்கியது. அண்டநாயகர் "உன்னைத் தொண்டருக்கெல்லாம் அதிபனக்கி, நாம் ஏற்றுக்கொண்ட அமுதும் பரிவட்டமும் புஷ்பமும் உனக்கேகிடைக்கும்படி சண்டேசுரர் பதவியைத் தந்தோம்" என்றருளித் தமது சடையிலிருந்த கொன்றைமாலையை அவருக்குச் சூட்டியருளினர் விசாரசருமர் சிவபெருமானைக் கும்பிட்டு அவராற் கொடுக்கப்பட்ட சண்டேசுரர் பதவியை அடைந்தார். எச்சதத்தர் குற்றஞ்செய்தும் சண்டேசுரநாயனரால் தண்டிக்கப்பட்டமையின் சிவலோகம் அடைந்தார்.

திருஞானசம்பந்தர்.

திருப்பாசுரம் பண்-கௌசிகம்.

கடிசேர்ந்த போது மலரான கைக்கொண்டு நல்ல
படிசேர்ந்த பால்கொண்டங் காட்டிடத் தாதைபண்டு
முடிசேர்ந்த காலை யறவெட்டிட முக்கண் மூர்த்தி
யடிசேர்ந்த வண்ண மறிவார்சொலக் கேட்டு மன்றே.

பெரியபுராணம்.

அண்டர்பிரானுந் தொண்டர்தமக் கதிபனக்கி யனைத்துநா
முண்டகலமு முடுப்பனவுஞ் சூடுவனவு முனக்காகச்
சண்டீசனுமாம் பதந்தந்தோ மென்றங்கவர்பொற் றடமுடிக்குத்
துண்டமதிசேர் சடைக்கொன்றை மாலைவாங்கிச் சூட்டினர்.

முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

[illegible]

சிவஸ்ரீ. ச. குமாரசுவாமிக் குருக்கள்
அவர்களால் எழுதி
அச்சிடப்பெற்ற புத்தகங்கள்.

	விலை ரூ, ச.
சம்ஸ்கிருதம்.	
சிவாகமசேகரம் சிவப்பிரதிட்டாவிதி பிரதமபாகம்	5-00
சிவலிங்கப்பிரதிட்டாவிதி	10-00
பிரணய கலஹவர்ணனம்	-25
தமிழ்.	
சிவபூசை விளக்கம்	3-00
பிராசாததீபம்	1-00
* சிவபூசைவிதி	—
அனுட்டான அகவல்	-25
விநாயக பரத்துவம்	-75
புவனேசுவரி மகத்துவம்	-25
சைவப்பிரகாசிகை 5-ம் புத்தகம்	1-00
,, 4-ம் புத்தகம்	-75
,, 3-ம் புத்தகம்	-60
,, 2-ம் புத்தகம்	-50
,, 1-ம் புத்தகம்	-40
* சிராத்ததீபிகை	—
* மகோற்சவ சந்திரிகை	—
வேதாகமநிருபணம் முதற்பாகம்	1-00
வேதாகமநிருபணம் இரண்டாம்பாகம்	1-00
முப்பொருள் விளக்கம்	1-50

வேண்டியவர்கள் கீழ்க்காணும் விலாசத்துக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

*இக்குறி இடப்பட்டவை கைவசமில்லை.

ச. கு. வைத்தீசுவரக்குருக்கள்
அச்சுவேலி P. O.
சிலோன்.